

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Goncourt, Edmond de.; avtoriseret
Oversættelse ved N. I. Berendsen.

Titel | Title:

Marchallens Sønnedatter : Roman

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Andreas Schou, 1884

Fysiske størrelse | Physical extent:

IX, 269 s.

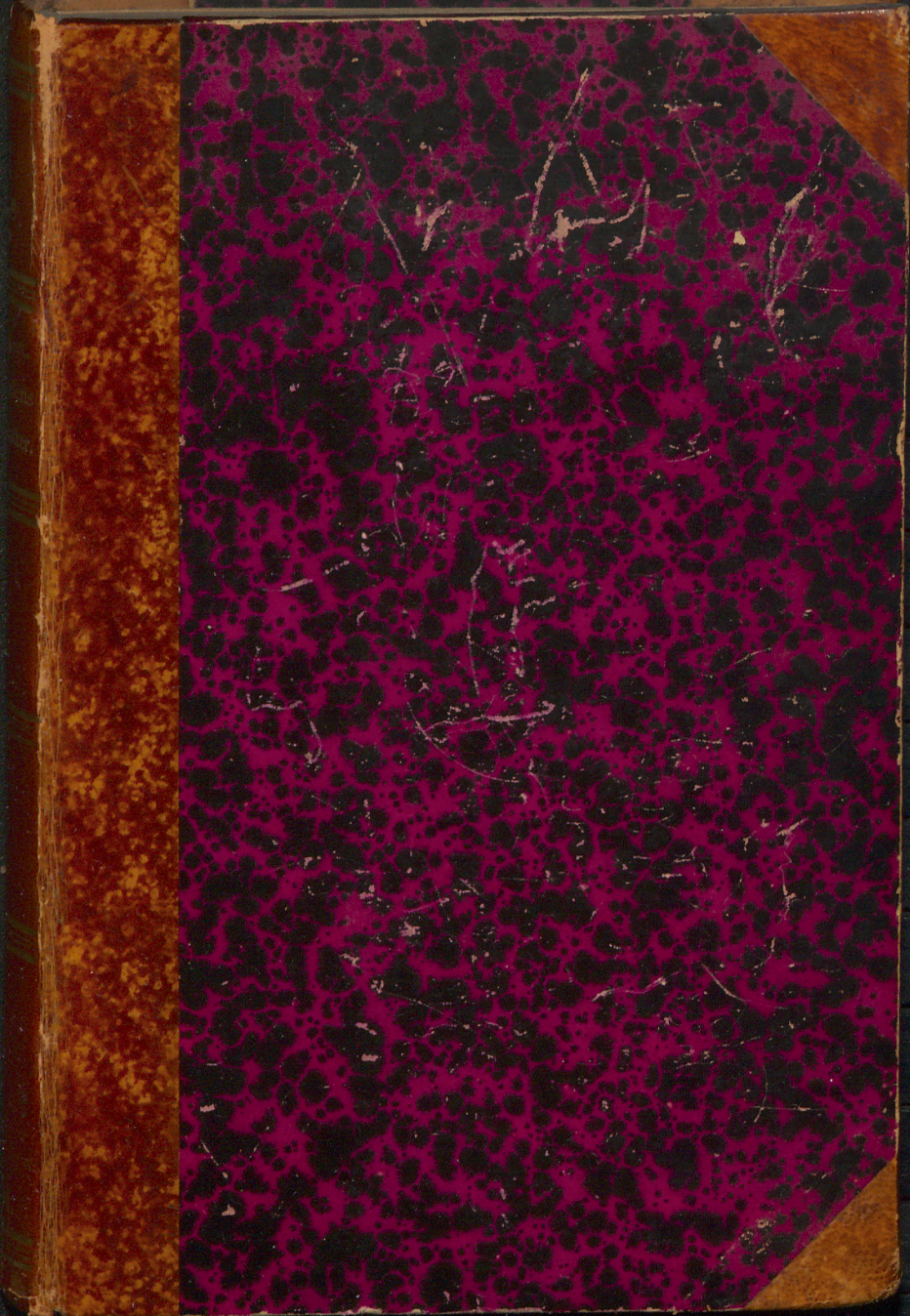
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58.-281-

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

DA 1.-2.S 58 8°

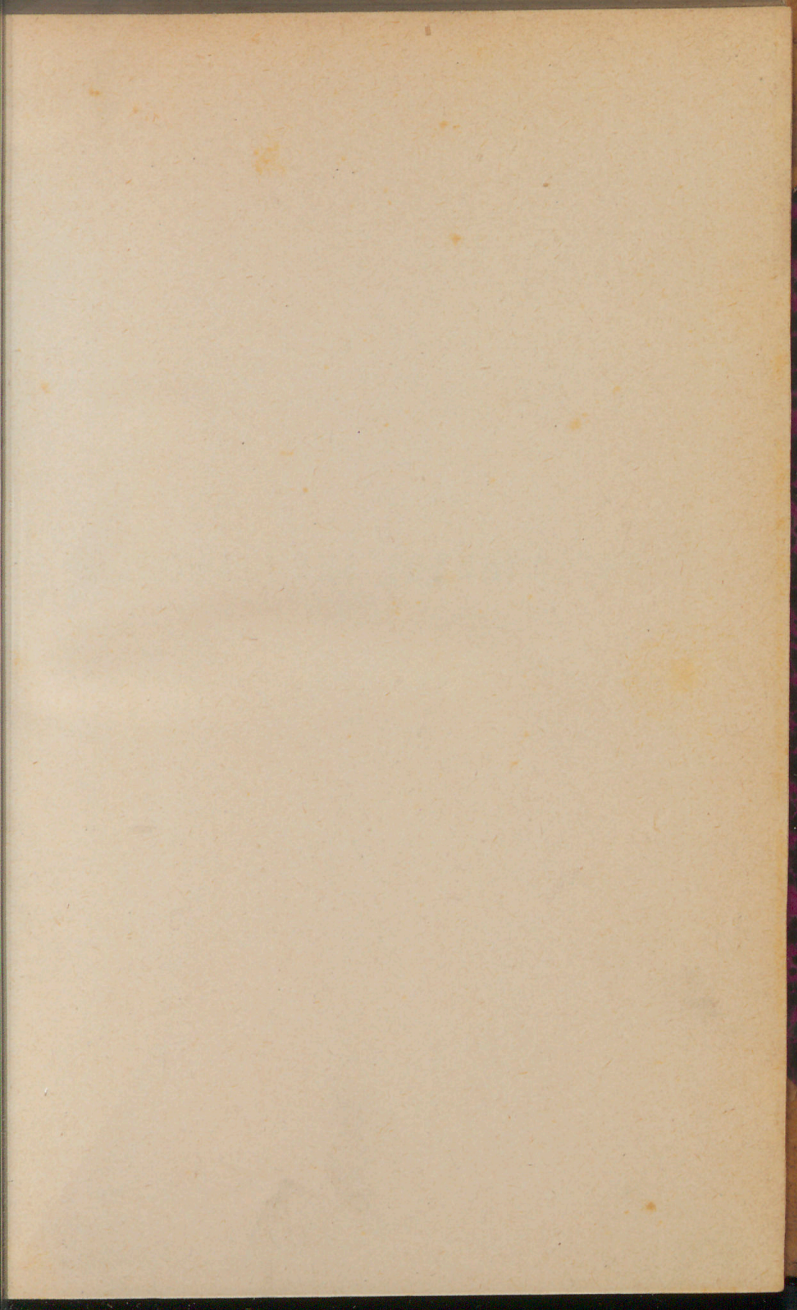
115808116214

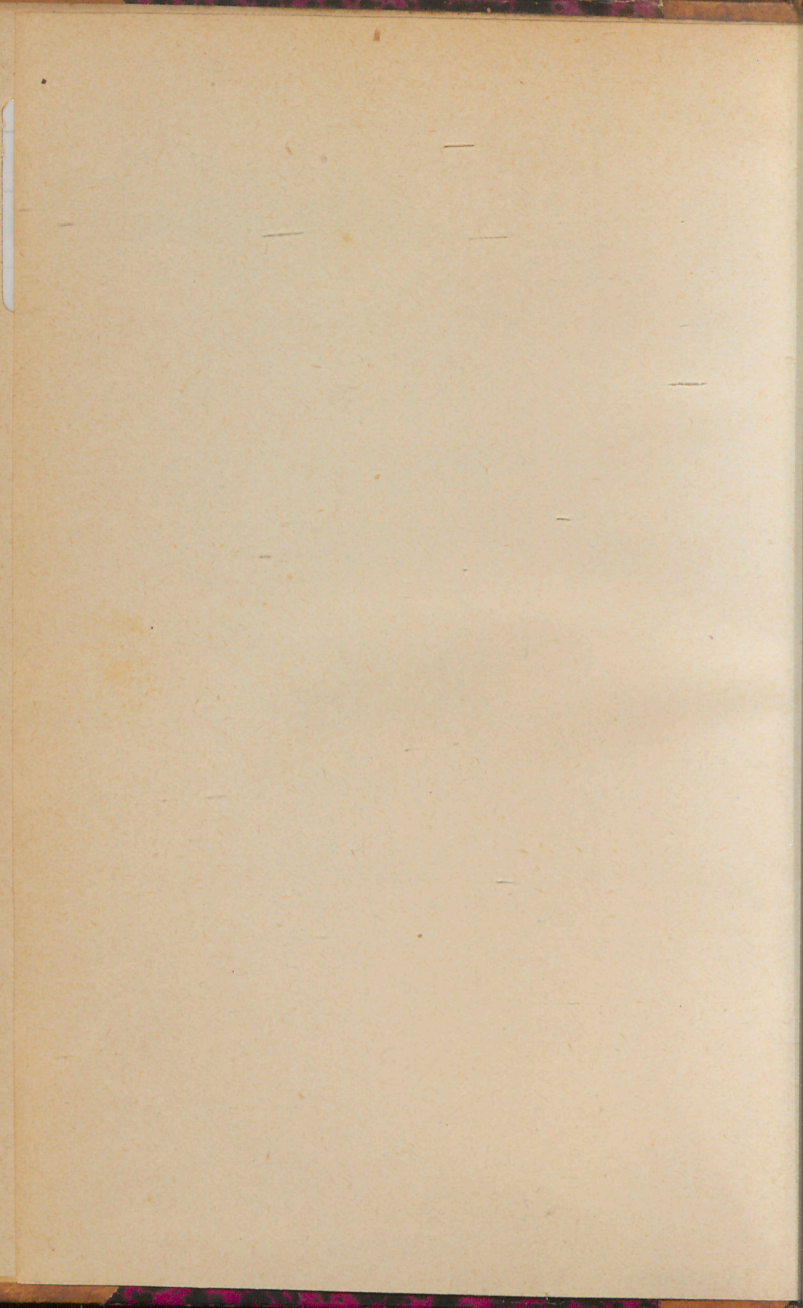
Det Kgl. Bibliotek

130025702434

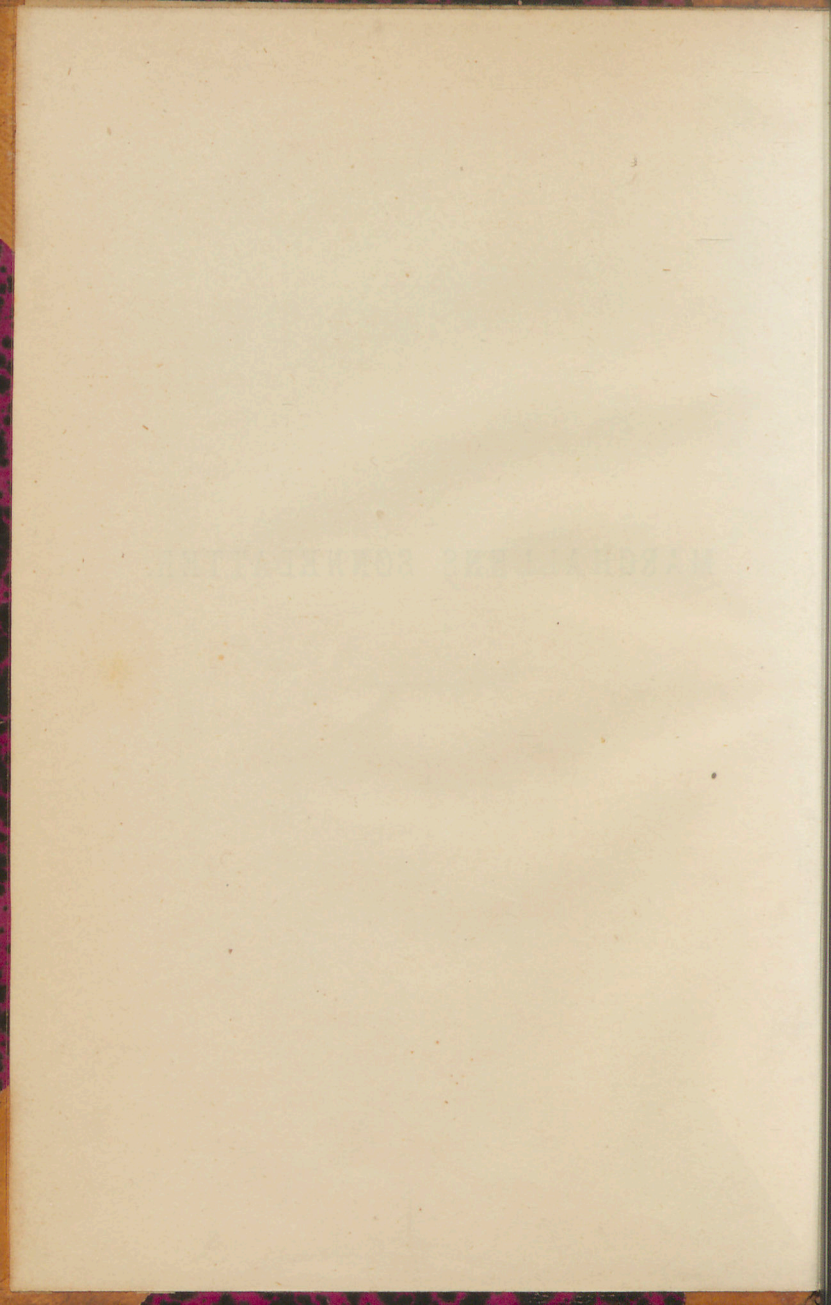

MARCHALLENS SØNNEDATTER.

MARCHALLENS
SØNNEDATTER.

ROMAN

AF

EDMOND DE GONCOURT.

~~~~~  
AVTORISERET OVERSÆTTELSE

VED

N. I. BERENDSEN.

~~~~~  
KJØBENHAVN.

ANDREAS SCHOUS FORLAG.

1884.

O. C. Olsen & Co. Kjøbenhavn.

Fortale.

Her er den Roman, jeg bebudede i Fortalen til »*La Faustin*«, og paa hvilken jeg har arbejdet i to Aar.

Det er en Monografi af en ung Pige fra Rigdommens, Magtens og det elegante Selskabs Sfære. En Studie af den unge Pige fra Kejserdømmets officielle Verden.

Maaske vilde det have været at foretrække for den Bog, jeg vilde skrive, om jeg til Model havde havt en ung Pige fra Faubourg St. Germain. Racens Forfinelser, Artsvalget, Familjetraditionerne, de aristokratiske Forbindelser, selve Luften i dette Kvarter af Byen vilde have givet min Roman en Type, hvis Fornemhed havde bundet dybere i Aarene, hvis Fornemhed var bleven fuldkommengjort gennem mange Slægtled. Men denne unge Pige burde have været skildret af Balzac paa Restaurationens Tid eller i Louis Philippes Dage, og ikke mere nu hvor den legitimistiske Verden saa at sige ikke mere tilhører Aarhundredets levende Liv.

Min Roman er bleven udarbejdet med den Omhu, hvormed man gaar til et historisk Værk, og jeg tror at kunne hævde, at der er faa Bøger om Kvinden, om hendes intimeste Liv fra Barndommen indtil det tyvende Aar, faa Bøger, der er bygget over saamange Samtaler med Kvinder, saamange fortrolige Meddelelser fra Kvinder, saamange Skriftemaal af Kvinder. Ak! slige literære *bonnes fortunes* falder kun i den tredsinstyveaarige Digters Lod.

Jeg har bestræbt mig for at skildre alt det fine og distingverede, Emnet frembød, jeg har arbejdet paa at skabe »elegant Realisme«, men jeg har ikke kunnet bekvemme mig til (skønt dette sikkert havde frembudt Vished for en stor Sukces) at gøre min unge Pige til det kønsløse, abstrakte, unaturlige Væsen, det løjet ideelle Væsen i en foregaaende Tids og i vore Dages Moderomaner.

Man vil rimeligvis finde, at Fablen i »Chérie« er fattig paa Begivenheder, Intrigeslyngninger, Forviklinger. Jeg for mit Vedkommende finder, at der endda er for meget af det. Hvis det var mig forundt atter at blive nogle Aar yngre, vilde jeg skrive Romaner uden flere Forviklinger end Størstedelen af Livets Hverdags Dramaer, Kærlighedshistorier, som skulde ende uden flere Selvmord end de Kærlighedshistorier vi alle har oplevet; og Døden, Døden jeg gerne bruger som Slutning paa mine Romaner, paa denne saavel som paa de andre, vilde jeg, skøndt denne Slutning er lidt mere distingveret end Ægteskabet, alligevel bortkaste fra mine Bøger som en Teatereffekt, hvis Brug er foragtelig i den højere Literatur. Ja, jeg tror, og her taler jeg ganske ene, kun i mit eget Navn, jeg tror, at det eventyrlige er bleven udtømt af Soulié, Sue, af de store Fantasiforfattere fra Aarhundredets Begyndelse, og min Tanke er, at Romanens sidste Svingning henimod fuldstændigt at blive vor Tids store Bog, er at blive en ren Analysens Bog, en Bog, for hvilken maaske en yngre (jeg selv har søgt det uden Held), en Gang finder en anden Benævnelse end Roman.

Og i Anledning af Romanen uden Intrige, uden Forvikling, uden . . . ja lad os kun nævne Tingen med dens rette Navn . . . uden Fornøjelse af lavere Rang, maa man ikke komme med Indvendinger om Publikums Smag. Publikum! . . . tre, fire Mennesker i det højeste, forandrer hver tredivte Aar dets Lærebog i det skønne, vender op og ned paa dets Anskuelse om Kunst og Literatur og tvinger den unge Generation til at tilbede, hvad dens Fædre fandt afskyeligt. Er ikke vore Dages almindelige Anerkendelse af Hugo og

Delacroix en absolut Forkastelse af Restaurationens literære og kunstneriske Religion, og er der ikke i Øjeblikket gryende Symptomer paa Anerkendelse af Skoler, som atter en Gang i Tiden vil blive en Forkastelse af det, som endnu hersker omtrent enevældigt? Publikum anerkender og vurderer i Længden kun den, der har begyndt med at forarge det, den som bringer noget Nyt, Bogens og Maleriets Revolutionsmænd — de Mænd, som under alt det øvriges idelige Omskiftelse vover at trodse dets konventionelle Meningers dorske Ro.

Men tillad mig nu kort at berøre et Spørgsmaal, der for Øjeblikket forekommer mig at være vigtigt.

I Pressen har der i den senere Tid rejst sig en Opinion imod den Kunst at skrive, en Opinion, der har rokket ved et Par enkelte kun svagt befæstede Overbevisninger indenfor vor lille Kreds.

Vi Romanforfattere, vi Mænd af den literære Kunstart, der er den triumferende i det nittende Aarhundrede, vi skulde virkelig give Afkald paa hvad der har været Kendemærket paa alle sande Forfattere til alle Tider og i alle Lande, vi skulde miste den Ærgerrighed at have et Sprog, der gengiver vore Ider, vore Tanker, vore Fornemmelser, vor Opfattelse af Mennesker og Ting paa en Maade, der skiller sig fra Pérs og Pouls, et personligt Sprog, et Sprog, der bærer vort Mærke, og vi skulde stige ned til at tale Reporternes Allemandssprog.

Nej, Romanforfatteren, der har det Ønske at leve efter sin Død, vil vedblive at bestræbe sig for at lægge Poesi i sin Prosa, vil vedblive at give sine Sætninger Takt og Rytme, vil vedblive at søge det malende Billede, det sjeldne Adjektiv, vil vedblive ikke at nægte sig selv en Vending, selv om denne kunde forarge Noël og Chapsals*) Skygger, naar han synes, at den gør hans Tanke mere levende, vil vedblive ikke at vrage et Ord, der udfylder et Hul mellem de faa-

*) N. og C., Udgivere af en bekendt, fransk Grammatik.

tallige Ord*), der har faaet Tilladelse til at stige op i Akademiets Ekvipager, vil gøre sig skyldig i en Neologisme, selv om dette skulde vække Forargelse hos de Herrer Kritikere, der svæver i lykkelig Uvidenhed om, at Størsteparten af de Talemaader, de anvender til Dagligbrug, var forfærdelige Neologismer i det Herrens Aar 1750. Og stadig og stadig vil denne Romanforfatter skrive med den for Øje, der har den mest udsøgte og raffinerede Smag i Retning af vor Tids franske Prosastil og vil beflicte sig paa at lægge i det han skriver, dette udsigeligt indtagende og fængslende, som selv den intelligenteste Oversættelse aldrig kan overføre paa noget andet Sprog.

Hvad det angaar at skrive, som min Ven Taine for nylig har tilraadet, for Svenskeren eller Kanadamanden, som saa nogenlunde forstaar Fransk eller halvt har glemt det, vil jeg ikke bevise denne Teori den Ære at diskutere den. Joubert havde ikke denne slaviske Bekymring for den almindelige Stemmeret i Retning af Stil dengang han besvor Fru de Beaumont om at anbefale Chateaubriand omhyggelig at bevare sine Ejendommeligheder, stadig at vise sig som »Gud havde skabt ham«, bestyrkende dette gode Raad ved følgende interessante Udtalelse: »Udlændingen vil kun finde det slaaende, hvad Vanen uvilkaarlig bringer os til i første Øjeblik at anse for bisart.« Og da saa Kritiken bider fra sig, er det atter Joubert, der anbefaler Digteren, der angribes for hans Stils Kætterier, at vedblive at »synge med sit eget Næb.«

Vi gentager det. Den Dag, Forfatteren ikke længer vil gøre sig Umage med at skrive en personlig Stil, kan man være sikker paa, at Reporteren vil afløse Digteren.

Lad os forsøge paa at skrive godt, skrive tarveligt, ja skrive slet, hellere end slet ikke at skrive, men lad os være enige om, at der ikke eksisterer et enkelt Forbillede for

*) Det franske Sprog er efter Akademiets Ordbog maaske det af de civiliserede Folkeslags Sprog, der tæller færrest Ord.

VII

Stil, saaledes som Professorerne i det »evig skønne« vil belære os om, men at La Bruyères Stil, Bossuets Stil, Saint Simons Stil, Bernardin de Saint-Pierres Stil, Diderots Stil, alle, hvor forskellige og ulige de end er, er Stile af høj Værd, ypperlige Forfatteres Stil.

Og den Art Betænkning, den literære Verden nærer ved at indrømme Balzac den Plads, der skyldes denne vidunderligt store Mand, kommer maaske af, at han ikke har nogen personlig Stil.

Ja, mine Læsere maa tillade mig denne Gang at være lidt omstændeligere end ellers, da dette Forord er Forordet til min sidste Bog, et Slags literært Testamente.

I over tredive Aar har jeg nu kæmpet, lidt og stridt og i mange Aar stod min Broder og jeg ganske alene under alles Angreb. Nu er jeg træt, jeg har faaet nok, jeg overlader Pladsen til Andre.

Jeg tror tillige, at man heller ikke bør blive ud over visse Aar i Skønlitteraturen, og at det er fornuftigst tidligt at trække sig bort fra den.

Og endelig har jeg Trang til at fordybe mig i vort »Skriftemaal«, vor Yndlingsbog, en Dagbog over vort Liv, vi to Brødre begyndte hin Dag, vi traadte ind i Literaturen, og som har til Titel: »En Dagbog over et literært Liv« (1851—188.), en Dagbog, der først skal udkomme tyve Aar efter min Død.

.....

Og nu lille Chérie, stakkels sidste Bog af den sidstlevende Goncourt, gaa Du nu samme Vej som alle dine Søsken, lige fra *les hommes de lettres* indtil *La Faustin*, gaa ud til al den Ringeagt, Haan og Ironi, alle de Fornærmelser og Smæder, som lige til det sidste har hilst din Forfatter uden Hensyn til hans ihærdige Arbejde, hans Alderdom, hans melankolske, ensomme Liv, men som dog ikke har formaaet

at svække hans faste Tillid til det Aarhundrede, vi gaar imøde.

To eller tre Maaneder før min Broders Død kom vi en Dag fra Beni Bardes Styrtebade og gik vor daglige Morgentur i Solen i en vis Allé i Boulogneskoven, hvor jeg ikke gaar mere. Vi tav, som det er Tilfældet i slige Øjeblikke, naar Mennesker, dér holder af hinanden, vil skjule for hinanden en pinefuld Tanke, de ikke kan bortjage.

Med et blev min Broder staaende og sagde:

»Det gør ikke noget, Du, lad dem kun vrage os, saa meget de vil . . . de maa dog en Gang anerkende, at vi har skrevet »Germinie Lacerteux« . . . og at »Germinie Lacerteux« er den typiske Bog, der har været Forbilledet for alt hvad der senere er bleven til under Navn af Realisme, Naturalisme o. s. v. Det var Nummer et.

Og nu Smagen for det attende Aarhundredes Kunst og Møbler? Hvem har ved Skrift, ved Tale, ved Køb, paa tvunget den nuværende Generation denne Smag? Hvem vilde vove at benægte, at det var os? Det var Nummer to.

Og vor Beskrivelse af en parisisk Salon, møbleret med japanesiske Sager, den vi havde i vor første Roman, der udkom i 1851 . . . ja i 1851 . . . lad nogen vise os den Tids Japankendere . . . og vort Køb af japanesiske Bronsesager og lakerede Møbler . . . og nu de Blade vi viede Japan i »Manette Salomon« og i »*Idées et Sensations*« . . . gjorde dette ikke os til de første Apostle for denne Kunst, som uden at man betænker det, er i Færd med at revolutionere Okcidentens kunstneriske Syn. Det var Nummer tre.

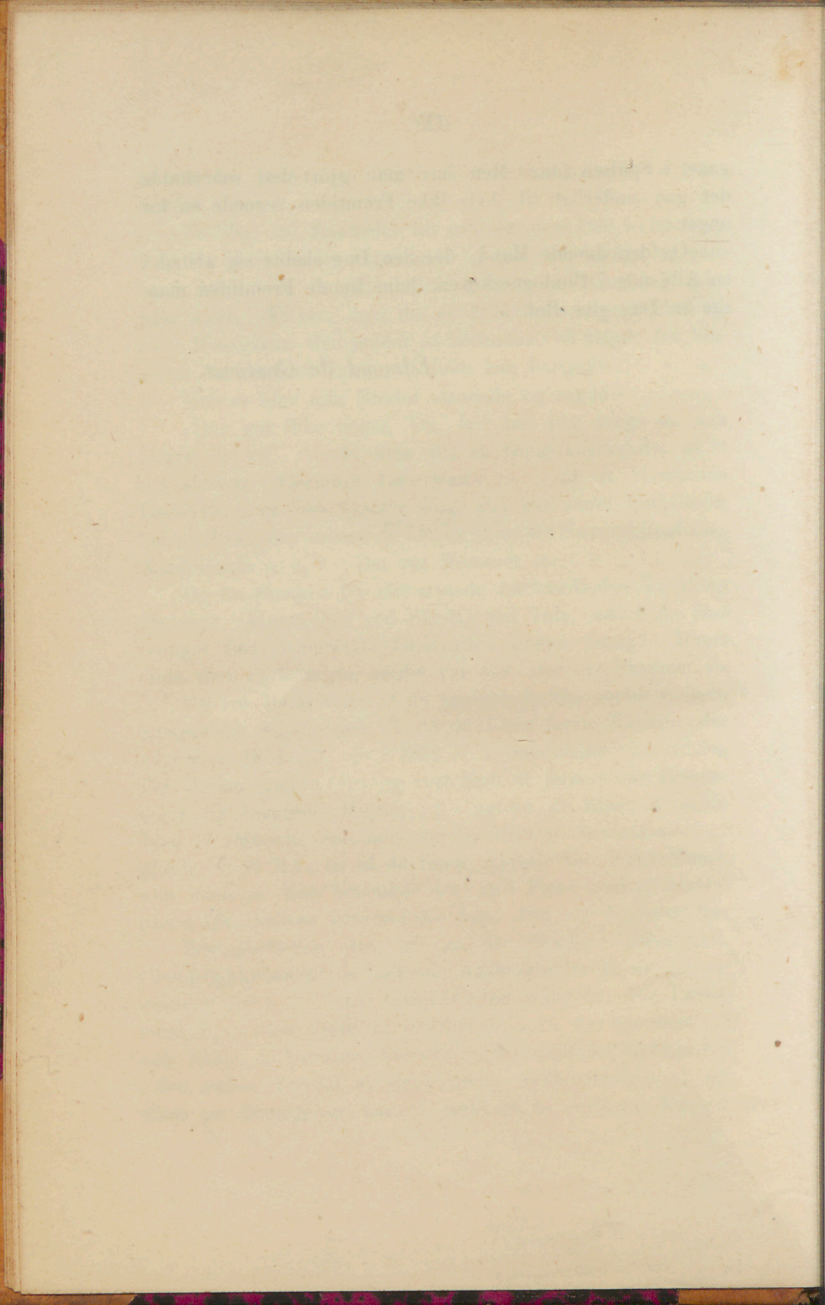
Bestræbelserne efter at naa det Sande i Literaturen, Genopvækkelsen af det attende Aarhundredes Kunst, Japanismens Sejr . . . (saa tilføjede han efter en lille Pavse, mens Øjet atter lyste af Intelligens) . . . det tør man vel nok kalde de tre store literære og kunstneriske Bevægelser i den anden Halvdel af det nittende Aarhundrede . . . og disse tre Bevægelser har vi stakkels to obscure Væsner

IX

gaaet i Spidsen for. Men har man gjort det, saa skulde det gaa underligt til, hvis ikke Fremtiden regnede en for noget.«

Og den døende Mand, der den Dag slæbte sig afsted i en Allé ude i Boulogneskoven, ham kunde Fremtiden maaske en Dag give Ret.

Edmond de Goncourt.

I.

Der er Middagsselskab hos Krigsministeren.

De mange Blomster paa Bordet, Tjenernes Knæbenklæder, Sèvresstellet med det store kronede forgyldte N, røber, at der er stor Middag, den Middag, som Krigsminister, Marchal Haudancourt tillader sin Sønmedatter Chérie at give hver Tirsdag.

Ved begge Ender af Bordet (det er midt om Vinteren) staar et diminutivt Kirsebærtræ og et Abrikostræ, fulde af Frugter.

Værtinden i Huset, der lige har fyldt sit niende Aar, og som allerede har en Kvindes Øjne i sit Barneansigt, anviser med distingverede Haandbevægelser otte smaa Veninder, der omtrent er paa samme Alder som hun, deres Pladser efter en Rangforordning, der svarer til den Stilling, deres Fædre beklæder.

Smaapigerne placerer sig med koket, livlig Bevægelighed og begynder langsomt og yndefuldt at tage Handskerne af, bøjer sig tilbage i Stolen, lægger deres bitte smaa Handsker sirligt rullede sammen i et af Glassene, kort sagt, kopierer som Miniaturudgaver af Kvinder deres Mødres elegante Lader, Miner og Væsen.

Derpaa indtræder det Øjeblik, da Smaapigerne skal til en første Mønstring af hverandres Toiletter. En af disse Mønstringer, der besørger i en Fart, og med dette Blik, der er egent for Kvinden, (selv for den, der endnu kun er i Spiren,) som paa et Sekund har set Farven, Snittet, Stoffet i det Toilette, en anden Kvinde bærer, allerede har bedømt det kritisk fra Top til Taa.

Middagen begynder, Tjenerne opvarter Frøkenens smaa Gæster med samme Alvor, som om det var voksne.

En af de indbudne finder sin Suppe altfor varm. Hun aabner sin Vifte og vifter saa nydelig ned paa sin Tallerken, halvt staaende paa Stoletremmen.

Det er et morsomt Syn, denne Forsamling af smaa Pariserinder, der sidder her om dette Bord. Opvakte Ansigter, livlige Museøjne, tidligt modne Fysiognomier, denne sarte, distingverede, raffinerede, kvintessensierede Barndom, der er egen for Hovedstædernes og Salonernes Børn, gratiøse smaa Væsner, hvis interessante Bleghed er bleven forskønnet af Mødrene med al mulig Smag, og som under den elegante Pynt, som den fashionable Mode skaber for de riges smaa Piger, lader én ane, hvorledes den voksne Kvinde vil komme til at tage sig ud.

Man kan heller ikke tænke sig Chéries unge Gæster fiksere klædt. De korte Kjoler svulmer ud over to eller tre meget stivede Fiskebensskorter; over det udskaarne Liv løber en gennemsigtig Knippling, Haaret er skilt i to Fletninger, snart ordnet som en Krans, snart redt ud i to smaa Krøller over Øret,

fasthæftede med en Sløjfe. Hos de eleganteste af dem er det fæstet med et Baand rundt om Hovedet og delt bagved i otte tykke Krøller, der falder ned paa Ryggen. De har alle hvide Atlaskes Snøresko med Undtagelse af Chérie, der over sine Svikkelstrømper bærer sorte Atlaskes Sko à la Reine.

En af de smaa med en lille fladtrykt Næse, der minder om de Barneæser, man ser igennem en Rude, op ad hvilken de trykker sig, er i hvid brusende Kjole, paa Skuldrene er hæftet røde Moirés Sløjfer, der ryster ved hver af hendes Bevægelser. En anden med meget store Øjne og en ganske lille Mund, har en i det blaalige spillende Tafteskjole, oversaaet med brocherede hvide og blaa Rosenknopper, med et glat Liv knappet i Ryggen og garneret med Bertha med Frynser. En tredje med det gammelagtige Ansigt, der er egent for Børn, avlede af gamle Forældre, bærer en graa Silkekjole, over hvilken der løber en puffet Muselinskrave, hvor hver Puf deles ved et smalt sort Fløjlsbaand. En fjerde, febrilsk og rap, væver som en lille Abe, tumler sig i en skotsktærnet Popelins Kjole med hvid Bund, hvor Livet har opskaarne Skøder, garnerede med smaa Uniformssnore.

Chérie er i en hvid Musselins Kjole med smaa røde Blomster og syv rynkede Garneringer, kantede med Valenciennes Kniplinger og udskaaret Liv, over hvilket er spændt et Par Seler af rosenrøde figurerede Baand, der slutter sig til et Bælte, hæftet fast bagpaa med en stor Sløjfe. Om Halsen har hun et Smykke af rosenrøde Perler, hvor store Perler veksler

med ganske smaa fine. I hendes Ører hænger pæreformige Korallringe, der spiller imod det sorte krøllede Haar.

Børn, der bevæger sig i Selskabslivet, kender hverken mere til Forundring eller Frygt. De har erhvervet sig en rolig Sikkerhed, en kølig Værdighed, en flegmatisk Holdning, og lige indtil en eller anden Ophidselse gør dem til Børn igen, skjuler de omhyggelig al den Fornøjelse, de kan føle ved at være ude og more sig.

Chérie gør Honnørs ved Bordet, giver Tjenerne sine Befalinger, passer paa Serveringen, tager sig af sine Gæster. Hun betjener sig af samme Sprog, bruger samme Formler som en virkelig Husfrue; der mærkes intet andet til hendes Alder end Ordet »Bedstefader«, der forelsket vender tilbage i al hendes Tale og navnlig i Anbefalingen af de Retter, hun ønsker, de særligt skal spise.

For at vaage over den lille, lege lidt moderlig, har Chérie ved sin venstre Side placeret en lille femaars Pige, som endnu har lidt af det spæde Barn i det trinde Ansigt og ligesom Morgenhimmel i de blaa Øjne, og som de alle kalder »lille Jesus«, det Kæle navn, hendes Moder, en Enke, havde givet hende, idet hun ledsagede sine Kys med at kalde hende »min lille Jesus«. Barnet, der var aldeles optaget af et lille Granatkors, hun for første Gang havde faaet om Halsen, rører slet ikke de gode Ting, som Chérie lader lægge paa hendes Tallerken.

Ved Champagnen, som Tjenerne havde begyndt

at fylde Glassene halvt med, begynder de smaa Tunger at løse sig.

En lille Pige beklager sig med komisk Bedrøvelse i Stemmen til den, der sidder ved Siden af hende, over, at Pindsvinene, medens hun tilbringer Vinteren i Paris, flytter ind i og ødelægger det kønne Dukkehus, som hendes Søstre og hun hver Sommer tvinges til at opføre paa ny i Haven ude paa deres Landsted. En anden fortæller, at hun lige har leget »at komme fremmede« hos nogle smaa Veninder, hvis Moder havde laant dem nogle af sine Kjoler, saa at de havde faaet meget store, lange Slæb og var bleven blottede lige ned til Maven, hvilket var meget morsomt.

Den snaksomste af dem alle fortæller omstændeligt en Marionetkomedje, som hun den foregaaende Dag havde set ved en Børne-Matinée. »Først kom Polichinel . . . saa Pjerrot . . . saa en Mand, der sagde, at han vilde slaas, og som kaldte paa Rigolo, . . . han er aldrig hjemme, sagde hans Herre, naar man kalder paa ham, men han er der altid, naar man ikke har Brug for ham . . . saa kom han endelig . . . saa spurgte Manden ham, om han vilde slaas i Duel i Stedet for ham med en Mand i en blaa Frakke, som han viste ham . . . jo, det vilde han jo nok, men han vilde have Penge for det . . . to Franks? nej . . . tyve Franks? nej . . . halvtredsindstyve Franks? nej . . . han maatte give hundrede Franks . . . naa og saa . . . og saa . . . saa fik vi Slikkeri . . . saa trak vi Numre i et Lotteri . . . og saa dansede vi

... ja og saa var der en lille Dreng, som havde taget Guldpapir paa Hovedet og lignede en Konge.«

Efterhaanden som Maaltidet skrider frem, forsvinder det afmaalte Væsen, og Smaapigerne bliver atter til glade Legebørn. Alle taler, pludrer, kvidrer i Munden paa hverandre og morer sig selv over den Støj, de gør. Glæden bliver larmende, Latteren kaad, Ordene faar ikke Svar. Af Trang til at røre sig, vipper man paa Stolene, saa Fjerene knirker. Smaa Veninder, der sidder ved Siden af hinanden, rykker tætere sammen, stikker med Gaflerne i hinandens Tal-lerkener for at faa det samme som Veninden.

Den skjælmske i den skotske Kjole er i Færd med at skære en Mængde meget vellykkede Grimacer, Grimacer, som Chérie finder upassende for dette højtidelige Sted, og som hun stanser med et tørt: »Hvor tror Frøkenen, at De er henne?«

Hos de ganske smaa er de kærlige Øjne allerede blevne tunge af Søvn, og lille »Jesus« slumrer ind med den ene Kind støttet paa Fladen af en sød lille Haand, i den anden holder hun endnu op i Vejret et halvt fortæret Hønselaar. Den halvt aabne Mund er fedtet af Sauce.

Paa et Vink af Chérie tager en Tjener Barnet op fra Stolen og bærer det lille slumrende Væsen bort, der falder sammen i hans Arme som en benløs Kødmasse.

Imidlertid vedbliver Middagen, oplivet og ophidset af denne kønne, kaade Rus, som lidt Champagneskum er nok til at give Børn. Den lille Pige med den

skotske Kjole, som i nogle Øjeblikke har siddet med Hovedet bøjet ned over sin Tallerken og Legemet skjult under Bordet, farer pludselig op paa sin Stol i bart Linned og fægter med de smaa nøgne Arme usikkert ud i det tomme Rum.

Værtinden kan ikke tro sine egne Øjne, slagen med Stumhed ser hun paa den lille Pige i det blotte Linned.

Til Trods for hendes ni Aar eksisterede der allerede hos Chérie en saadan Ærbødighed for den højere Embedsstand, en saa dyb Respekt for Huset, hun boede i, en saa grundfæstet Ærefrygt for alt, hvad der rørte ved Ministeriet, at hun ved Synet af denne svimlende Uærbødighed, hvori den lille Drukkenbolt gjorde sig skyldig, ventede at se Palæets Mure styrte sammen over Dessertopsatserne.

II.

Chérie var sidste og eneste Skud af en militær Familje, af hvilken tre Generationer havde givet deres Blod til Napoleonerne. Oldefaderen, Eric Haudancourt, født i Nancy og hørende til en Familje, der havde været knyttet til det tidligere regerende Hertughus, senere til Kong Stanislaus, forlod i 1805 Militærskolen i Fontainebleau som Sekondløjtnant i Kavaleriet. Han blev Premierløjtnant i 1807, Kaptejn i 1809 og

Eskadronchef i 1813. Kejseren, der med egen Haand havde dekoreret ham paa Valpladsen ved Wagram, forsatte ham ved Vaabentilstanden i Dresden fra Husarerne til den gamle Gardes Landsenerer.

Eric Haudancourt udmærkede sig ikke blot ved glimrende Tapperhed, han var tillige intelligent og snarraadig, kunde med ét Blik bedømme, hvad hans Folks Kampdygtighed, hans Hestes Sundhedstilstand tillod ham at vove; hans klare, blaa Øjne havde paa ét Minut ransaget Landskabet, fravristet det dets Hemmelighed, det Baghold det skjulte. Han var et Mønster for en Officer ved det lette Kavaleri, en ægte Type paa en Forpost-General.

Den unge Officer, der var begavet med en ualmindelig fysisk Styrke, forskønnet af al Kavaleristens Lethed og Elegance, der end ikke forlod ham, naar han var tilfods, gik under Navnet den smukke Haudancourt. Han havde i Virkeligheden den martialske Skønhed, som man finder i enkelte af Maleren Gros' Skitser, hvor der midt imellem sinoberrøde Farvetoner à la Rubens ses dristige Fysiognomier af unge Mænd, straalende af svulmende Livsfylde, fuld-blodige Skikkelser fra det datidige Frankrigs krigeriske Generation, denne haardføre, utrættelige Race, Kejseren førte fra Ægyptens brændende Sandørkener til Ruslands Is og Sne. En Dag ude paa Landet hos Masséna blev der ved Bordet en almindelig Beundring over et glimrende forarbejdet Sølvdrikkebæger. Da saa Masséna havde sagt, at det tilhørte den, der tømte det, fuldt af Kirsebærbrændevin, lod Haudancourt det

fylde, tømte det, tog det derpaa fra Bordet, trykkede det fladt mod sit Laar med en tre, fire Slag af den knyttede Haand og kastede det saa ned i sin Sabeltaske.

Denne Skønhed, disse fysiske Kræfter, dette Ry for at være en heroisk Vovehals erobrede ham alles Hjærter og navnlig alle Slags Kvindehjærter. Da han 1810 vilde gifte sig, blev det ham let at gjøre et rigt Parti. Han ægtede en Datter af en stor Industriadrivende fra Meuse Departementet, der i Medgift medbragte ham en af Egnens meget store Landejendomme, Resterne af et gammelt Nonnekloster, der bar Navnet Nonains le Muguet*) paa Grund af Godsets oprindelige Bestemmelse og den Mængde kønne Liljekonvaller, der voksede under dets Træer.

Obersten, der almindelig udpegedes som en af de fremtidige Generaler i de ny Krige, som den unge Hær tillidsfuldt ventede sig af Kejserens krigeriske Instinkter, tænkte efter Waterloo paa at gaa i Landflygtighed, bringe en eller anden indisk Rajah sine Militærtalenter, forsøge paa hist nede at rejse en ny Tippu Saib mod det engelske Herredømme. Men han blev holdt tilbage i Frankrig af sin Hustru og sit Barn, det eneste, der var bleven tilbage af de fem, hans Kone havde skænket ham.

For at beskæftige sin energiske Livskraft gav saa Obersten, der ligesom saa mange Lothringere havde stærke Forstmandstilbøjeligheder, sig til helt at om-

*) Nonneklostret Liljekonvallen.

skabe sin Ejendom, omkalfatre den ved vældige Terraenforrykninger, forandre Aaens Løb, beplante de nøgne Strækninger med sjældne Vækster. Han tilbragte hele Aaringer fra Dag gry til Mørkningen i det fri, uden at ænse Regn, Sne eller Frost, opfyldt af sit Hverv, at tumle med sine Jordarbejder efter stor Maalestok, plante, afstikke Strækninger paa flere Hektarer, med en Hær af Kvinder og Mænd under sig, som han kommanderede med en gammel Ridepisk, hvilken han havde brugt paa Kejserdømmets Valpladser.

Obersten døde 1835 af et Slagtilfælde, ligefrem af et Overmaal af Sundhed. Han efterlod sig en Søn, han havde opdraget i dyb Ærbødighed for det militære Ry, en Søn, der seks Aar i Forvejen var udgaaet med et af de øverste Numre fra den polytekniske Skole, og som, til Trods for dette Nummer, der sikrede ham en af alle misundt civil Karriere, foretrak at blive Soldat.

Marcus Antonius Haudancourt lod sig uddanne ved Ingeniørskolen i Metz med Tankerne uafsladelig rettet paa det nylig erobrede Algier, denne Plet Jord, hvorfra der midt under den universelle Fred indløb idelige Kampbulletiner. Da han saa var bleven Sekondløjtnant ved Ingeniørerne, udbad han sig at blive sendt til Afrika. Meget kort Tid efter fulgte han Lamoricières Eksempel, forlod Ingeniørkorpset og traadte som Løjtnant ind i en af de Zouavbataljoner, der var bleven skabt ved Forordningen af 21de Marts

1831. Lige fra dette Øjeblik bidrog han tillige med Mænd som Autemarre, Barral, Ladmirault, Saint-Arnaud og Bourbaki til at skabe dette sjældne Korps, der forbinder Soliditet med Letbevægelighed, hvor de franske og de arabiske militære Fortrin findes sammen-smeltede, dette Infanteri, der ikke har sin Lige, og som muntert tilbagelægger sine ti Lieues om Dagen med Munition og Levnetsmidler for syv Dage paa Ryggen. Han gav sit Liv, sin Tid, satte sin Stolthed i at skabe denne lille Hær, hvor den individuelle Intelligens kom til at spille en Rolle som ingensinde før, og hvor Uforfærdetheden viste Døden en næsten haanlig Foragt.

1837 ved Stormen paa Constantine hørte han til det lille Antal af dem, der var kommet levende fra Minesprængningen, som saa sluttede sig til den anden Kolonnes Bresche og var de første, der trængte ind i Byen. Fra Slutningen af dette Aar indtil 1848 nævntes den unge Officer fire, fem Gange med Ros i Hærens Dagsbefalinger og syntes at befinde sig paa alle de Steder i Afrika, hvor der kæmpedes; han var til Stede ved Indtagelsen af Djidjelli, ved »Jærnportene«, ved Muzaiapasset, ved Provianteringen af Milianah, ved Okkupationen af Mascara, ved Felttoget mod Beni-Manasser-Stammen, ved Ekspeditionen til Laghuat, ved Opstandene i Dahra og Uarensenis og ved den Række Slag, man leverede Bu-Maza.

I henved atten Aar førte Marcus Antonius Haudancourt den forfærdelige Krig, der førtes i dette Land, hvor man de første Aar paa Lykke og fromme

vandrede om efter en slet, løseligt ridset Croquis; i dette Land, hvor det fryser Klokken syv om Morgen, hvor man Klokken ti indaander en glødende Ildluft, og hvor man om Aftenen ryster under en iskold Regn, med Skægget hvidt af Rimfrost, i dette Land, hvor man angribes af saa hæftige Uvejr, at hele Hæren som én Mand vender Tordenen og Lynene Ryggen, i dette Land, hvor man fængsles af Snestorme, saa at fire Dages Proviant maa holde ud til fjorten, i dette Land, hvor man passerer gennem sandede Egne uden Vand, i hvilke der ikke vokser andet end Tidsler, og hvor Sirokko'en sønderflænger éns Læbe, hvor man maa bivouakere paa stenet Jord, hvor man paa alle fire maa klatre op ad stejle Bjergstier eller stige ned i Kløfter, hvor der er Aaringer som 1842, i hvilket en ung General angiver, at hans Folk i tre hundrede Dage ikke har kendt til andet end Marche og Bivouakering, hvor Officerernes blaa Kapper efter adskillige Ugers Ophold midt ude i Ørkenen maa lappes med store Stykker Chakalskind, og hvor Raststederne for denne Færden og denne eksempelløse Aktivitet er i Hospitaller, der rummer tolv hundrede Patienter, hvoraf der daglig dør syv.

Og en Krig hvor Soldaten, medens Horisonten til alle Sider flammer i Glød, og Kilderne rundt om er forgiftede, stundom ikke har andet at drikke end lidt Appelsinsaft; en Krig, hvor Fjenden, naar han maa forlade en Fæstning, ophænger i Porthvælvingen, midt imellem trøstesløse Ruiner, en død Kat og Hund ved Siden af hinanden som Symbol paa Araberens

uforsønlige Fjendskab til Franskmanden; en Krig, hvorunder man maa tage Husene med Bajonetten, og hvor Blodet driver i Strømme ned ad Trapperne i Huse, hver der kun findes Lig; en Krig med Mænd, man maa dræbe adskillige Gange, og som, naar de ligger saarede paa Jorden, bider Fjenden i Benet, snigmyrder ham, naar de kan.

Og denne Soldat, som sætter sig til Hest for at begive sig ud paa disse Togter, som stadig begynder forfra; der iler til disse Kampe paa seks Timer, som gentages fire, fem Dage i Træk, der tilbringer hele Uger uden at tage sine Støvler af, uden at knappe sin Frakke op, denne Soldat er som bekendt en febersyg, en Mand, hvis Mave er ødelagt af Dyssenteri, hvis Sundhed er gaaet tabt i de dræbende Anstrængelser ved at føre Krig under dette Klima. Men han er lutter Energi og Vilje, det er en Jærnsejghed; med seksten Kininpiller tilbagelægger han tredive Lieues i Døgnet, galoperer med det febersyge Legeme gennem Blæst og Regn. En eller to Gange har de allerede kastet hans Kappe over Ansigtet paa ham, men til alles Overraskelse har han ligesom voldelig revet sig løs fra Døden. Enkelte Gange ser hans Zouaver ham, efter at han er bleven baaret ud af Sengen og sat paa sin sorte Hest, lidt efter lidt leve op igen i Krudtrøgen og i et vist Øjeblik hugge ind paa Fjenden, fuldstændig helbredet ved Synet af de flygtende hvide Burnusser, ved Sejrens hede Rus. Med ét Ord: han er en komplet »Afrikaner«, det Navn, med hvilket man hilste Erobringstidens hærdede Officerer.

Desuden er Krigen i Afrika ikke blot Krig alene. Naar Obersten var vendt hjem fra et Togt, blev han Administrator, havde den Forpligtelse at modtage Franskmænd, Jøder, Arabere og Kabylere. Han udnævnte Hakem'en, Mufti'en, Kaid'en, Chouch'erne. Han maatte skabe Veje, organisere Torvehandelen, stille et Teater paa Benene med Underofficerer som Skuespillere. Han maatte tillige være Politimester, besidde tilstrækkelig Menneskekundskab til at kunne hverve Spioner, der kunde give ham Oplysning angaaende Abd-el-Kaders Bevægelser, finde de Skjulesteder, hvor de oprørske Stammer gemte deres Høst. Endvidere maatte han besørge en udførlig Korrespondance, affatte militære, topografiske, kirkelige Indberetninger. Og disse idelige Tankebeskæftigelser, disse Bekymringer, alt dette Ansvar havde gjort Obersten til en indesluttet Mand, hvis Tavshed kun en enkelt Gang afbrødes af Anfald af ironisk Munterhed.

I 1848 blev han kaldt hjem og blev haardt saaret i Junidagene. Efter halvandet Aars Hvile paa Muguet, der havde været ubeboet i Aaringer, og som blev passet af en Zuav, der var bleven Invalid ved hans Side, vendte han tilbage til Afrika i 1850 og tog dette og det følgende Aar Del i Krigen mod Kabylerne.

1852 fik han Kommandoen over Subdivisjonen i Setif.

I 1854, under Krimkrigen, blev Brigadegeneralen, den øverste Kommandant over Subdivisjonen i Setif, knyttet til Orienthæren.

Generalen havde giftet sig kort efter sin Ankomst til Afrika. Han havde ægtet Enken efter en Kaptejn, der var faldet i den første Træfning i Hovedstadens Nærhed, den Kamp, der den 24de Juni 1830 leveredes ved Sidi-Kalef. Den unge Dame var bleven ovre hos sin Fader, en af Ekspeditionens højere Officer. Den attenaarige Kvinde og den unge Officer, hvis Fremtid lovede saa glimrende, der begge stammede fra samme lothringske Egn og hørte til Familjer, der tidligere havde været knyttede sammen, følte hurtig Tilbøjelighed for hinanden, og Ægteskabet sluttedes ikke længe efter at den unge Enkes Sørgetid var udløben.

Bruden stammede ligesom sin Mand fra en udelukkende militær Familje, hvor i fyrretyve Aar ikke blot Fædre og Sønner var blevet Soldater, men hvor ogsaa Døtre og Søstre ægtede Soldater, knyttede sig til dette urolige Liv med dets evindelige Garnisonsforandringer og ikke vidste, hvad det vilde sige at bo andre Steder end hos deres Mænd. I dette Krigens Land vilde Hustruen lige saa lidt forlade den Mand, med hvem hun var forenet, som hun vilde have forladt ham i Frankrig. Hun slog sig ned overalt, hvor det blot var muligt for en Kvinde at bo, og naar det var hende umuligt at være helt og holdent sammen med ham, blev hun i den lille By eller i den lille koloniserede Landsby, der laa nærmest ved Lejren, og hvorfra hun mange Gange hørte Kanonen, og hvor hun, naar Kolonnen vendte tilbage, ventede den udenfor de første Huse, saa hun ligestraks kunde trykke sin Mand i sine Arme, et Øjeblik lade Haanden

glide hen over hans Legeme for at forvisse sig, om han virkelig ikke var saaret. En Tilværelse, som ikke altid var uden Fare, en Tilværelse, der ofte var underkastet frygtelige Savn, en Tilværelse, hvis Strængheid aldrig formildedes ved selskabelige Adspredelser, men som for denne Kvinde besad Pligtens Tiltrækningskraft, og næsten blev pikant ved sin æventyrlige Karakter og den nervøse Pirring, der fulgte af Naboskabet med den Fare, der altid svævede over den elskedes Hoved. I disse Aar — da den hellige Krig genvaktes paany i alt sit Raseri i dette Sahel, man troede fredeliggjort, og som næsten syntes erobret for stedse — da Fjendens Hestetrampen næsten strejfede Hovedstadens Mure, nægtede Fru Haudancourt hele Tiden at søge Ly i denne Stad.

I det første Aar af deres Ægteskab fik de et Barn, en køn lille Dreng, der voksede op som en lille Maurer i sin hvide Skjorte, med nøgne Fødder i tyrkiske Slæber og med rød Chechia paa Hovedet (denne Hovedbeklædning, der ligner vore Kordrenges Kalotter). Stod dette Barn i Skyggen af en Dør, i en mørk Forstue eller i et Værelse med nedrullede Gardiner, kom der formelig Lys fra denne rosenrøde Hud med den lette hvide Glans, fra disse Øjne, der var saa funklende, at man skulde have troet dem strøgne med Antimon, fra dette Haar, som Moderen morede sig med at vaske med et Præparat, til hvilket der efter de indfødtes Sigende blandt andet bruges et kogt Firben, et Præparat, Jødinderne dernede er de eneste,

der forstaar at tilberede, og som lagde karminrøde Reflekser i det mørke purrede Haar.

Han var ikke mere end syv Aar, da hans Fader i Lighed med adskillige Fædre fra forrige Aarhundrede, der tog deres Sønner med i Krigen for at dræbe enhver Angstfølelse hos dem, begyndte at lade ham følge sig paa de mindst besværlige Togter, vænnede ham til at sidde til Hest, til Kuglernes Piben og Synet af Døden. Og Drengen blev næsten overtroisk forkælet, elsket, holdt i Ære som en Talisman af Zouaverne, der morede sig ved at se den smukke kække Dreng lege »Fantasia« paa sin lille kaade, musegraa Hest.

Med en saadan Opdragelse kunde Barnet ikke tænke sig nogen anden Tilværelse for en Mand end Soldaterstanden. Under disse militære Udflugter gik det naturligvis som det bedst kunde med Félicien Haudancourts Undervisning; meget ofte besørgedes den i Teltet med nogle literære Brokker, en eller anden havde bevaret, med lidt af Feltpræstens temmelig udviskede Skolekundskaber, en Rest af Faderens Latin; denne havde nemlig atter givet sig til at læse Sallust, for i Afrika at fordybe sig i denne Romertid, af hvilken han hver tøjeblik mødte Spor under sin Hests Hove.

Under Afrikas Søl, midt i det arabiske Liv voksede det kjønne Barn hurtigt op til en smuk ung Mand, en Franskmand, i hvis Legeme der var noget af den orientalske Indolens, en Franskmand med blaa Øjne, skyggede af sorte Øjenhaar, med gratiøse Bevægelser, en lidt træet Holdning, en lad Sidedrej-

ning med Hovedet, naar der rettedes et Spørgsmaal til ham, et fugtigt Smil, hvor der af og til syntes at vise sig en Gnist af den indsmigrende Lumskhed, der er egen for de asiatiske Racer. En indtagende Yngling; hvis fornemme Ynde var uimodstaaelig. Og den be-
daarende Félicien var vedbleven at være barnlig, viste i sine Kærlighedsytringer næsten en Kvindes Ømhed og elskede sin Moder paa en mere kærtegnende Vis end Drengene ellers plejer; da hun pludselig blev reven bort af Kolera, begræd han hende med et lille Barns Fortvivlelse, Taarer og Skrig. I hele Maaneder raabte han hver Nat højt paa hende i Drømme.

Den unge Haudancourt elskede og forstod Krigen ligesom de Fjender, hans Fader bekæmpede, Krigen, han havde lært i fri Luft og uden forberedende Studier i kedelige Bøger. Han vilde, naar han havde naaet den fastsatte Alder, træde ind i Hæren som simpel afrikansk Jæger og bryde sig en Bane ligesom enkelte unge Mennesker af gode Familier, med hvilke han var truffet sammen. Men Faderen afslog paa det bestemteste at føje ham i dette Ønske og anbragte ham, da han var bleven femten Aar, hos en Lærer ved en af Algiers Skoler, hvor Félicien blev tvungen til grundigt Arbejde.

Her var det, at den kønne Fyr, der knap var kommen ud af Barneaarene, i Løbet af Vinteren hos Guvernøren mødte en lille Spanierinde, der var et Aar yngre end han, og som ledsagede sin brystsvage Moder. En Nat i Slutningen af November, da det var lige saa mildt som en Sommernat i Frankrig, gik hele Sel-

skabet, paa en Tur ved Strandbredden, ned til et Par Baade, der laa surrede fast til Bredden. Man strakte sig et Øjeblik i en stor Baad og saa' op paa den stjernefunklende Himmel. Tilfældet havde anbragt de tvende unge Mennesker ved Siden af hinanden, og naar de andres Blik forlod Himlen for at dvæle ved det smukke Par, blændedes de af disse tvende Væseners Skønhed og den gratiøse Gruppe, de dannede mod den blaanende Nat, og med Øjnene sagde man til hinanden, »hvilket kønt Par vilde de ikke blive!« Dette Blik, der opfangedes af de tvende Børn, der allerede elskede hinanden, forenede dem for evigt inderst i deres Tanker, uden et Ord, uden et Haandtryk.

Da Obersten i Begyndelsen af 1848 vendte tilbage til Frankrig, tog han sin Søn med sig og anbragte ham i Jubés Pensjonat i Vieille Estrapadegaden, hvor Félicien endelig betvang sin orientalske Ladhed og bestemte sig til at tage alvorlig fat paa Studeringerne i et helt Aar, efter Forløbet af hvilket han blev optaget i Saint-Cyr. Félicien havde atter i Paris truffet den unge Spanierinde fra Algier, hvis Familie var beslægtet med Grevinden af Montijo, og som, i Tillid til den Kvindes Lykkestjerne, der snart skulde blive Frankrigs Kejserinde, i disse Aar havde fæstet Bo i Frankrig.

Straks den første Dag de unge Mennesker gensaas, røbede deres Væsen en lidenskabelig Forelskelse, som de begge ærligt tilstod, og deres Kærlighed viste sig paa én Gang saa heftig og saa rørende, at deres Slægtninge lige straks forstod Umuligheden af at mod-

sætte sig deres Ægteskab, eller blot opsætte det længere. Man oplevede saa det Særsyn, at Saint-Cyr Eleven blev forlovet med den unge Pige i Begyndelsen af sit andet Skoleaar og giftede sig ligesom han var kommet ud af Skolen.

Det unge Ægtepars Kærlighed afgav endog, (hvor indesluttet i dem selv den end holdt sig, naar de var ude mellem fremmede), et saa behageligt Skue for andre, at i Soissons — da Félicien Haudancourt ikke havde kunnet komme ind i Kavaleriet, var han bleven sendt til et Linjeregiment, der laa i denne By — var det kønne Par baade paa Gaden, i Selskab og i Teatret omgivet af en ærbødig Beundring, der lignede en stum Hyldest. Men det var da ogsaa vist, at naar Manden var indtagende, var Hustruen ogsaa saa køn som vel muligt. Hun var jo Spanierinde; men idet hun var født paa Kuba, syntes det altfor markerede ved hendes Skønhed mildnet af Kreolerindens Nonchalance og vellystige Ladhed, der tager sig saa uimodstaaeligt bedaarende ud i de fine Batistesbluser, med smaa lilla eller røde Tegninger af Havplanter der ligner stribet Agat, i hvilke Kvinderne paa de spanske Kolonier hendøser hele deres Liv.

I det første Aar af deres Ægteskab fik de en lille Pige, som Forældrene gav et Døbenavn, der ikke er almindeligt, et blot og bart Kjælenavn. De kaldte hende Chérie.

Den lille Pige blev født i 1851. To Aar efter var Krimkrigen bestemt, og Orienthæren konstitueret i Marts. I den første Maaned af 1855, da General Haudancourt ved en kejserlig Befaling af 10de Januar havde faaet Kommandoen over en af Hærens fire

Divisjoner, kaldte Faderen sin Søn til sig og lod ham træde ind i et Linjeregiment af hans egen Divisjon.

Under Sebastopols Mure, i denne Nattekrig, denne skumle Krig med alle dens Overrumplinger og Baghold, skaffede Féliciens Uforfærdethed, hans gratiøse lille Skikkelse, ham Tilnavnet »Den lille Løve«. I Slutningen af Maj blev han haardt saaret af en Granatstump, der sprang lige over Hovedet paa ham. Han stod op af Sengen samme Dag, der var bestemt til Angrebet paa »den grønne Høj«, hvilket Pélissier havde bestemt til den 7de Juni, nogle Timer før Solnedgang, for at have Slutningen af Dagen til at tage de fjendtlige Skanser og Natten til at sætte sig ordentlig fast i dem.

Denne Eftermiddags Timer forekom Félicien meget lange. Endelig Klokken fem skar Signalketterne op mod Himlen, Stormkolonnerne kom frem fra Løbegravene ved Carénage og Karabelneia og løb op paa Bakken under Kardætskilden fra Redouten, den konvergerende Ild fra den store Redan og Batterierne til venstre for Malakofftaarnet. Redouten, der angrebes i Fronten, blev taget af det uforfærdede halvtredsindstyvende Linjeregiment, hvis Oberst segnede død om i Folderne af Fanen med den gyldne Ørn, som han havde plantet paa Brystværnet. Skansen af 22de Februar blev tagen af Faillys Brigade, Skansen af 27de Februar af Lavarandes Brigade. Vi var Sejrherrer. I dette Øjeblik var det, at enkelte Soldater og unge Officerer, blandt hvilke Félicien Haudancourt befandt sig, i Kampens Hede, i Sejrens Rus,

trods de givne Befalinger, lød sig henrive til at forfølge Flygtningene lige til Graven ved Malakofftaarnet, søgte at trænge ind i Byen midt imellem Russerne, ner var i fuld Opløsning, og prøvede paa at entre over Skydeskaarene. Men knuste af Ilden fra Fæstningen og faldne i Flanken, ved en offensiv Bevægelse af Fjenden, blev disse modige Mænd næsten alle paa Pladsen som døde eller haardt saarede.

Da man fandt den unge Félicien Haudancourt bedækket med Saar, tvivlede man paa, om han kunde naa levende hen til Ambulancen, men det gik langt bedre end man troede. Efter et Par Dages Forløb følte han endog en Bedring, der vakte Tro paa, at han kunde helbredes, og som tillod Faderen at skrive til sin Svigerdatter, at Lægerne haabede paa at kunne frelse ham.

Ulykkeligvis indtraf der efter en tre Ugers Forløb et uventet Omslag, og da den stakkels unge Kvinde, høs hvem Hustruens Kærlighed var forenet med den febrilske Forgudelse, hvormed den evige Frygt for Faren fylder Soldaterhustruens Hjærte, efter sin Svigerfaders beroligende Brev havde begivet sig til Rusland, var den saaredes Timer allerede talte, da hun naaede dertil.

Hun vilde blive sammen med ham al den Tid, han endnu havde at leve i. Hun blev i Ambulancen med dens Stank af Materie og dens Dunst af Blod; Ambulancen med dens Stønnen, de tiggende Bønner fra de haardest saarede, om at man dog endelig vilde

forbarme sig over dem og gøre det af med dem, de gamle Soldater, der græd som Børn under deres Lidelser, disse Hyl, hvis hjerteskrærende Lyd det er umulig at give nogen Forestilling om; Ambulancen med dets Perspektiv af Ansigter med vidt opspilede Øjne og Munden fortrukket af en konvulsivisk Latter, der blotter de sammenbidte Tænder; Ambulancen med dens Kirurger med Skjortearmerne smøget op til Albuerne og med det hvide Forklæde plettet af Blod, ligesom en Slagters Forklæde; Ambulancen, hvor hun hele Tiden, hun sad der med den døendes Haand i sine, i Sengen tilhøjre saa' et Hoved, hvor Ansigtet var bleven saa lemlæstet, at det hele kun dannede et blodigt Hul, inderst inde i hvilket der spillede en Stump Tunge, og i Sengen tilvenstre, fra et Dække der var kastet over en menneskelig Skikkelse, der endnu i enkelte Øjeblikke syntes at leve, saa' Rotter smutte ud og ind med blodige Knurhaar.

Og i atten Timer, uden at faa anden Næring end lidt Kaffe, som hun drak af et Glas til at sætte Kopper med, havde den unge Kone dette gyselige Syn for Øje.

Faa Dage efter indskibede Fru Haudancourt sig i Konstantinopel og førte sin Mands Lig tilbage til Muguet.

III.

En Melankoli, under hvilken Chéries Moder udgød Strømme af Taarer og talte højt med sig selv, naar hun var alene, fulgtes efter et Par Maaneders Forløb af en haardnakket Tavshed, man ikke kunde afvriste et eneste Ord.

Pludselig en Morgen, da hendes Intendant kom ind til hende for at aflægge Regnskab for Udførelsen af en Ordre, hun havde givet ham den foregaaende Dag, gav den unge Kvinde sig ved Synet af ham til at ryste over hele Legemet, kastede sig næsten paa Knæ for ham og tiggede ham om Skaansel, og da han saa gjorde et Skridt hen imod hende for at løfte hende op, styrtede hun ned af Trapperne, skjulte sig i Havens tykkeste Krat som et stakkels sky Dyr, der var bleven helt vildt af Rædsel. De havde Alverdens Besvær med at gribe Flygtningen og føre hende tilbage til hendes Værelse.

Den ulykkelige var bleven vanvittig af Sorg, vanvittig over de rædselsfulde Timer, hun havde tilbragt i Ambulancen. Hendes Vanvid var af en egen besynderlig Art. Hun, der var bleven Enke ved Krigen, denne Mændenes Opfindelse, fik en sand Rædsel for Manden. I den ulykkelige Kvindes Vildelse forekom Manden hende at være et ødelæggende Væsen, der bragte Døden med sig, hvor han kom. Hun kunde ikke længere se en Mand uden at blive betagen af et hæftigt Sindsoprør. Men naar hun forskaaedes for

Synet af Manden, var hun den blideste, den mest uskadelige Sindssyge, der kunde tænkes. Men hun kunde ikke kende nogen, ikke en Gang sin Datter.

Féliciens Fader vilde ikke anbringe sin Svigerdatter i en Sindssygeanstalt. Han gav Befaling til i den fjerneste Udkant af Parken at bygge et lille Schweitserhus, og dette Schweitserhus og det Stykke Have, der omgav det, lod han hegne af høje Mure. Paa denne afsides Plet og skjult for alle boede Chéries Moder. Hun blev pleiet af en gammel Pige ved Navn Lizadie, der havde været Kammerpige hos hendes Svigermoder, og som betjente hende tilligemed en Gartnerske, der passede Blomsterne i Haven, hvor hun tilbragte hele Dagen uden at røre sig af Pletten og uden at synes at mærke Temperaturforandringerne, Aften- og Morgenkulden.

I denne Have saa' man hende, ufravigelig klædt i en og samme Dragt. Hun taalte ikke den ringeste Forandring i denne. Paa Hovedet havde hun en lille flad sort Hat, der lignede en Elsasserindes Hue med de store Sommerfuglevinger. Armene dækkedes af lange sorte Handsker, der naaede hende op til Albuerne, og hun havde en lille Rejsetaske paa Skødet. De milde Øjne stirrede ud for sig med et bedrøvet, fraværende Blik, en Skønhedsplet, hun havde paa den ene Kind, tegnede sig skarpt mod den gennemsigtige blege Teint. Der var en sælsom Ynde over hende, som hun sad dér, i samme Stilling, hun havde siddet i Jærnbanevaggonen, da hun førte sin dyrebare Mands Lig hjem til Lothringen.

Ingen Mand overskred nogensinde den lille Dør, der gik ind til dette i Krattet skjulte Hus. Ikke en Gang Svigerfaderen aflagde hende Besøg. Kun stod der stadig en Stige støttet op til den Mur, der skilte Parken fra Schweitserhusets Have, og naar Marchallen var ude paa sit Gods, klatrede han jævnlgt op paa denne Stige, og skjult af Granløvet tittede han enkelte Øjeblikke i Smug over Muren paa sin Svigerdatter, og forvissede sig om at hun saa' rask ud og syntes at befinde sig vel.

IV.

Chéries Barndom voksede op i Herresædets Park, hvor det store Gitter med Stenpillerne, der smykkedes af en flammende Granat, førte ind til et vældigt »*Petit Trianon*«, beskyttet af en naturlig Aa.

Parken ved Nonains le Muguet var et Pragt-eksemplar af en Have.

Mellem de store Træers grønne Løv stod Blade-nes brogede Farvetoner kraftigt mod hverandre. Her saaes den amerikanske Rødeg, Linden med de sølv-hvide Blade, Sykomoren med de blodigtrøde Blade, Buksbommen med de gyldne Blade, den graa Negundo og alle Slags sjældne Vækster, Nopaltræet, Gleditschiatræet, det kanadiske Nøddetræ, det japanesiske Fernistræ hvis Grenes Sammensnoninger minder om en

Synagoge-Kandelaber, den byzantinske Hassel, der her var bleven saa høj som en Eg.

En Storskov af tredsindstyveaarige Træer klatrede stejlt ned rundt omkring Herresædet og bredte et Tæppe om det, hvis Bund om Foraaret mylrede med Singræs og Liljekonvaller.

Der var en uendelig stor Plæne, for Enden af hvilken man stadig saa' trende Storke gravitetisk knejse paa ét Ben, medens en hundrede Stykker Paafugle og Perlehøns næbbedes eller vrippent hakkede til hverandre. Og af og til sprøjtede der en lille Straale ud af en Utæthed i Vandingsrørene.

En Ø, ved Navn »*L'Île des Jeux*«, var forbundet med det faste Land ved svære Broer. Her sprang store ludende Træer frem fra Klippehuler, omgivne af Bregner og de skønneste Rhododendroner, og bøjede sig ud over Aaens rindende Vand, over Sværmen af de hvide Svømmefugle, der stadig furede dens Flade.

En høj skyggefuld Allé paa en halv Fjerdingvej, med Stenbænke i Lighed med dem, der fandtes i Oldtidens underjordiske Gravhælvninger, førte hen til et lille Taarn med smaa Skydehuller i Form af en Teaterkikkert, og som bar følgende Inskription:

Til Ære

for Skyggerne

af Regimentet Haudancourts Gardelandsenerer

1820.

Endvidere saas en Gaard hegnet med store Orange-træer, af hvilke de ældste stammede fra Kong Stanislaus' Tid.

Der var Pletter, som var aldeles skjult af Blomster, og der var vilde og stejle Steder, som Søn- og Festdage fyldtes med glade Selskaber, hvis Salmer og Drikkesange i Skumringen vakte rasende Gøen fra Hundestalden.

V.

Barnet var af Naturen alvorligt og i Almindelighed melankolsk. Der var Dage, hvor hun næsten maatte tvinges til at lege, hvor hun sad dvask og stille i Græsset og ligegyldigt, med melankolske Spadestik lavede Kager af Sand, medens den lille halvt-aabne Mund hang blødt ned som en Blomst, der er bleven knuget af Nattefrosten.

Fru Michelet siger et Sted, at Børn som ikke kender en Moders Kærtegn, ikke forstaar at smile. Denne fine Bemærkning er ikke uden Sandhed. Men pludselig, uden ringeste Aarsag, kunde denne Melankoli for en kort Stund afløses af en uventet Munterhed. En Aften, da hun var fuldstændig afklædt, gav hun sig pludselig til at danse i Fodenden af sin Seng, danse i bart Linned, uden at nogen kunde faa hende til at stanse. Man maatte ty til Hushovmesterens Mellemkomst for at faa det lille kaade Barn til at lægge sig.

Enkelte Nætter hændte det ogsaa, at de blev tvunget til at vække hende midt under besynderlige

Munterhedsanfald; Bonnen var bange for, at denne Latter i Drømme skulde kvæle hende. Denne Munterhed, der stundom overfalder Smaabørn i Søvn, kalder Jordemødrene »at le til Englene«.

VI.

Da Chéries Bedstefader, henimod Slutningen af Foraaret 1856 var vendt tilbage til Muguet, hvor han et Par Maaneder efter modtog sin Udnævnelse til Marchal, havde han ved Synet af sin Sønnedatter ikke følt den varme Sindsbevægelse, en Fader føler for sit Barn. Den lilles overordentlig store Lighed med den unge Officer, der var faldet ved Sebastopol, genopvakte hos Marchallen Bitterheden over Sønnens Død. Og første Gang, han tog hende i sine Arme, var det ikke med de glade Kærtegn, hvormed man omarmer en lille Barnekrop, det var snarere, som om han melankolsk og fromt lagde Haanden om en Urne, der rummede Støvet af en kær afdød.

Ganske vist beskæftigede Marchallen sig med det kønne Barn. Han vaagede over, at hun blev godt passet af Bonnen. Paa den varme Aarstid sørgede han for, at hun legede hele Dagen ude i Haven. Han vilde endogsaa have, at hun skulde være elegant klædt.

Hver Dag kaldte han paa den lille ved Desser-
ten og morede hende ved at forvandle sin Serviet,
sem han rullede sammen og slog Knude paa, til en
Sprællemand, en Munk, en Kanin, men han blev snart
træt af Barnets Urolighed, hendes Pludren, hendes
»Chérie har gjort det og det, Chérie vil ha' det og
det, Chérie vil gaa der og derhen«, denne evindelige
tredje Person, hvormed ganske smaa Piger plager en,
naar de taler om sig selv.

Det lille Barn, som Chérie endnu var, havde
endnu ikke fundet Vej til Marchallens Faderhjerte.
Det var først to, tre Aar senere, da der i den lille
Pige, som voksede til, begyndte at vaagne lidt af
Kvinden, lidt af dennes kokette Ynde, at Marchallens
Faderfølelse endelig vaagnede, en Faderfølelse, som
paa kort Tid blev blindere og vanvittigere end en
virkelig Faders.

VII.

Den lille Pige var et ganske overordentlig sen-
sibelt Barn. Et haardt Ord, det ringeste Afslag paa en
Bøn, kort sagt en af Barnealderens Sorger, en ganske lille-
bitte Sorg, kunde gøre hende syg, medens Glæden gjorde
hende febrilsk.

Det var interessant at studere den lilles Ner-

vøsitet, naar hun ventede en Person, som hun holdt af, en Foræring, der var hende lovet. Hele den udslagne Dag gik hun uafbrudt op og ned i Stuen, uden et Minut at kunne sætte sig, hun nød ingen anden Hvile end et Øjeblik at støtte Hænderne og den lille Mave til Lænestolenes fremspringende Kanter. Og under denne uafadelige Bevægelse var hendes Øjne langt borte, Ørene ligesom lukkede for hvad Bonnen sagde til hende, Munden hviskede halvt sagte Ord, som hun udtalte uden selv at tænke over det, og som aldrig fik Ende; det var en Slags indvendig Monolog som drejede sig om det Væsen eller den Genstand, hun længtes efter, noget, der lignede Fuglekvidder med dennes Afbrydelser og Gentagelser. Endvidere var intet saa morsomt, som naar det længselsfuldt ventede Øjeblik endelig var kommen, at se den lille, ude af sig selv, fare ind som en vild og gal i den Stue, hvor Overraskelsen skulde befinde sig; et Minut blev hun staaende uden at røre sig, med Armene halvt løftede ud i det tommme Rum; med udspilede Øjne saa' hun sig rundt om i Stuen, og hvis saa Personen eller Genstanden ikke var der, var hun ude i et Nu, flygtede heftig bort i irriteret Skuffelse. Thi hvor elskværdigt Barnet end var, kunde hun dog af og til vise en frygtelig Heftighed. Var der noget, man ikke vilde føje hende i, gik der hende noget imod, kunde hun tidt vise en Irritation, en Hidsighed, drives til et Raseri, der stundom blev ligefrem morsomt.

En Dag var hun gnaven og fandt sin Vælling først altfor varm, saa altfor kold, saa altfor sød og saa ikke

sød nok. I samme Øjeblik kom Bedstefaderen forbi Døren til Værelset, der stod aaben. I et Anfald af Utaalmodighed tog han Skaalen, gik tvers over Korridoren og kastede Vællingen i Klosettet, der laa ligeoverfor. Saa stormede den lille ud, kastede sig paa Knæ foran Døren til Kabinetterne og raabte med komisk Forbittrelse: »I Guds Navn, giv mig dog min lille rare Vælling! min rare lille Vælling!« Og i et godt Kvarters Tid var det umuligt at faa hende bort derfra. Hun blev stadig ved at ligge og skribe: »I Guds Navn, giv mig dog min lille rare Vælling!«

Naar Chérie var i sit vrede Lune, formaaede intet Magtsprog, ingen Myndighed noget over hende. Havde man i saadanne Øjeblikke truet hende med Ris, saa havde hun rakt sin Bag hen til Riset.

Der var kun et ganske enkelt kærligt Tonefald, der med ét kunde faa Bugt med det lille Væsens rebelske Sind, bestemme hende til at ville det, man ønskede.

Stundom blev imidlertid den lille Piges Vredesanfald næsten foruroligende.

I saadanne Tilfælde var det en tilbageholdt indeklemmt Harme, en Harme, der ligesom kvalte hende, en Harme, under hvilken hendes Stemme ligesom var bleven ganske hæs, og hun blev uafsladelig ved at sige, henvendt til en, der ikke længere var tilstede: »Jeg vil slaa Dig ihjel. Jeg vil slaa Dig ihjel«, og denne irriterede Rallen, der snarere var et Pust end Ord, blev tilsidst saa svag, at den syntes kun at være en stum Munds Trusel med Læberne.

Til andre Tider var den lille Piges Harme sløv og tavs, antog Karakteren af en seig Stædighed, som intet kunde bøje, og disse Anfald, der ufejlbarlig begyndte med, at Barnet sparkede ud med Benene og endte med, at hun boltrede sig vildt paa Gulvet uden et Ord, uden en Taare, holdt sig længe hos Chérie.

Langt senere, da hun allerede var ni Aar gammel og en Vinterdag paa Hjemvejen skraaede over Konkordiapladsen, blev hun pludselig staaende og klynkede: »jeg fryser om mine Ben, jeg vil ikke gaa længere«. Og saa satte hun sig paa Randen af et af Bassinerne, hvor Vandet var frosset til. Det hjalp ikke, at Bonnen brugte al sin Overtalelsesevne for at overbevise sin »søde lille« om, at hun vilde komme til at fryse meget mere dér, end hvis hun gik. Den »søde lille« vægrede sig haardnakket ved at gaa et Skridt mere. Ord, Bønner, Tiggerier, intet hjalp, Bonnen maatte tilsidst, segnende under Byrden, bære det store Pige-barn hjem til Krigsministeriet.

Som Modsætning kunde hun saa vise en mærkelig, bisar, køn Følsomhed, en Følsomhed, der pludselig gav sig Luft i Anledning af visse af Livets Haardheder, som ellers ikke rører nogen. En Dag saa man hende staa og fælde sine modige Taarer over en Raakalv, der hang ved Bagbenene paa en af Pillerne udenfor Herregaardskøkkenet. Og ud af hendes Graad og Fortvivlelse slap endelig, afbrudt af en skærende Hulken, det Spørgsmaal, om »hvad vel Raakalvens Forældre kunde sige dertil?« De havde al mulig Be-

svær med at adsprede og bortjage denne Fortvivlelse, der varede i flere Timer.

Denne Medfølelse med de dræbte Dyrs Forældre vedblev at beskæftige Barnet. Nogle Maaneder efter, da de en Dag fik Agerhøns, og Chérie med Graaden i Halsen begyndte at tale om Stegen, sagde Marchallen med komisk Alvor: »naar de smaa Dyr, man spiser, først er stegte, saa tænker deres Forældre ikke mere paa dem,« en Forsikring, hvis bestemte Tone fik Chérie til at røre ved Vildtet.

VIII.

Barnet havde en god Konstitution og befandt sig i Almindelighed vel, men hendes nervøse Sensibilitet var udviklet til en ualmindelig høj Grad.

Et Eksempel herpaa: Da hun en Dag i iltet Løb fór ned af en Skrænt i Haven, faldt hun og forstuvende sin ene Arm. Hun fik Omslag med Kamferspiritus, og en Dag, da hun klagede over heftige Smærter, havde Pigen flere Gange lagt et nyt paa. Mod Slutningen af Dagen viste Barnet sig meget urolig, kunde ikke sidde stille, pludrede vildt og sagde en Mængde meningsløse Ting.

Bedstefaderen blev lidt ængstelig i den Formening, at det var lidt Febervildelse, men beroligedes ved, at

Patienten ikke klagede sig, og at hendes Pludren lød saa fornøjet.

Imidlertid blev der sendt Bud efter Lægen fra den nærliggende Landsby. Gamle Fa'er Taboureur (der forøvrigt var en gammel Bekendt af Familien) kommer lige straks og giver sig ved Synet af Barnet til at briste i Latter. »Hun har sig en Rus, den Smaa, en rigtig god Rus,« siger han, og fortæller Marchallen, at hos Smaapiger, ja selv hos voksne Piger af meget nervøs Natur hændes det stundom, at Indaanding af Spiritus brugt som ydre Middel beruser dem fuldstændig.

IX.

I Husene er der enkelte Steder, som Børn har Forkærlighed for, hvor de instinktmæssig søger hen af sig selv, hvor de fortrinsvis opholder sig, uden at man véd hvorfor.

Det Sted paa Muguet, hvor Chérie holdt mest af at lege, var en lang Korridor paa tresindstyve Skridt i Længden, der løb forbi Dørene til de Celler, som fordum havde huset Nonnerne. Paa Stenmuren ovenover enkelte af Cellerne stod endnu det gamle Nummer.

Disse Celler, hvoraf flere havde faaet deres Døre tilmuret og de indre Skillevægge nedbrudt for at forvandle dem til større Værelser, blev benyttet til

Beboelseslejligheder; her var blandt andet Husets unge Frøkens Værelse, en Skabestue, et Badeværelse, et lille Kabinet, hvor Marchallen efter sit Bad, hver Morgen modtog Husets Folk, der kom for at høre hans Ordre, og som ventede paa deres Tur til at komme ind ude i Koridoren, hvor de gerne tog Plads paa en stor Trækuffert.

Mellem Cellernes Døre, højt oppe paa Muren, stod paa Fodstykker af sort Træ en Række Gibsbuster af Marchaller fra det første Kejserdømmes Tid. Busterne var malet med Broncefarge, og fornedet var anbragt en Blikplade, paa hvilken der stod: Dieu-donné Guénegaud-Gaden.

Murens Tomhed skjultes kun ufuldstændigt af gammelt Skrammel, udtjente Sager, Møbler paa Vej til Pulterkamret. Paa den ene Side af den lange Mur stod der ikke synderligt andet end en Kuffert, der var ligesaa jærnbefæstet og sømbesat som et middelalderligt Skrin, den Kuffert, som Landsenér-Obersten havde benyttet under det første Kejserdømmes Felttog, og ved Siden af denne Kuffert stod en Kommode i Form af et Gravmæle med Kobberhaandtag, paa hvilken den gamle japanesiske Skaal med Sølvringene, af hvilken Chérie spiste sin Vælling om Morgen, havde sin Plads. Paa den anden Side kunde man næsten slet ikke se Muren. Først kom et Skrivebord, hvor der altid i skøn Orden fandtes et Kompas, en Stang kinesisk Tusch, Vinkelmaal, Linealer, en Tommestok, alt, hvad der behøvedes til at Godsinspektøren kunde improvisere en Tegning, naar Marchallen,

der ikke var taalmodig af sig, pludselig fik det Indfald at ville foretage en Forandring i Parken. Efter Skrivebordet kom et Egetræsskab, et kolossalt Madskab, der var blevet lavet om til et Slags Musæum med alle de gamle Stykker Sten og Jærn, der var bleven fundet i Herresædets Grund. Endvidere var en Dragkiste placeret ved Siden af et stort hvidt Træbord, paa hvilket Chéries Bonne, naar der var meget travlt og mange fremmede paa Gaarden, strøg en Krave til sin lille Frøken.

Korridoren fik kun Lys fra et enkelt, helt henne for Enden af den anbragt Vindue, med stadigt nedrullede Persiennner, paa hvis Tremmer Solen tegnede fine Striber, naar den glødede paa Løvet udenfor.

Der var stadig et dæmpet, mildt Halvlys her mellem de høje Mure, mellem alt det gamle Skrammel, hvor den lange Række Buster med de krigeriske Miner, det korte, krøllede Haar, de smaa, finnelignende Bakkenbarter, Epauletterne med de svære Kvaster og det stolte Æreslegionens Kommandørkors tvers over Brystet, lysende sprang frem højt oppe over Hovedet af Tjenerne og Rideknægte, der sad i Skyggen henne paa Trækassen.

I denne Korridor, med dens Minder om Kloster- og Soldaterliv, i denne skumrende, tavse Gang, hvor den lille Pige til Selskab havde sine Venner, Gibbsfigurerne, hun var kommet til at holde saa meget af (det synes næsten, som om Børn føler sig trygge i Selskab med Billeder og Buster af levende Væsener),

her paa dette Sted, hvor der efter Klokken elleve ikke kom en levende Sjæl, begyndte Chéries Fantasi at vaagne. Hun befolkede og oplivede denne kære Ensomhed med Væsener og Ting, hendes Barnehjærne opfandt, blev Heltinde i en af de smaa Romaner, som Børn improviserer henne i Krogene, som de foredrager og fremstiller med alt deres unge Legemes Ilterhed.

X.

Og ikke nok hermed, i denne gamle, mørke Korridor var Chéries Dukke meget mere hendes »Datter« end noget andet Sted.

Det er dog et mærkeligt, forbavsende Liv den lille Piges Fantasi kan tillægge et Stykke Pap, indsvøbt i en Lap Tøj, dette Stykke Pap, som hun vugger i sine Arme, som hun skænder paa, som hun morer med at fortælle Historier, som hun plejer for dets Sydomme, som hun mader med sin Suppe — under alt dette et frivilligt Offer for en mærkelig Illusjon, under hvilken selve Livløsheden af den Genstand, hun holder i sine Arme, ikke formaaer at udrykke hende af hendes Hallucinationer. Dukken! denne instinktmæssige Trang for den lille Pige under alle Livsforhold, som paa Landet i de smaa Hyrdepigers Hænder lægger Dukker, lavede af Barnets Lommestørklæde, viklet om en Tot Græs, Dukken, der lige-

som er et Afløb for de moderlige Instinkter og maaske den famlende Forskole for den Omhu, Dukkens Moder senere skal vie det Barn, hun har baaret under sit Hjerte. Jo mere Barnet er ene, jo mindre Søskende det har, jo færre smaa Kammerater, desto mere bliver Dukken i hendes Øjne Kød og Blod, bliver et levende Selskab for hende i de halvmørke Stuer.

Chérie havde alle Slags Dukker, Papdukker, Skinddukker med Porcellænshoveder, Dukker hvis Øjelaag kunde lukkes, Dukker, der kunde sige »Mama« og »Papa«, naar man trykkede dem paa Maven, ganske smaa Dukker og meget store Dukker, (den største af disse havde en blaa Silkekjole, som en Datter af en af Gaardens Syersker fik Lov til at faa paa, naar hun bar det indviede Brød om), Godtkøbsdukker og forskrækkelig dyre Dukker, men alle disse Dukker besad ikke den Evne at kunne blive hendes »Døttre«. Og det var ikke Dukkens Kostbarhed eller Skønhed, der var bestemmende for, om hun adopterede den. Det kom af noget ubestemt, noget som stundom kunde findes hos de slettest forarbejdede, og som talte til hendes Hjerte, som om det stammede fra et menneskeligt Væsen. Saaledes var en af de Dukker, hun knyttede sig stærkest til, en meget simpel Dukke, en Papdukke, der var bleven købt i Nancy; uheldigvis glemte hun den en Dag paa en Bænk i Haven, det blev daarligt Vejr om Natten, og da hun fandt den igen om Morgen, var den kun en grødet Masse, i hvilken hendes Fingre klæbede fast. En forfærdelig Fortvivlelse fulgte derpaa. I to, tre Maaneder vilde Chérie slet ikke

æense de ny Dukker hun fik, ligesom en Moder, der har mistet et elsket Barn og ikke mere vil høre Tale om noget andet.

Da man en Dag gjorde rent paa Herregaarden, fandt man paa den øverste Hylde af et Skab en Dukke, om hvis Tilværelse man ikke havde nogen Anelse. Formodentlig en Dukke Marchallens Moder en Gang havde købt for at gøre en kostbar Foræring med, men som saa, af en eller anden Grund, ikke var bleven brugt efter Bestemmelsen. Dukken var interessant i den Retning, at den var paaklædt korrekt efter Moderne fra 1830. Paa Hovedet havde den et Slags blaa Hue med en stor nedhængende Blomsterdusk, den havde Pufærmer og lavhælede Sko. Denne Dukke, der var til at klæde af, var ledsaget af et komplet Udstyr, et halvt Dusin Chemiser, adskillige Par Strømper og Lommetørklæder, der fremtidig regelmæssigt blev sendt til Vask tilligemed Husets øvrige Linned, med den bestemte Ordre at give det til Frøkenen i egen Person.

Hvorfor blev Chérie greben af Passjon for denne gammeldags Dukke? Maaske skyldtes dette det uventede Fund, maaske var det formedelst det Blik, Dukken havde i sine Emaljeøjne. Hvad nu end Grunden var, blev hun denne Gang besjælet af en brændende Moderkærlighed. For at bevare Dukken fra at blive forølet om Natten, lavede Chérie hende smaa varme Dyner af de Fjer, hun daglig opsamlede i Hønsehuset; for at sy om hende lærte hun at træde sine første Synaale, og af Frygt for at Dukken skulde kede

sig alene hjemme, tog hun Frøken »Tyksak« med sig ud paa sine Spadsereture, trak den unge svære Dame om i en lille Vogn, for hvilken hun spændte sig selv som Hest.

Ganske besynderlig! Denne ømme Beskæftigelse, disse Kælerier, denne Dæggen for det lille Papvæsen lagde en Dæmper paa Chéries Lunefuldhed og Hæftighed, gjorde hende mild og god; gav hende bagefter den Glæde i Sindet, Kvinden har, naar hun lige har holdt et lille elsket Væsen i sine Arme.

Chérie havde den pudsige Idé, at de Dukker, der blev hendes »Døttre«, skulde døbes. Frøken »Tyksaks« Daab i Marchallernes Korridor blev en hel lille Fest, der kunde have givet en Genremaler Idé til et nydeligt lille Billede.

I Spidsen for den pudsige Processjon vandrede Marchallen, — der just befandt sig paa Muguet, og ikke havde kunnet nænne at sige nej til Sønnedatterens brændende Ønske —, udklædt som en fantastisk Kirkeschwejtser. I Haanden holdt han en Stump rusten Hellebard, der var bleven funden i Slotsgraven, paa Hovedet bar han en gammel Hat fra den Tid, han havde tilbragt ved den polytekniske Skole. Bagved ham kom hans Kammertjener, der spillede Sakristanens Rolle, væbnet med alle Køkkenets Servietter. En Syjomfru, der arbejdede paa Herregaarden, og som havde faaet Søndag-Stadsen paa, vuggede det af et stort Lommetørklæde skjulte Dukkebarn i sine Arme. Og endelig udførtes Præstens Rolle af Gartnerens lille Dreng, der havde faaet sin Skjorte udenpaa en af

gamle Lizadies sorte Kjoler, og som, med det Stykke Taft, der var bundet som Krave under det pluskæbede rødmussede Ansigt lignede en af de kønne smaa Abbeder af sachsisk Porcellæn fra det attende Aarhundrede. Alvorlige Smil i Mængde og storartet Udde-
ling af Miniaturæsker med Konfekt. Og da man saa skulde lade, som om man skrev sit Navn i en Protokol, slog man paa Lykke og Fromme op i en tyk Bog. Det var et stort Bind af »Florents' Musæum«, og den Side, man stødte paa, var just optaget af en nøgen Mandskrop, hvilket fik de voksne til at le . . . og saa lo de smaa med i god Tro.

XI.

Medens Chérie oppe i Huset havde valgt sig Marchallernes Korridor til Yndlingsopholdsted, var der i Parken en bestemt Allé, hen til hvilken hun stadig trak sin Bonne.

Denne lange Allé, der hed »Breviariets Allé«, fordi Nonnerne tidligere havde plejet at læse deres Bønner dér, snoede sig op ad en Bakke gennem et Krat, hvor Træerne naaede en Højde af firsinstyve Fod.

Jorden var stadig lidt fugtig i denne Allé, og der var en Mængde Muldvarpeskud, som Chérie et Øjeblik

morede sig med at trampe ned med sine smaa Fødder, hvilket hun imidlertid snart opgav.

Marchallen havde faaet den Idé at lade begge Vejens Sider beplante med Singræs, hvoraf man havde hentet flere Vognlæs inde fra Skoven, og fra øverst til nederst af Bakken var hele Skovbunden stadig bedækket af et kønt blaaligt Løvtæppe, der om For-aaret blev til et uendelig stort Blomsterbed. Stundom saa' man en Kanin fra Græsset smutte ud i Alléen.

Der saas Solstraaler paa Jorden langs hele den mørke Vej, og hist og her, hvor der var en Aabning i det høje Krat, blinkede og spillede Sollyset paa Birkenes hvide Stammer, paa Bøgenes spættede Mos. Af og til lød der en kraftig Susen i Bladene, der fulgtes af Pavser saa dybe, som om der slet ikke mere kunde tænkes nogen Støj her paa Jorden.

Og ved Udkanten af Alléen var der alskens Ting, der morede den lille Pige saa kosteligt, og hen til hvilke hun naaede ad smaa Stier, der bugtede sig ned gennem Krattet.

Der var først Taarnet, Chéries Oldefader havde opført til Ære for sine Landsenerer, dette Taarn, der nu var fuldt af Ugler, hvilke den lille, uden at blive træt, stadig haabede midt om Dagen skulde komme ud af Lugen paa første Sal. Der var en Kløft, saa nydelig overtrukken med de blottede Rødder af de gamle Træer, og hvor Stenene paa Bunden, der stadig skylledes rene af en Bæk, der aldrig udtørredes, forekom hende saa skinnende hvide. Der var endelig et forfaldent

Kapel, som hverken havde Døre eller Vinduer mere, hvis Tag var styrtet sammen, og midt i hvilket der groede en vældig Brombærbusk, hvis Bær smagte den lille bedre end alle Havens Frugter.

Hvad der gjorde denne Allé saa tiltrækkende for Barnet var dog hverken Kløften, Taarnet eller den Kanin, hun kunde skimte som et Lynglimt; nej, det laa i, at her vakttes først hendes Begreber om Storhed og vid Udstrækning, under en naiv Forbavselse blandet med lidt Frygt. Her i Udkanten af denne Allé, der var saa lang, at hun ikke kunde se Bonnen, naar hun var i Enden af den, (og Barnet kunde bedst lide at være ene derhenne), følte Chérie den hemmelighedsfulde og ængstende Fortryllelse, der er egen for ubegrænsede Steder, som ikke hegnes af Mure, Steder, som rummer det ubekendte.

Og naar saa dette tætte Grønne pludselig heni- mod Dalen afbrødes af en Aabning, en af de store Lysaabninger, der sindrigt var anbragt hist og her mellem Træerne, og hun gennem denne oven fra saa' Herresædets Plæner i perspektivisk Forkortning ligge hundrede Fod nedenunder sig, følte den lille, med Legemet bøjet frem udover det tomme Rum, den svimlende Følelse, der som oftest hos Børn ytrer sig ved en nervøs Ophidselse og en vis Uro i Lemmerne.

I »Breviariets« Allé følte Chérie endelig den bevægede og lidt hidsende Stemning, som Skovensomhed og Ruiner vækker hos smaa umiddelbare Væsener, der begynder at paavirkes af Naturens stumme Sprog. Dette er Aarsagen til denne Nysgerrighed, der tier,

disse Spørgsmaal, der ikke kommer frem, disse »hvorfor«, hun tvinger tilbage, da den lille Pige af Naturen er mere diskret med at afsløre sit Følelsesliv, end den lille Dreng.

Fortryllelsen ved de Fænomener, der foregik i hendes Barnesind her i denne Allé, en Fortryllelse, det næsten er umuligt at definere, var, som vi har bemærket, blandet med en let Frygt, som Barnet følte, naar hun hørte Dyrene krybe og løbe inde i Singræsset paa begge Vejens Sider, og det var med en vis Tilfredshed, hun hørte Glammet fra Hundestalden, der laa ved Indgangen til Alléen, denne ensomme Allé, for hvilken hun dog gjerne den næste Dag vilde forlade Parkens befærdede Steder.

XII.

Hele den Tid af sin Barndom Chérie tilbragte paa Muguet, var hun stadig vis paa i Parken at træffe en Ven, en morsom Legekammerat.

Denne Ven, en Søn af Marchallens gamle Militæropper, som han havde gjort til Underinspektør paa Muguet, hed Mascaro, et pudserligt Navn, Guds ejeren havde givet ham.

En lang, skindmager Fyr med pjusket, brunt Haar, venlige Øjne, dækket af blaa Brillen, under hvilke han havde det skarpeste Syn til at opdage

Fuglen i Træet og Fisken i Vandet, og en Mund, hvor der manglede adskillige Fortænder. Hele Aaret igennem saa' man ham i Mark og Skov med Marchallens aflagte sorte Kjoler, ud af hvis Baglommer der hyppig stak en Flaskehals frem, en Dragt, der gav ham Lighed med en af de komiske Personer i en Cirkuspantomine.

Denne besynderlige Fyr tilbad Naturen. Han havde nægtet at modtage Værelse i Slottets Tyndelejlighed og havde slaaet sig ned i en Udkant af Parken i en gammel, forfalden Portnerbolig ved Siden af en forladt Port, hvor han levede i Selskab med alkens vanskabte, svage eller invalide Dyr, Fænomener han havde samlet, og som levede i mageløs Endrægtighed. Han delte saaledes Bolig med en enøjet Vædder, et Par skabede Hunde, en Kat med en hornet Gevækst mellem Ørerne, en And, der led af en Sygdom, under hvilken den af og til faldt om paa Ryggen uden at kunne rejse sig igen. Nu kunde det stundom hænde, at Vædderen og Hundene efter et Øjeblik at have set spørgende paa hverandre, gik paa Jagt i Kompagni. Men naar de saa begav sig paa Farten, snubbede en af Hundene den hornede Kat i Nakken og slæbte afsted med Kammeraten, der spandt af Glæde, mens Anden, der under sine epileptiske Anfald var vant til at blive rejst op igen ved Hjælp af et Snudedrag af en af Hundene, udstødte en rædselsfuld Snadren, forfærdet over den hjælpeløse Tilstand, i hvilken den nu vilde befinde sig.

Denne besynderlige Eneboer kunde udrette alt mulig, derfor brugtes han ogsaa til alskens Hverv baade af Herskab og Tjenerskab. Snart havde man Brug for hans kønne Haandskrift til paa runde Pergaments Skiver at skrive Navnene paa Syltetøjerne, snart skulde han kaste Vaad, snart pode et Frugttræ, snart skyde en Raabuk, snart klistre Tapetpapir op i et Værelse. Han var et alsidigt Geni, men blev hurtigt træet af Beskæftigelse paa indelukkede Steder, holdt kun af det fri, Parken, Aaen, som han Dag og Nat betragtede i en idelig begejstret Henrykkelses Rus.

Til Chérie havde Mascaro altid en Fugleunge i sin Lomme eller en Sommerfugl stukket i sin Straahat. Stundom bragte han Barnet hen paa mørke, afsides Steder, hvor han viste hende, hvad han var ene om at kunne vise hende, en Hare i dens Leje, en Vildso paa Jagt.

»Tag mig dog ud med og vis mig Dyr, der ikke véd, at vi ser paa dem,« var Chéries idelige Begæring til ham. Saasnart hun fik Øje paa ham, klamrede hun sig fast til ham og var ikke at formaa til at slippe ham.

Mascaro tog den lille i Haanden. Snart forlod de Havens Gange og gik ind i den rigtige Skov. Han gik i Forvejen og saa' sig spejdende om til alle Sider; den ene Haand holdt han bøjet bag paa Ryggen og vinkede til Barnet, at hun skulde gaa forsigtig hen over det tørre Løv. Han blev længe ved at gaa paa denne Maade, fjernede sagte Grenene, bøjede sig sammen, stundom var det næsten, som om han krøb hen

ad Jorden. Saa blev han pludselig staaende uden at røre sig, og med en lydløs Latter, en beruset Mands stumme Glæde pegede han ind i det tykkeste Krat paa noget underligt ubestemt noget, som saa under Barnets anspændte Blik antog en levende Form, blev til et Dyr.

Dette lønlige Skuespil, den Hemmelighedsfuldhed, hvormed de maatte omgive sig for at nyde det, hendes heftige Hjærtebanken, hendes tilbageholdte Aandedrag og Mascaros besynderlige tavse Munterhed her ude i den mørke Skov, alt dette besad en uforklarlig Tillokkelse for Barnet.

XIII.

Det lille runde, trinde Væsen, der nylig druknede i den stivede hvide Musselinskjole med den blaa Silke-roset, begynder nu at udvikle sig til den opløbne syvaars Pige med den korte Kjole, det store Skoleforklæde og Strømperne, der ses lige op til Knæerne. Den buttede Fasthed bliver til langstrakt Magerhed. Chérie bliver det zarte, tynde, smalskuldrede, fladbrystede Væsen med den spinkle Nakke, de fine Arme, de læggeløse Ben, med hele den magre Muskelbygning, i hvilke der allerede viser sig noget af Kvindens Ynde, men uden nogetsomhelst af dennes Fylde.

Samtidig med at Skikkelsen bliver finere og Lemmerne mere langstrakte, udvikler der sig hos det unge

Barn en smægtende Ynde. Af og til præges hendes Stillinger af en gratiøs Ladhed, der klæder hende allerkæreste, som naar hun støtter det trætte Barnelegeme med en blød Bøjning af Armen, der holder sig fast ved noget, bag ved hende, over Hovedet paa hende. Hun har de yndigste naive Bevægelser, der af og til stanser i en kejtet Tøven, og Udtrykket i hendes Ansigt er ikke længer det samme som i de foregaaende Aar, det er en kønsløs Mimik, der lige saa lidt minder om den lille Piges som om den lille Drengs.

Chérie begynder at blive en af de Miniaturer af smaa Kvinder, som man ser i Kate Greenaways morsomme kulørte Almanakbilleder, men mindre stiv, med mere lunefulde, forvredne Linjer, der minder om Parmegianinos Billeder.

Den gamle Marchal, der samtidig bliver overrasket og henrykt over den Forvandling, der foregaar med den lille, kan slet ikke løsrive sine Øjne fra hende. Han fortaber sig i Beskuelsen af hende, naar hun viser sig for ham i Profil, med Albuerne trykkede næsten kuldskært op til den lille spidse Skikkelse, med den ene Fod, løftet lidt op, og hvor Tærne ude i Spidsen af den sammenkrympede Støvle, hun trykker fast ned mod Jorden, antager en vag Lighed med de Rødder, der skyder sig frem under Foden paa de til Træer forvandlede Kvindestatuer. Han stirrer paa hende, naar hun med det fine Legeme strammet ind i en snever Kjole, der støber sig om hendes sarte Magerhed, med Haaret bølgende ned ad Nakken, iler afsted, kækt skydende sig frem som en lille Atalanta;

han stirrer atter paa hende, mens hun sidder og staver sit første Feæventyr paa en høj Bænk i Haven, med Benene gyngende frem og tilbage, medens den ene Haand støtter Albuen af den Arm, der holder Bogen, i en graciøs pulserende Ubevægelighed.

XIV.

I disse Aar antog Bedstefaderens Kærlighed til Sønnedatteren Karakter af en formelig Forgudelse, og hvor denne Forgudelse viste sig paa den mest synlige Maade, var i den Forstemthed, næsten Lidelse, som den gamle Soldat følte, naar han maatte straffe Barnet, og som undertiden drev ham, naar han havde Mod til at fastholde Barnets Straf, til selv at dele den.

Hændte det saaledes en Dag, at Chérie ikke maatte faa Dessert, fordi hun havde gjort sig skyldig i en eller anden Uartighed, og Tjeneren saa rakte Marchallen Tallerkenen, paa hvilken Slikkerierne laa, og som den lille skævede hen til med et melankolsk Blik, skubbede Marchallen den fra sig med et gnavent Nej og brummede i det graa Skæg.

XV.

»Bliv nu lidt min egen lille Chérie, saa skal jeg fortælle Dig en køn Historie . . . hør nu! . . .«

Det var gamle Lizadie, der talte til Barnet, som hun havde sat op paa Moderens Skød, og som den sindssyge dvask, ligesom af Føjelighed, holdt i sine Arme.

»Der var en Gang tre Mænd, der gik i Følge, den ene bag den anden, hen over Markerne.

Det var Sognefogden, hans Skriver og Skolelæreren.

I den Landsby, hvor de var fra, talte man ikke andet end Bondemaal, og de havde givet sig paa Vej til Byen for at lære at tale Højfransk.

Da Klokken slog tolv, havde de allerede alle tre hver lært en Sætning, de havde hørt paa Vejen.

»Det har vi alle været enige om,« gik Sognefogden og mumlede i Skægget.

»For at faa lidt Penge paa Lommen,« brummede Skrивeren.

»Det er da saa begribeligt,« var det, Skolelæreren havde lært.

Medens de tre saadan gik og snakkede med sig selv, kom de til en stor Skov, hvor de fandt en hængt Mand. Medens de nu stod og saa' paa de Grimmer, som den hængte skar der oppe i Træet, kom der en Patrolje og spurgte dem, om det ikke var dem, der havde hængt Manden derop, hvortil Skole-

læreren lige straks svarede: »Det er da saa begribeligt«, Skrивeren: »For at faa lidt Penge paa Lommen«, og Sognefogden: »Det har vi alle været enige om,« og saa trak Patroljen naturligvis straks afsted med Sognefoged, Skrивer og Skolelærer og kastede dem i et mørkt Fængsel.«

Medens den gamle Tjenestepige sad og fortalte, saa' den sindssyge stundom ned paa den lille Pige, der sad paa Skødet af hende. Hendes Blik stansede et Øjeblik ved Barnet med en Opmærksomhed, i hvilken der syntes at være en Bestræbelse for at huske noget, men derpaa vendte det sig atter bort fra Barnet som fra en ligegyldig Genstand og gav sig til at stirre ud i det tomme Rum.

»Du maa nu vide,« vedblev Lizadie, »at Sognefogden, Skrивeren og Skolelæreren var fra en Landsby, der hed »Tosseby«, fordi de Folk, der boede i den var saa gruelig enfoldige, men netop af den Grund var de da ogsaa altid bleven beskyttet af Fe'erne, hvis Slot endnu kan ses der i Nærheden i »Felandet«, et lille bitte Slot i Form af et Ottetal, men som aldrig var bleven bygget færdig. Det hedder sig nemlig, at Fe'erne, som kun havde én Nat til at bygge det i, havde moret sig med at gaa ud i Skoven og plukke Blaabær, og at de saa var bleven overrasket af den gryende Dag, før de var bleven færdig. Det hedder sig ogsaa, at der underneden Slottet er Kældere, som lukkes af store Sten, man ikke drister sig til at flytte, fordi der er den Tro hos os, at der er fuldt af Drager derinde, hver med en stor Diamant paa

Hovedet. Børnene fra Claire-Fontaine har selv set det.

De tre Mænd fra »Tosseby« sad saa i det sorte Fængsel og var meget ulykkelige, men saa . . . Ja, nu skal Du bare høre . . . saa fik de Besøg af en god lille Fe fra »Felandet«. De kunde kende hende paa den sorte Kjole, der var broderet med Lygtemænd. Fe'en gaar hen til Sognefogden, som just var i Færd med at tænde sin Pibe med en Svovlstik, der ikke vilde fænge . . . ja, nu er Du rigtignok forhippet paa at faa at vide, hvad der nu kommer, ikke sandt, mit eget søde, lille, nysgerrige Lam? . . . med Spidsen af Svovlstikken, der, hvor Svovlet sidder, tegnede saa den gode, lille Fe paa den sorte Mur en stor Hest. Tegningen giver sig til at skinne som en St. Hans-Orm, og vips er Hesten bleven en rigtig levende Hest, en Ildhest. Fe'en springer op paa den saa let som en Fjer og vinker til de tre Mænd, at de skal stige op bag ved hende. Det kneb for den stakkels Skolelærer, han kunde ikke faa Plads ovenpaa og blev nødt til med begge Hænder at klamre sig fast til Hestens Hale, der hvert Øjeblik spruttede Gnister fra sig. Men Du kan tro, de var snart naaet højt tilvejs paa den Hest, og nu gik det trip trap, trip trap, trip trap, hundrede Gange hurtigere end paa Jærnbanen . . . De kom saa højt op, at Træer og Huse og Dyr ikke forekom dem større end dem, Du har i Din Legetøjsæske . . . men da de saa var kommet saa højt op, saa mærker de med ét, at de daler ned, og det i en Fart, kan Du tro . . . saa

hurtigt, saa hurtigt, at aldrig nogen Fugl i Luften har fløjet hurtigere . . . Men saa ser de, at de daler lige ned mod en stor blaa Stribe, og saa bliver de saa bange, de troede nemlig, at det var en Sø, og giver sig til at raabe gudsjammerligt.

Pladask, der ligger de allesammen. Med ét eneste Spark, et Spark, der var stærkere end den allergaleste Blæst, havde Ildhesten smidt de tre Mænd ned paa Hovedet i det, som de troede var en Sø, og som ikke var andet end en Hørmark . . . Du véd jo nok, at saadan en Mark er ligesaa blaa som Kornblomster, at sige naar Herren staar i Blomst . . .

Og da saa de tre Mænd havde gaaet en Timestid omkring paa den blaa Mark, blev de ikke lidt forbavset ved at faa Øje paa Kirketaarnet i »Tosseby«, hvorhen de næsten straks naaede, og hvor de levede lige til de døde mange Aar efter. Men Du kan være vis paa, at de aldrig siden den Tid snakkede andet end Bondemaal.«

Det var med slige Eventyr, at den gamle Lizadie, der altid haabede, at Moderkærligheden en Gang igen skulde vaagne hos hendes Frue, i nogle Minuter holdt Barnet, der kedede sig og længtes efter at komme bort, tilbage hos denne Moder, der aldrig kyssede det.

XVI.

Barndommen staar gerne i Erindringen som et stort, tomt Rum, i hvilket fire, fem smaa Begivenheder dukker op og træder frem i en Slags fotografisk Skarphed. Og det meget ofte, uden at der til disse Minder hæfter sig en Interesse, der kunde forklare, at netop det er bleven staaende saa levende, medens alt det andet, der er passeret i disse Aaringer, er bleven aldeles udvisket. Ens Øje har holdt fast paa en Krog af et Værelse, et Stykke af en Allé, et Smil paa et gammelt Ansigt, medens Resten af Værelset eller Haven, den Person, der havde dette gamle Ansigt, er gaaet tabt, ikke til at finde igen. Og denne Brøkdelen er i Grunden ikke saa meget et Minde, som det er et Billede, et Billede, der har gravet sig ind i éns Hjerne som en Cliché, som af og til vender tilbage i sin fotografiske Korrekthed, sin nøjagtige Belysning, løsnende sig fra en hel Fortid, der synes at være flygtet bort og skjule sig bagved et mat Glas.

Naar Chérie saaledes fremmanede den Del af sin Barndom, hun havde tilbragt paa Muguet, huskede hun kun et meget begrænset Antal Ting og Handlinger.

Hun huskede saaledes særligt sin første lille Seng, de Gardiner, mellem hvilke hun var slumret ind, og mellem hvilke hun atter vaagnede, denne Seng i hvilken hun havde tilbragt alle de mange Timer, den første Barndom tilbringer i Sengen, i en drømmende Døsen.

Disse Gardiner havde været af gennemsigtigt, blaat Tøj, oversaaet med Fantasiblomster, store orientalske Ornament-Blomster, en Slags Arabeskesol, som Barnet havde set snart belyst af Morgensolen, snart beskinnet af Natlampen. Og denne Blomst med det milde hemmelighedsfulde Skjær, hvormed hendes barnlige Fantasi havde beskæftiget sig, naar hun vaagnede op, og naar hun faldt i Søvn, trængte sig hyppigt frem i Chéries Erindring, da hun var bleven større, vendte ofte tilbage mellem de forvirrede Syner, man har, naar Øjelaagene lukker sig.

Hun maatte endog huske sig godt om for at erindre, at denne Blomst ikke eksisterede i Virkeligheden, og det hændte næsten hver Gang hun traadte ind i et Drivhus, at hendes Blik ubevidst et Sekund, midt imellem den virkelige Flora, søgte efter den Arabeskesol, der havde smykket Omhængen af hendes første Seng.

Der var ligeledes blandt hendes fjerneste Minder et Fald ned af en Trappe, for Foden af hvilken hun saa' sig ligge paa Ryggen og hørte sig selv skrike: »Jeg er knækket midt over. Jeg er knækket midt over.« Hun havde ikke mærket nogen Smerte, men dristede sig dog ikke til at rejse sig selv op. Trappen, en Køkkentrappe, var siden bleven ombyttet med en Stentrappe. Men hun saa' den stadig med dens Træbalustrer, henad hvilke Solen kastede en skraa Straale. Hun saa' Fiskenetttet, der skulde repareres og nu var slængt hen over Kuglen paa Rækværket, og det store Knippe Løg, der var bleven smidt ned i Garnet,

og huskede meget godt, at medens hun klynkende raabte: »Jeg er knækket midt over«, morede hun sig samtidig kosteligt over den Forfærdelse, hendes Fald havde indjaget en Skade, der hang i et Bur ved Foden af Trappen, og nu flagrede forskræmt frem og tilbage.

Et andet Minde stod ligeledes lyslevende for hende. Der var kommen Smaapiger fra Omegnen i Besøg. Det var et øsende Regnvejr al den Tid, de var der, saa at det blev umuligt for Børnene at sætte Foden udenfor Døren. Derfor spredte Flokken sig paa Trapperne, morede sig med at støve om i Pulterkamrene, i de ubeboede Værelser ovenpaa, hvis Døre stod paa vid Gab. Et Vindstød lukkede en Dag Døren til et Værelse, hvor Smaafolkene havde søgt ind, og ikke et af Pigebørnene var høj nok til, selv om hun hævde sig paa Taaspidserne, at naa op til Laasen. Det første Øjeblikks Overraskelse fulgtes af en usigelig Angst, de betoges formelig af Rædsel, for at man ikke skulde opdage, hvor de var, og at de til en uendelig Tid skulde forblive indelukket. De smaa Stakler tænkte allerede, at de skulde tilbringe hele Aftenen dér uden at faa Mad, maaske faa Lov til at blive hele Natten mellem dette gamle Skrammel, der begyndte at gøre dem saa angst, at ingen af dem følte Mod nok til at kalde, men talte ganske sagte, som om de frygtede Lyden af deres egne Stemmer. En af dem, hvem Mascaro havde foræret en lille Kaninunge, som en af Hundene havde fanget levende samme Morgen, og som hun bar i en lille Kasse under Armen, fandt saa

endelig paa at krybe op paa denne Kasse, og efter uhyre Kraftanstrengelser, efter at have begyndt forfra mindst ti Gange (Laasen var nemlig lidt trang), naaede hun, under en næsten hørlig Banken af de smaa Hjerter rundt omkring hende, at dreje Haandtaget om.

Da Døren først var aaben, kappedes de smaa om at komme først ud. De foer ned ad Trapperne og kastede sig i Armene paa deres Bonner, som om de var undsluppen den forfærdeligste Fare.

XVII.

Medens den lille Chérie saaledes voksede til ude paa Muguet, hvor hendes Bedstefader plejede sit af Krigen nedbrudte Helbred, indløb der en Formiddag et Telegram. Kejseren kaldte Marchallen til Tuillerierne og nødte ham til at overtage Krigsminister-Porteføljen.

Fjorten Dage efter var Marchallen og hans Sønnedatter installeret i Palæet i Saint-Dominique Saint-Germaingaden.

Overgangen fra den ubundne Tilværelse i fri Luft i den store Park ude paa Muguet til det indespærrede Liv i Paris blev en dyb Sorg for Barnet. Og det hjalp ikke, at man tidt spadserede hen med hende i Tuilerihaven, denne kønne Have, hvor man

ikke maa røre ved nogetsomhelst. Den lille kedede sig, gad ikke en Gang lege.

Hun blev uafslædlig ved at tale om Personer og Genstande fra Muguet med Ord, der tilsidst kvaltes af Taarestrømme. Intet kunde bringe hende ud af denne idelige melankolske Surmulen, det karakteristiske Kendetegn for Barnetidens store Sorger. Og Smilet viste sig først igen paa hendes Ansigt de to Dage af Ugen, hvor hun blev bragt hen paa Blomstertorvet ved Madeleinekirken, hvorfra hun stadig kom hjem med en lille Urtepotte.

Denne Melankoli varede i flere Maaneder, men saa fortog den sig lidt efter lidt under al den Hyldest og Ærbødighed, hun følte sig omgivet af, veg for hendes smigrede Barneforfængelighed, hendes Stolt-hed som den lille Husfrue, hvortil Marchallen havde moret sig med at udnævne hende, og hvilket hun tog fuldstændigt alvorligt.

XVIII.

Da Marchal Haudancourt havde boet i syv, otte Maaneder i Krigsministeriets Palæ, fandt han, at den lothringske Bonne, en Søster til Lizadie, der havde været om Barnet fra hun var ganske lille, saa' altfor klodset ud, og at hun paa Turene med den lille i Champs Elysées og Tuilerihaven, ikke svarede synderligt til den

Forestilling, man gør sig om et Ministerbarnebarns Bonne. Pigen blev sendt tilbage til Muguet, og da det paa denne Tid i Frankrig begyndte at blive moderne at forgabe sig i kvindeligt Tyende fra hinsides Rhinen, fæstede Marchallen en tysk Bonne, der sidst havde tjent hos en i Paris bosat wiensk Bankier.

Denne Forandring af Barnepige medførte en hel Revolution i Chéries Tilværelse. Det blev bestemt, at hun nu skulde have sit eget Værelse, et Værelse, hvor hun skulde ligge ganske alene. Det blev en Tilfredsstillelse for den lille Pige, der følte sig ydmyget over ikke at have havt et Værelse, der udelukkende var hendes; men da hun saa først havde faaet det, følte det stakkels Barn sig delt mellem Stoltheden over at blive behandlet som voksen Dame, og Frygten, en dyb Frygt.

Den lille var virkelig ængstelig, forskrækkelig ængstelig. Frygten havde været hendes første Barn-doms Pinsel, som den i Almindelighed er det for smaa Piger og Dreng. Skulde hun som ganske lille falde i Søvn, maatte hun væge sig mod Rædslen for Mørket og Natten ved at holde et voksent Menneskes Haand i sine smaa Barnehænder, og om Morgenen overraskede man hende gjerne i Færd med at smile lykkelig til Daglyset, der jagede Mørket bort fra Folderne i hendes lille Sengs Gardiner, det slemme Mørke, hun indbildte sig drog bort, efter først at have summet hende fælt ind i Øret. Ofte hørte de hende vaagne op midt om Natten og græde af Skræk over at skulle synke tilbage i en hæsleg Drøm, hvor der

var ganske mørkt. Rædslen for Mørket beholdt Chérie længe, mange Aar efter at hun allerede var bleven en stor Pige.

Saaledes tilbragte hun i flere Maaneder nogle ganske forfærdelige Nætter i dette Værelse, hun saa længe havde ønsket sig, et stort Værelse, et meget stort Værelse, der i den lille Piges Øjne efter Midnat fik noget af hele Palæets foruroligende Storhed. Hendes første og instinktmæssige Bevægelse, naar hun om Aftenen kom derind, var at løbe hen og lukke et stort Klædeskab, hvis mørke Hul indgød hende Frygt. Og De gør Dem ingen Idé om hendes Angst enkelte Nætter, naar en Mus gjorde lidt Støj, naar et Møbel knirkede, saa trak hun Dynen over Hovedet, holdt sit Aandedræt tilbage, rystede over hele Kroppen ved Selskabet med dette uforstaaelige og ubekendte, der fyldte hendes Hjærne med de vanvittigste Idéer.

Allerede den Gang havde de smaa Tirsdags-Middage, hvor Chérie var Værtinde, taget deres Begyndelse. Af og til endte disse Middage i Theatret, hvor et helt Selskab af Chéries smaa Veninder støjende slog sig ned i Ministeriets Loge i Opéra comique eller i et Feeritheater, hvor de morede Publikum med al deres ubundne Barneglæde, deres begejstrede Beundring, der drev dem til, alle som én, at rejse sig op fra deres Pladser og tiljuble de spillende Bifald med hele deres Person.

En Dag, da Chéries Øje tilfældigvis var faldet paa en Billet til en Loge i Porte-Saint-Martin, fik hun Lyst til at tage sine Veninder med i dette The-

ater, hvor hun endnu aldrig havde været. Bedstefaderen gav sin Tilladelse. Theatret opførte den Aften »Taagens Riddere«. Stykket gjorde en saadan Virkning paa Chérie, at det var hende en Umulighed at blive liggende i Sengen. Efter en Times Forløb stod hun op, gav sig ikke en Gang Tid til at tænde Lys, løb ind til sin tyske Pige og bad hende om Forlov til at sætte sig ved Fodenden af hendes Seng. Der tilbragte hun hele Natten lænet til en Hovedpude, hun havde lagt op til Væggen.

Til Trods for Chéries Løfter om for Fremtiden at være fornuftigere, kom hun næste Aften igen. Pigen var godmodig nok til at staa op og tilbringe Natten paa en Lænestol i Chéries Værelse, og hun maatte gøre det samme næsten en hel Uge.

XIX.

Den tyske Bonne viste sig overbærende mod Chéries Frygt, og maaske følte hun sig ikke uden Skyld i Udviklingen af denne nervøse Disposition hos Barnet.

Denne katholske Bayrerinde havde nemlig en besynderlig Forkærlighed for alskens uhyggelig Morskab. Højtidsdagene, særlig Fastelavns Mandag eller Midfaste Torsdag, kunde hun, der stammede fra det Land, hvor »Dødningedansen« fødtes, ikke bare sig for at klæde sig ud som Spøgelse og opnaaede virkelig en

meget tilfredsstillende Lighed. Fra den ene Arm, som hun holdt knejsende op over Hovedet, hang et hvidt Lagen, der lignede et Liglagen, ned rundt om hende og svajede frem og tilbage, under dette Lagen fik hendes Ansigt, der belystes af en Spritflamme, i hvilken hun havde kastet en Haandfuld Køkkensalt, et absolut spøgelsegrønt Udseende. At komme ind til Barnet i dette Optog og gotte sig over dets Overraskelse og rædselsblandede Latter, var bleven en formelig Mani hos denne Germaniens Datter, bleven hendes egen bedste Indendørs-Glæde i Karnevalstiden.

Med Undtagelse af dette var Lina et fortræffeligt Menneske, der nærede stor Hengivenhed for den lille, som hun opvartede med en ydmyg Underdanighed, der havde noget tilfælles med den Ærbødighed, Folket tidligere nærede for en Konge. Naar hun takkede sin unge Frøken for en Foræring, for en eller anden Tilladelse, hun havde faaet, saa kyssede hun hende paa Haanden.

Det var ganske vist en hel og udelt Hengivenhed, men den havde til Gengæld sine despotiske Sider. Lina viste sig forfærdelig skinsyg paa det andet Tyende, hun følte ogsaa Trang til hele Tiden at være i Nærheden af sit unge Herskab, at se sig paa næsten intim Maaade indviet i hvad Chérie foretog sig, at føle sig som eneste Mellemlid mellem hende og alle Palæets andre Beboere, og naar hun troede, at hendes Frøken havde opført sig mindre hensynsfuldt mod hende, eller at en af hendes Medtjenere havde gjort Indgreb i hendes Rettigheder, omskabtes det let om-

gængelige og lydige Væsen til et ufornuftigt, halvtosset Dyr, der hvert Minut fangede de besynderligste Griller.

I saadanne Øjeblikke blev dette Fruentimmers venlige Øjne haarde og onde, hendes Opførsel ondskabsfuld og brutal. Hun næsten forgudede Chéries skønne, rige Haar, havde ligesom en andægtig Glæde af at passe det, tog saa varsomt paa det, naar hun redte det, at Chérie knap mærkede hendes Haand; men naar hun var greben af et af disse indre Raserier, rev og sled hun hvert Øjeblik i dette elskede Haar under korte bryske Bevægelser, hun ikke syntes at kunne beherske. Men naar hun saa var kommen til Fornuft igen, kan man ikke gøre sig Forestilling om, med hvilken Bevægelse og Stolthed hun efter et Tirsdagsselskab i sit plumpe Sprog kunde sige til Hushovmesteren: »Det var lige godt vores Frøken, der var den kønneste af dem allesammen.«

Denne originale Bonne læste Göethe, forstod Mozart og hvad der var fuldt saa mærkeligt, hun var lige saa bevandret i Gothaalmanaken som en Diplomat, besad uden at man kunde forstaa hvordan, et forbavsende Kendskab til Evropas kongelige og kejserlige Familjer og til Suveræners og Prinsers indbyrdes Familjeforhold.

Lina var graa i Huden, havde et Par godmodige Øjne, der mindede om en Jagthunds, en stor lattermild Mund, en grov, firskaaren Skikkelse. Hænderne var, som gerne tyske Guvernanter og Tjenestepigers

Hænder plejer at være, magre, oversaaede med smaa hvide Filipenser og med røde ligesom blodfarvede Haanded.

XX.

Henimod denne Tid indtraf der i Chéries Liv en Begivenhed, der meget hyppig møder Smaapiger, hun blev forelsket.

Af den uimodstaaelige Tiltrækningskraft, Naturen har givet det ene Køn for det andet, af den hemmelighedsfulde Magnetisme, som driver den lille Pige hen mod den lille Dreng, af de dunkle Kræfter, der længe før Barnet er blevet Kvinde, sysler med at udvikle Tilbøjeligheden for Manden, var der hos Chérie ubevidst født en Følelse, der frembød alle ydre Kendetegn, Symptomer og hvad der ellers er karakteristisk for et voksent Menneskes Kærlighed. Og som det saa ofte gaar, naar Børn skænker deres Hjærter bort, at de ikke tager Hensyn til Aldersforskellen, galdt Chéries Kærlighed heller ingen lille Dreng, den var nok saa naivt blusset op for en Voksen, ligesom i forrige Aarhundrede den lille Musiker Louis' Barnekærlighed havde gældt Hertuginde af Choiseul.

Marchallen havde til Sekretær antaget en ung køn Stabsofficer, en Søn af General de Morambert. Det unge Menneske blev behandlet som Søn af Huset. Han viste sig meget elskværdig mod Chérie, havde

stadig en lille Foræring i Lommen til hende, morede hende med at fortælle Historier, der gjorde hende bange, beskæftigede sig meget med hende, gjorde Kur til hende, som om hun havde været en virkelig ung Dame, og morede sig med, naar han traadte ind i Stuen, at kysse hende paa Haanden som en af Fortidens Adelsmænd.

Marchallen havde et Par Gange lagt Mærke til, at Chérie i Vinduet spejdede efter Sekretærens Komme, og at hun forsvandt, saasnart hun havde set ham gaa ind af Porten, for derpaa nogle Øjeblikke efter at vise sig igen. Han lod Barnet belure, og man opdagede saa, at hun løb ind og vaskede sine Hænder med Bonnens Mandelsæbe.

Haandkysningen fortsattes endnu mere alvorligt og ceremonielt paa den lille parfumerede Haand. Og hele den Tid, den unge Stabsofficer var der, sendte den lille Pige ham Blikke hen over Skulderen. Hendes lille Legemes febrilske Snoninger, alt det udæskende Koketteri, hun udfoldede i sin Leg, galdt naturligvis ham.

Det var under ganske særlige Omstændigheder, Chéries Kærlighed var født og havde udviklet sig. En Aften var hun kommen ned i Natkappe for at sige Godnat til sin Bedstefader, der sad i sit Arbejds-værelse og lige skulde aabne Porteføljen med Depecherne. Hun fik Lov til at hjælpe med og aabne nogle Pakker. Hun havde vist sig behændig til dette Arbejde og fik derfor fremtidig Tilladelse til hver Aften at besørge sin Del af Brevenes Aabning.

Af dette Arbejde i Fælleskab, der var bleven en Leg, under hvilken den lille Pige midt i den travle Raslen med Statsdokumenter, Regeringshemmeligheder og saa megen alvorlig Korrespondance, fortalte sin Bedstefaders Sekretær, »at han var en kejtet Herre, der aldrig kunde blive færdig med noget,« og med sine smaa rappe Hænder rev Brevene fra ham for et Øjeblik efter at slænge dem aabnede hen til ham, var der født en halv Times kaad, munter Intimitet, der vendte tilbage hver Dag, og som hos Chérie vakte en virkelig Kærlighed, paa hvilket hun gav et Bevis nogen Tid derefter.

Den unge Sekretær var nemlig lidt af en lystig Fætter og unddrog sig saa tidt han kunde for Familiebordets Kedsommelighed. Da saa hans Fader en Dag besøgte Marchallen og i Samtalens Løb spurgte ham, om hans Søn havde spist den foregaaende Dag hos ham, svarede den lille, der netop var til Stede, før Marchallen havde faaet Tid til at sige noget: »Ja, Hr. General, han spiste her igaar.«

Da Generalen var gaaet, spurgte Bedstefaderen hende, hvorfor hun havde sagt noget, der ikke var sandt. Saa saa' den lille op paa ham med et Par grædefærdige Øjne, der tydelig røbede hendes Kærlighed, og stammede, at hun ikke vilde tillade, at man skændte paa hendes »egen lille Ven«. Marchallen fortalte Historien til sin Sekretær, og næste Gang, denne spiste der, spøgede de to Herrer i forblommede Udtryk over Chéries Kærlighed. Da de ideligt saa' hen paa hende, kunde den lille forstaa, at hun var

Skive for deres Munterhed og gættede, at de gjorde sig lystig over hendes ømme Følelser, og han lo med, den slemme utaknemmelige Mand, han, for hvis Skyld hun havde ladet Pigen sy smaa blaa Sløjfer paa hendes Ærmer. Lige over for denne Foragt for hendes Barnekærlighed følte Chérie, som den lille Musiker Louis saa kønt udtrykte sig, *son cœur tomber*. Og næsten lige straks under Ydmygelsen, forvandlede hendes Kærlighed til et rasende Nag, der efter faa Dages Forløb blev til et Had, et virkeligt Had. Og naar »hendes egen lille Ven« nu talte til hende, fjærnede hun sig fra ham med den tilbagevigende Bevægelse, som Børn gør lige over for Folk, der er dem antipatiske.

Nogle Maaneder derefter, da Marchallens Sekretær kom tilbage efter en lille Ferieudflugt, mødte han Chérie paa Trappen. I den overstrømmende Glæde, man kan føle ved atter at befinde sig paa et Sted, man holder af, løftede han Barnet op og kyssede hende paa begge Kinderne. Den lille gik op til sin Bedstefader, beklagede sig meget indigneret over, at Hr. de Morambert havde opført sig uartig imod hende, erklærede, at hun ikke længer var noget Barn, og fordrede, at hun vilde »respekteres«.

Det var det Udtryk, den lille Pige brugte.

XXI.

Da Chérie forlod Muguet for at tage til Paris med sin Bedstefader, kunde hun knap skrive og læste kun meget daarlig. Præsten i Meuzy, den Landsby, der laa ved Udkanten af Parken, og til hvis Sogn Herregaarden hørte, havde velvilligt paataget sig at lære hende at stave og skrive Streger, men han forstod kun saa lidt at sætte sig i Respekt, den brave og svagelige Præst. Desuden fandtes der i hans Hjem saa mange Genstande, der adspredte den lilles Tanker.

Først skulde hun nu gennem Brændekamret. Herinde gemtes de Lysestager og de af Papir forfærdigede Egeløvs-Baldakiner, der brugtes ved festlige Ceremonier i den lille tarvelige Kirke. Naar Barnet var klatret op paa Brændestablerne og pyntede sig med Papirsløvet for at lege, »den vilde Kone«, var det ikke muligt at faa hende til at komme ned igen, og den halve Time, Præsten havde tilovers, kunde anses for tabt.

Naar det lykkedes Chéries Bonne at faa hende gennem Brændekamret, det lille Køkken og Spisestuen, og Barnet endelig var kommet ind i det af Leksikoner og teologiske Bøger overfyldte Værelse, som Præsten benyttede til Soveværelse og Arbejds-kabinet, fandtes der her en Genstand, der ogsaa i høj Grad lagde Beslag paa den lilles Opmærksomhed.

Paa denne Egn er Abrikostræet det vigtigste Frugttræ, og Præsten havde med Abrikosstenene af

de fire Træer, der slyngede sig som Espalier op mod Præstegaardens Have, lavet sig en Garniture til Sengetæppet og Sengeomhænget. Og denne barokke Seng øvede et formeligt Trylleri paa Marchallens Barnebarn. Hendes Øjne vilde slet ikke vige fra disse Klaser af Abrikosstene, der hang som Blykugler for Enden af et Fiskenet, og hun var derfor ude af Stand til at laane sin Lærers Ord den mindste Opmærksomhed.

Alle disse Genstande i dette fattige Hjem, hvor alt lugtede af Religiøsitet, Armod og Fugtighed, alle disse Genstande, som den lille kun saa' der, førte hendes Tanker bort fra det som Læreren ønskede, og hendes Interesse tilhørte nu, uden at man kunde faa hende bort derfra, den med Abrikosstenene garnerede Seng, den løjerlige Tidstavle paa en Strimmel Tøj med blaa og røde Kvadrater, hvor der fra en Kvindes Barm udgik et Træ, hvis Grene bar Medaljoner af Frankrigs Konger med Lavrbærkranse om Hovedet, det kolorerede Litografi af Rafaels Madonna, der erstattede Spejlet over Kaminen, Stueorglet, paa hvilket altid laa opslaaet et Eksempel af *Chants de Marie* med Musik af Abbed Lambillotte og det lille Bord, hvor Præstens Kalot laa imellem en Bunke Sølvpapirsstjærner og smaa Nøgler rosenrødt Sejlgarn.

Og naar saa den stakkels Præst endelig opnaaede, at Chéries adspredte Blik et Øjeblik fæstede sig paa det Blad Papir, hun havde foran sig, saa skulde det aldrig fejle, at Paturot gav sig til at gø. Paturot var Præstens Ledsager ved Dag og Nat, en Hund af

den Race aarvaagne Hunde, som Deligence-Kuskene i gamle Dage havde ved Siden af sig paa Bukken. Naar den begyndte at gø, saa kunde man gjerne sige Farvel til alt Alvor; der var ikke mere Tale om Læsning eller Skrivning den Dag, og begge to, den lille Pige og Hunden, der begge var lige kede af Timen, begyndte en Leg paa alle Fire.

XXII.

Saasnart Marchallen var flyttet til Paris blev derfor Chérie hver Morgen sendt hen til Hr. Judocus Cochemer, i Ferme des Mathurins-Gaden. Og da Barnet nemt om Vinteren kunde paadrage sig en Forkølelse, idet hun skulde over den iskolde Concordia-Plads, havde Bedstefaderen, der stadig var lige saa betænksom som den ømmeste Moder, truffet et Arrangement med den engelske Konditor i Royalgaden, om at den lille maatte faa Lov til at varme sine Fødder hos ham og saaledes et Øjeblik gøre et lunt Hvil midt paa Vejen.

Hr. Judocus Cochemer havde foruden sit Torsdags-Kursus, til hvilket han havde engageret to Lærere fra Collège Bourbon, en Slags Skole, hvor et Dusin unge Piger, Blomsten af det fine Bourgeoisie og Fauborg St. Honorés Aristokrati, hver Dag skrev Stile og læste Lektier. Skolen havde Lokale i en meget mørk Sal

i en første Etage her i denne Gade, hvor der ikke er Sol. De hvide Vægge med Guldlisterne havde ingen anden Prydelse end nogle Rammer, ovenover hvilke var anbragt et Skjold med Navnet paa en ung Pige, og indenfor hvilke fandtes seks, syv Stile, som havde skaffet deres kønne Forfatterinde den Ære at se sig paa Tryk, den højeste Udmærkelse, Judocus Cochemer viste sine dygtigste Elevers Stile, og det kun med Aaringers Melleumrum.

Skolens unge Elever var af meget forskellig Alder. De kom gerne Klokken ti om Formiddagen, gik Klokken tre, fire eller fem og var under Opsigt af det blideste, mest overbærende Menneske, der kunde tænkes, nemlig Fru Cochemer, en Dame med store udvæltende, til en latterlig Grad nærsynede Øjne.

Det unge, vakre Selskab havde selv deres Mad med og kogte eller opvarmede den i Lærerens Køkken. Om hvor *chic* det gik til i Institutet, vil følgende lille Eksempel give Dem en Forestilling: En af Eleverne var en Miss, der hørte til en af Englands berømteste Familjer. Hendes stolte Moder kunde ikke udholde den Tanke, at hendes Datter skulde opvartes af Tjenestepiger. Hun sendte derfor daglig en Lakaj til at besøge sin Datters Opvartning, og denne anrettede saa med det samme alle de andre Elevers Frokost.

XXIII.

Eleverne var delt i tre Klasser. En Klasse for Smaapiger fra seks til ti Aar, en Klasse for større Piger fra ti til fjorten Aar og en øverste Klasse for unge Piger fra fjorten til sytten Aar.

I første Klasse viste Chérie kun meget ringe Interesse for Bibelhistorie og Verdenshistorie, der lærtes efter Abbed Gautiers Bøger, — disse Aaringers Patent-haver paa Skolebøger til Brug for unge Piger. Hun viste heller ingen Lyst til Grammatik og Analyse; hun var doven saa det var en Lyst og var dygtig uartig oven i Købet. Fru Cochemer kaldte hende i Spøg for den »lille Oprører«.

Chérie var i Virkeligheden fuldstændig ligegyldig for de Regnepenge fra Torsdags Kursus'et, hvormed de tre Klassers Elever indløste de Medaljer af Guld, Sølv og Bronze, der uddeltes ved Aarets Slutning, og hun lagde ikke en Gang Skjul paa en Slags spottende Foragt, hun nærede for dem, der bestilte noget, for dem, der var artige og flittige. »Fjolserne» kaldte hun dem.

XXIV.

Bedstefaderen var den eneste, der havde i sin Magt at kunne faa den lille til at bestille noget, men

han havde rigtignok kun grumme lidt Tid at ofre derpaa. Derfor fik han ogsaa den Idé om Sommeren, hver Gang der afholdtes Statsraad i Saint-Cloud, at lade den kære lille køre med sig, og paa Vejen pavserede Marchallen af og til med at gennemløbe de Papirer, han skulde forelægge Kejseren, for at høre Barnet i hendes Lektie.

Det var virkelig et rørende Syn at se den gamle Mand pludselig løfte det tankefulde Hoved bort fra Statspapirerne, bøje den hvide Knebelsbart hen over Abbedens lille Skolebog og sige saa kjærligt til den lille:

»Nu kan Du det da, ikke sandt min Engel? . . . lad mig saa høre . . . hvor var det nu, vi slap? . . . se nu paa mig og ikke ud af Vinduet . . . hvad blev der saa af Jechonias?«

Med den syngende, monotone Stemme, der er ejendommelig for Børn, naar de opramser noget, der ikke interesserer dem synderlig, afhaspede den lille i et Træk:

»Jechonias, der ligesom sin Fader tildrog sig Kong Nebukanezers Vrede, blev derfor ogsaa slæbt i Fangenskab tillige med sin Moder og ti tusind fornemme Herrer fra Judæa. Hans Onkel . . . Hans Onkel —«

»Sedekias«, suflerede Marchallen.

»Hans Onkel Sedekias blev sat paa Tronen i hans Sted. Dette Tidspunkt kaldes Jødernes andet Fangenskab i Babylon . . . Nej se dog Bedstefader, se en

Gang henne paa Kajen den kulsorte Neger med den hvide Pudel!«

«Og Slutningsversene, skal vi ikke have dem med?»

»De af Amos og Esaias profeterede Ulykker —«

»Nej, Du lille Dumrian, Du svarer jo hen i Vejret . . . det er jo Versene fra Paragraf 291 . . . Versene fra Jødernes tredje Fangenskab . . . og jeg spurgte Dig om dem fra det andet . . . nu skal jeg sige Dig Begyndelsen: Sedekias bliver fangen, Øjnene bliver stukket ud paa ham.«

»Jeg kan ikke huske mere.«

»Tænk Dig nu lidt om, min Glut . . . jeg skal hjælpe Dig . . . det slutter med »frygteligt Fængsel.«

»Nej jeg kan ikke mere.«

»Der kan Du se, hvad jeg sagde . . . men vi er jo ikke længere end ved Grenelle Broen . . . læs nu lidt paa det igen. saa skal jeg høre Dig, naar vi kommer ind i den lange Boulognegade.«

Og Marchallen kyssede sin Sønnedatter for at faa Tilgivelse for de sure Miner, hans blide Skænden havde lokket frem paa det rosenrøde Barneansigt.

Og Resten af Vejen var Marchallens Øjne hvert Øjeblik borte fra Papirerne for smilende at hvile paa det kønne Barn, der laa henslængt paa Hynderne og holdt den lille Bog i begge Hænder op over det tilbagebøjede Hoved. Marchallens Øjne kunde ikke ret længe være borte fra det bedaarende lille Væsen i den kokette Skoledragt — en lille brun Straahat,

en kort mørkeblaa Kjole med hvide Prikker og sort firkantet Silkekrave og lange elegante Gedeskindsstøvler, der naaede hende op til Knæerne. Den mørke Paa-kledning fremhævede det opvakte kvikke Fysiognomi.

Stakkels gamle Marchal, han havde ogsaa Ord for at elske den lille højere end nogetsomhelst andet. En Dag, just som han skulde tage bort fra et af disse Statsraad i Saint-Cloud, bad Kejserinden ham om Avancement for en af sine Protégé'er, og da han nægtede det, svarede hun med en vis Irritation:

»Sig mig en Gang, Marchal, vilde De nu ogsaa have sagt nej, hvis det var Chérie der havde rettet denne Bøn til Dem?«

»Det véd jeg virkelig ikke, Deres Majestæt,« svarede den forbløffede Marchal temmelig ligefrem, »men Guds Død og Pine, Deres Majestæt er da heller ikke mit Barnebarn.«

XXV.

Chérie gav sig først til at være lidt flittig, da hun kom ind i anden Klasse. Dér fik hun Smag for at skrive Stile, hun skrev ikke blot sine egne, men ogsaa en lille Venindes, som til Gengæld udarbejdede hendes Analyseopgaver. Der havde altid hos Chérie været et stærkt Fantasiliv, en Evne til at digte Historier. De husker, hvorledes hun som ganske lille

fortalte sine Dukker Eventyr, hvorledes hun paa sine Spadsereture i Marchallernes Korridor svælgede i Fantasiromaner, om hvilke hun talte med sig selv, mens hun gik frem og tilbage.

I sine Stile mødte hun stadig med sælsomme uventede Indfald, som hun besørgede ind i Fortællingen ved en velgørende Fés Mellemkomst, og desforuden var der sande Fund af fine, sindrige, originale Enkeltheder. Men det var dog navnlig i de Beskrivelser af en Jule- eller Paaskeferie i Form af et Brev til en Veninde, man hyppigt giver Smaapiger til Stilopgaver, at hun leverede nydelige Skildringer af den Morskab, hun havde haft i disse fornøjelige Uger, blandet med Fantasier af egen Opfindelse.

I et af disse Breve fortalte hun en lille Fugls Begravelse, skildrede hvorledes den lille Fugl, dækket af et Blomstertæppe, var bleven stedet til Jorden i en Cigarkasse, der hvilede paa en Bærebør af blaa Baand, baaren af fire sørgeklædte Smaapiger.

I Anledning af dette Brev sagde Cochemer med en vis Højtidelighed: »Frøken Haudancourt kommer en Gang til at skrive meget smukt.« Stundom, uden at sige noget, pegede han op paa en tom Plads paa en af Stuens Vægge, syntes paa Forhaand at love hende en af hendes fremtidige Stile paa Tryk.

I Modsætning til almindelige Børneopdragere var Judocus Cochemer slet intet af en Spidsborger. Han var tværtimod en original og ironisk Personlighed, der under en paradoksal Form fremførte meget for-

nuftige Ideer, ganske praktiske Bemærkninger, Kærnesprog *ad usum* det parisiske »Selskab«. Han var ikke bange for at sige, at Kvinden kun behøver at kende Ortografien og at kunne skrive et Brev, men at hun fremfor alt (og heri røbede den overlegne Mand sig) maatte kunne overraske og forbavse ved et dybt Kendskab til et eller andet, om hvilket andre er uvidende eller i det mindste kun har svævende Kendskab. Saaledes fik han et Aar et Hold af sine Elever til udelukkende at studere Faraonernes Historie, næste Aar fik han et andet Hold til at sysle med det strenge Studium af de Længde- og Bredegrader, under hvilke forskellige Floder har deres Udspring osv.

Hos Judocus Cochemer lærtes ikke Regning. Regning, fy! det kunde være godt for Handelsfolks Døtre, og dem var der Gud være lovet ingen af i Ferme des Mathurinsgaden.

Kursus'et begyndte i Oktober og endte i Juni, da de aristokratiske Forældre, der betroede Judocus Cochemer deres Børn, nødvendig paa den Tid maatte være paa Landet. Men naar Kursus'et sluttede med Glans, vedblev Skolen stiltiende at være aaben.

XXVI.

Chéries Træk var ikke videre regelmæssige; hendes Ansigt lagde man nærmest Mærke til Øjnene,

funklende Øjne med fugtig lysende Glans, Øjne, hvis lange bøjede Vipper syntes at slaa Krøller, ja slaa Krøller, naar de smilede. Disse Øjne med de sorte fløjelsbløde Vipper og det blonde Haar, — af den blonde Farve, som Mødrene kalder rosa blond, og som i Nakken antager uudsigeligt fine Nuancer, — dannede den mest henrivende Modsætning. Og det smukke Barns Haar var saa frodigt, at under hendes idelige Tumlen løsnede altid lidt af Frisuren sig. Hendes Bedstefader drillede hende saa med, at hun var friseret à la Drosselrede, den slettest lavede Rede af alle de Fuglereder, der findes i hele den vide Verden.

XXVII.

Chérie blev syg af Skarlagensfeber. Under Børnesygdomme som Skarlagensfeber og Mæslinger, disse Sygdomme uden synderlige Smerter, hvor flere Ugers Indespærring, de lange Timer, Barnet maa tilbringe i Sengen, Ensomheden, idet Sygdommens Smitsomhed ikke tillader Besøg af andre Børn, kort sagt alt muligt, Mangelen paa Adspredelse, den tvungne Ro, den døsiges Dvasken, som følger med Sengevarmen og Feberen, hensætter den lille Patient i en ganske særlig Tilstand, udvikles der en Slags intellektuel Sensibilitet, der er stærkt modtagelig for indtrængende dybe, in-

tensive Indtryk. Til slige Tider kan Læsningen af en Bog tage den lille Læserinde aldeles fangen, og naar Tilfældet senere bragte Chérie til at tale om sin Barn-dom, sagde hun gerne, at hver af hendes Børnesyg-domme levede i hendes Hukommelse sammen med Mindet om en henrivende Fordybelse i en Bog, hvis Titel hun saa nævnede.

Bogen fra Skarlagensfeberens Tid var »Margrethes Dagbog«: en blid Barnesjæls daglige Skriftemaal i et elegant katholsk Hjem og i en kærlig og talrig Fa-milje; et Skriftemaal fuldt af sarte Sindsbevægelser, rørende Scener, fromme Stemninger, afbrudt og dramatiseret af en lang Rejse med Uvejre og Hajfiske-fangster, solbelyst af Ile de Bourbon's smilende Land-skaber, der minder om Eventyrlandskaber, med hele Skove af Træer med røde Blomster og Fugleflokke med diamantskinnende Fjederpragt, og endelig afsluttet med Heltindens Død i en Ramme fra »Paul og Virginie«.

Ved Læsningen af denne elegant-realistiske Bog fornemte Chérie en hel ny Følelse, hun endnu ikke havde haft ved Læsningen af nogen anden Bog. I en Slags sælsom Eksaltation skød hun sit eget Jeg ind i alt, hvad den lille Rejsende havde tænkt, sagt eller foretaget sig, hun tog en febrilsk Andel i Heltindens flinke Opførsel, hendes saa ærligt mente Handlinger, hendes fyrige Tróssiver, hendes kærlige Stræben efter at naa Helliggørelsen. Denne Sammensmeltning med Bogens Heltinde beredte hende en uudsigelig

Nydelse, en Fjernelse fra sit eget Jeg, under hvilken hun ikke ret vidste, hvad der foregik om hende, hvad der blev sagt til hende, ikke en Gang hvad hun selv svarede derpaa.

Chéries lidenskabelige Læsning af »Margrethes Dagbog« var ikke den eneste karakteristiske Virkning af Skarlagensfeberen. Hun havde allerede før den Tid spillet Klavér, men uden Lyst, uden Liv, uden at det glædede hende. Hun maatte drives, næsten pines til at øve sig. Da hun de første Dage af sin Rekonyalescens fik Lov til at staa op, fik hun pludselig Lyst til at spille et Stykke, som hun lige-straks havde opgivet paa Grund af dets Vanskelighed. Dette Stykke var Rosellens velbekendte »Drømmerier«. Hun satte sig til at gennemarbejde det ganske alene, uden sin Lærerindes Vejledning og anvendte al den Tid derpaa, hun var oppe; det gik saa vidt, at hun længtes efter, at de smaa Veninder, der nu havde faaet Mod til at besøge hende, bare vilde gaa, for at hun kunde blive ene og sætte sig til Klaveret igen. Det var en haardnakket Ivrighed efter at lære dette Stykke, en Kamp, et Arbejde, i hvilket der næsten viste sig et Kalds Stædighed.

Efterhaanden som det lykkedes hende at lære dette Nummer, ophørte hun at være et mekanisk Redskab, der frembragte en Støj, som ikke interesserede det, hun begyndte indvendig at bevæges af de melankolske Akkorder, hun lokkede frem. Hun følte for første Gang den indre Lykke, Musiken kan skænke.

I denne Sygdom, under hvilken den lille Pige gærne vokser forbavsende meget, syntes det, at lidt af Kvindens Sjælsliv brød frem i Barnet.

»Margrethes Dagbog« og Rosellens »Drømmerier«, denne Bog og dette Klavérnummer var Chéries Minde fra Skarlagensfeberen, ja og saa noget, der stod for hendes Erindring som den kosteligste Lækkerbidsken, nemlig Eftermiddagsmaaltiderne under hendes Børnesygdomme: en frisk Vandbakkelse, der serveredes paa en Underkop med Ribsgelé.

XXVIII

Fra Skarlagensfeberens Tid blev Musikundervisningen for Chérie ikke længer noget Arbejde, den blev en Adspredelse, en Hvile, en Times smilende Forfriskning. Den gav hende de yndigste aandelige Tilfredsstillelser, lullede hende midt om Dagen ind i lykkelige Drømmerier.

For Chérie, som jo endnu kun var en lille Pige, var Musiken ligesom en blid Fortsættelse af en Ammes Nynnen, under hvilken al hendes lille Legemes Aktivitet beroligedes og slumrede ind i en lykkelig Betagenhed. Stundom havde hun ogsaa en febrilsk Glæde af at bedøve sig med al den Klang, hendes

smaa Fingre vakte, ved at forsvinde, dukke sig ned i en harmonisk Støj, i hvilken hun syntes at blive borte, med de smaa spidse Albuer løftede op over det purrede Hoved. Barnet kunde ligeledes sidde hele Dage ganske stille, (kun Læberne bevægede sig) under et knugende Tryk af en musikalsk Strofe, som hun gik fuldstændig op i at forfølge, blev saa at sige selv en dæmpet melodisk Hvisken.

Da hun blev lidt ældre, voldte Toneklangens fysiske Kildren hende en hemmelighedsfuld Beruselse. Den skænkede hende et eksalteret Velvære, en svulmende Livsfylde, æggede hendes Fantasi, pirrede hendes Nervesystem, kort sagt gav hende lidt af de Nydelser, som Mændene skaffer sig ved visse bedøvende Midler, thi Musiken er maaske slet ikke andet end Kvindens Haschich.

Chérie havde ikke blot Smag for Musik, det var ligefrem en Gave hos hende, et meget betydeligt Talent. Hun vilde være bleven en fremragende Pianistinde uden følgende mærkværdige Omstændighed. Hendes Klavérlærerinde var uheldigvis af meget elegant Herkomst, og fra det Værelse i Minister-Palæet, hvor hun gav Chérie sin Time, kunde hun gennem et Vindu se det gamle Palæ, som havde tilhørt hendes Familje. Og hver Gang det fordømte Palæ kom indenfor den stakkels Klavérlærerindes Synskreds, blev dette Menneske, der i Almindelighed var meget medgørligt, i den Grad umuligt, at Chérie en Dag blev tvungen til

at afskedige hende og forsømte at erstatte hende med en anden.

XXIX.

Efterat Chérie var kommet sig af Skarlagensfeberen, vedblev Bedstefaderen at høre hende i hendes Lektier paa Køreturene ud til Saint Cloud.

Naar Marchallen paa meget kønne Augustdage forlod Statsraadet, lod han Slotsgartneren give sig et Bundt smaa grønne Kviste, som han lod ham svøbe ind i en vaad Klud, og spadserede saa stundom ind med den lille i Skovene i Saint Clouds Omegn. De lagde sig i Græsset og spiste deres Frokost af en Madkurv, Marchallen uden Chéries Vidende om Morgenens havde ladet bringe ned i Vognen, og gik saa en lang Tur. Paa disse Udflugter morede den gamle Soldat sig (og var det ikke en nydelig Tanke?), med at pøde Skovens vilde Rosenbuske med Podekviste fra den kejserlige Have, til Overraskelse for næste Foraars parisiske Spadserende, til Tilfredsstillelse for ham selv, der tilbød Roser. Han blev hjulpet af Chérie, der kendte sin Bedstefaders svage Side og derfor altid havde Podekviste i Lommen, naar hans var sluppet op.

I de Par Aar, Marchallen havde tilbragt paa Muguet, havde han faaet Smag for Blomster, fattet en sand Lidenskab for Roser. Og han savnede sine Rosenbede

saa stærkt i Paris, at han efter to Aars Forløb ikke kunde dy sig for at leje en af de sidste Køkkenhaver, der laa i Nabolaget af Parc Monceaux, en Plet Jord hvorhen han tyede i sine faa Fritimer, og hvor han skjulte sig for alle. Med et stort blaåt Forklæde med Lommer over Maven, syslede han her sammen med en Gartnermedhjælper med Dyrkningen af sin Yndlingsblomst.

En Dag, da Chérie allerede var bleven en stor Pige, og stod og saa' paa denne Have, der var helt opfyldt med Bede af samme Rose, sagde hun: »Men det er jo lutter »*Malmaison*«, hvorfor er her dog ikke andet?»

»Ja her er virkelig ikke andet end lutter *Souvenir de la Malmaison* . . . Her er slet ikke noget-somhelst andet . . . men find Du mig mellem de andre Roser en med saa frik Kolorit som denne! . . . og tror Du ikke, at hvis man i denne kødfarvede Hvidhed havde et Stænk, en Anelse højrødt og saa desforuden? . . . ja tænk Dig Blomsten en Trediedel større . . . tror Du saa ikke, at det vilde være en fuldkommen Rose . . . Dronningen for alle Roser . . . nuvel, jeg er paa Jagt efter denne Dronning af en Rose . . . og se en Gang paa den lille forkrøbne Busk, der staar lige ved Siden af Dig, og som er visnet . . . ja destoværre visnet. I forrige Uge bar den en Knop, der viste alle Kendetegn til en ny Afart . . . og næsten saadan som jeg vilde have den . . . ja, hvor mange Podninger har jeg nu ikke foretaget med den stakkels Frussotte uden at naa Maalet! . . . naa

maaske kommer Tilfældet mig en Dag til Hjælp . . . og saa skal denne Rose min egen Rose, hedde »Chérie Haudancourt« . . . det vil tage sig godt ud i »Haandbog for Gartnere«, ikke sandt?»

»Nej, hvor Du er sød, rigtig en sød, rar En, lille Bedstefader« raabte Barnet og rakte den gamle sine Øjne til Kys.

»Ja, ikke sandt min Tøs,« svarede Marchallen og tilføjede i en halvt alvorlig og halvt spøgende Tone »Den gamle Soldat, Du har til Bedstefader synes ogsaa, at det er ganske galant hittet paa, at skænke sin lille Pige et Gran Udødelighed ved at opkalde en Blomst med hendes Navn.«

XXX.

Det følgende Aar begyndte Chérie at blive forberedt til den første Altergang. Denne Begivenhed, der skulde føre hende ud af Børnenes Række, imødesaa hun med higende Længsel.

Katekisationen, Skriftemaalet, Kommunionen, bragte tillige Chérie noget nyt, afslørede hende ubekendte hemmelige Ting, hendes Barnefantasi længtes henimod, opildnet ved de Fortællinger, hun havde hørt af de af hendes smaa Veninder, der var lidt ældre end hun. Alt morede hende i dette ny Liv, Opholdet

i Kirken sammen med Smaapiger, med hvilke hun knyttede Venskabsforbindelser, og bortbyttede forgyldte Glans-Helgenbilleder, Timerne hos Præsten, hvor hun fik Ros for sin gode Hukommelse, Affattelsen af de skriftlige Udarbejdelser i de linierede Stilebøger med de kønne brede Silkebaand til at binde i en Sløjfe paa Ryggen, og hvor hun endte med det med hendes sirligste Haand nedskrevne Løfte at ville rette den Fejl, der for Øjeblikket var hendes Skødesynd, en Stolthed, der forbød hende at taale en Irettesættelse, en Forestilling, et Raad.

XXXI.

Chérie higede efter at naa Helliggørelsen. Hendes lille Sjæl havde intet højere Ønske end at aabne sig fuldt ud for Troen, men det oversteg langt hendes Kræfter, hendes Energi, hendes Udholdenhed. Den lille regnede sig selv for at høre til de lunkne Børn, som hun nylig havde hørt en Prædikant benævne disse Børn, der ikke nærer nogen synderlig Kærlighed til Religionen, ikke udelukkende optages af deres første Altergang, ikke skænker deres Hjærter fuldtud til Gud, naar han kalder paa dem, med ét Ord, daarlig anlagte til at blive »et Tabernakel for Verdens Frelser.«

Forberedelsen til Chéries første Altergang var den samme som for alle de Pariserinder, der ikke er opdraget i Kloster, men lever i deres Familier i skeptiske, ateistiske eller ligegyldige Kredse, mellem Slægtninge, der ikke iagttager de religiøse Ceremonier. Under slige Forhold foregaar denne Forberedelse ulasteligt i ydre Forstand, men uden Begejstring, uden religiøst Sværmeri. Det var saaledes en fuldstændig usædvanlig Begivenhed, naar Chéries Sidekammerat i Præstetimen, Georgette de Suzanne fik et Nervetilfælde en af de første Gange, de var i Kirken. Naar Chérie tænkte paa sin Venindes Glød, var hun da ogsaa utrøstelig over, at hun ikke afskyede sine Fejl, som Kirken vil have, man skal afsky dem, at hun ikke fornam Ruelsen over sine Synder med dybere Smerte, og at hun ikke følte sig urolig over ikke at besidde Gud.

Navnlig var der en enkelt Ting, som gjorde hende meget ulykkelig. Hvor megen Umage den stakkels Lille end gjorde sig, kunde hun dog ikke tvinge sig til at tro paa Frelserens virkelige Tilstedeværelse i Hostien. Hun vilde have troet derpaa, som paa alt, hvad der blev sagt hende, at hun skulde tro, og hendes Tro vilde ikke have sat sig op imod et Mirakel, hvis ikke en af Præsterne havde havt den ulyksalige Idé i en af Timerne at fortælle Sagnet om den jødiske Aagerkarl, der havde skaffet sig en Hostie hos en fattig Kone, mod til Gengæld at laane hende, der skulde til Alters, den Kjole, hun havde pantsat hos ham. Taleren havde med Salvelse dvælet ved, hvorledes denne af Jødens Pennekniv gennemstukne

Hostie, med sit Blod havde farvet Vandet, hvori den vantro havde kastet den. Og denne Blodrødme, denne Frelserens virkelige Tilstedeværelse, der yttrede sig paa en saa brutal haandgribelig Maade, havde stødt Barnets sunde Sans. Siden hun havde hørt denne Fortælling, vægrede hendes lille Hjærne sig haardnakket ved at gaa ind paa det hellige Mysterium.

I sit Indre pintes hun af dette og for at straffe sig for sin Vantro, havde hun paalagt sig en Spægelse, den pinligste Spægelse, hun havde kunnet finde: i de tre, fire Maaneder, der gik forud for hendes første Altergang, drak hun sin Morgenkaffe uden Sukker.

XXXII.

Endelig, tiltrods for alt, hvad der i hendes kaade Barnenatur kunde gjøre Modstand mod Religionssværmery, fandt Chérie sig selv en Maanedstid eller tre Uger før sin første Altergang, i Naadens Stand.

Denne lange idelige Syslen med religiøse Sager, disse Maaneders Bønner, Andagtsøvelser og religiøs Læsning, disse Timers Orgelspil og Salmesang havde hemmeligt og langsomt virket ind paa den lille ubodfærdige, og maaske talte ogsaa i denne Stund lidt af hendes Moders spanske Blod i hende.

Men hvad der fremfor Alt havde erobret den

lille tolvvaars Pige, det var Religionens Erotik, dens kildrende Tale.

Man har virkelig ikke ænsset nok, at den første Altergang er Kvindens første Kærlighed, en Kærlighed, der vaagner, medens hendes Fantasi tages tilfange af alle disse Forestillinger om Tilbedelse, en Kærlighed, der spirer i det lille Væsens bevægede Sympathi med Frelserens Lidelser og skaffer sig Luft i taarekvalte Udgydelser og inderlige Bønner, en Kærlighed, der er gennemtrængt af den for Barndommen helt nye Følelse, Melankolien, som maaske fødes af den Række blide og strenge Bevægelser, Kirkens Mysterier og Ceremonier fremkalder, kort sagt en Kærlighed, der ulmer i de hede Drømmerier og den indre Glød, der tændes hos Konfirmandinden, af den bedaarende Kristusskikkelse, den katholske Mysticisme har skabt.

Den første Altergang er den første Følelse af den udviklede Kvindes Kærlighed, der opstaar i den lille Piges Hjærte under Religionens slappende Varme, og denne byder hun ubevidst en himmelsk Ven til Gave.

XXXIII.

Det var i denne Maaned, i hvilken Chérie levede under Trykket af en saa stærk religiøs Overspændthed, eller snarere i dens sidste Uge, at den lille Salondame, Værtinden ved Middagene i Ministeriets Palæ, den hyppige

Gæst i Ministeriets Teaterloger affattede et »Livsskema«, der syntes bestemt for en klosterlig Tilværelse, et Skema, affattet i et tillært, efterplapret Sprog, som ikke havde noget af Barnet, og i hvilket hun forpligtede sig til at respektere sit Legeme som et »Tempel for den hellige Aand.«

Her er dette Skema, saaledes som hun havde skrevet det paa et lille Ark hvidt Papir:

Livsskema.

- Første Del: Almindelige Forsætter.*
Anden Del: Forsætter for den enkelte Dag.
Tredie Del: Forsætter for Ugen.
Fjerde Del: Forsætter for hver Maaaned.
Femte Del: Forsætter for hvert Aar.
Sjette Del: Hvad jeg bør holde fast ved hele mit
Liv.

Første Del.

Almindelige Forsætter.

Jeg vil stadig gøre mig al mulig Umage for at holde mig i Naadens Stand, og hvis jeg ulykkeligvis skulde gjøre mig skyldig i en Dødssynd, vil jeg straks gaa til Skrifte for hurtigst muligt at genvinde Guds Venskab. Jeg vil aldrig opsætte at skrifte, thi jeg véd jo ikke, naar eller hvorledes jeg skal dø. Det kan ligesaa godt være, at jeg skal dø imorgen som om et Aar; det kan ligesaa godt være, at jeg dør pludselig, som efter en langvarig Sygdom. Hellere dø end nogensinde begaa en eneste Dødssynd.

Anden Del.

Forsætter for Dagen.

1. Naar jeg staaar op. Jeg vil staa op hver Dag præcis Klokken halvsyv. Min første Gerning skal være at gøre Korsets Tegn, mine første Ord skal være Jesu og Marias hellige Navne, min første Tanke skal være at byde mit Hjærte til Gud med de Ord: »Min Gud, jeg byder Dig mit Hjærte, tag Du imod det, for at ingen Skabning skal besidde det uden Du alene. Og lovet været Du, min gode Engel, jeg anbefaler mig til Gud og Dig, I har værnet om mig i Nat, værn nu ogsaa om mig i Dag, lad Dagen gaa uden Ulykker og Sorger, uden Krænkelser mod Dig min Gud, uden Fare for min Sjæl og mit Legeme, Amen.«
 . . . Saasnart som jeg er bleven vækket, vil jeg ligestraks staa op, uden at man skal behøve at kalde to tre Gange paa mig. Jeg vil hurtigt og ydmygt klæde mig paa, samtidig underholde mig med mig selv om en eller anden af Troens Sandheder og aldrig tillade, at Begyndelsen af min Dag ofres til Ladhedens Dæmon.

2. Morgenbøn. Saasnart jeg har klædt mig paa, vil jeg lægge mig paa Knæ ved mit Krucifix eller et andet helligt Billede. Jeg vil bede min Morgenbøn med al den Andagt, Fromhed og Ærbødighed, som det sømmer sig, naar man taler til Gud og vil derpaa fremsige Troesbekjendelsen. Endvidere vil jeg bede en Rosenkrans, den første halve Snes skal være for Sjælene i Skjærsilden, den anden for min Fa-

milje, den tredie for at bede om, at jeg og mine smaa Konfirmationskammerater altid maa holde fast ved vor Tro, de tvende sidste skal være for vore kære Lærere, der har undervist os saa godt.

3. Granskning. Hele Jorden, siger Profeten, er stedt i yderste Vaande, fordi ingen tænker efter og gaar i sig selv. Jeg vil for mit Vedkommende undgaa denne store Ulykke, og derfor vil jeg antage den gode Vane, hver Dag efter min Bøn, en lille Stund med Andagt at fordybe mig i mig selv, ransage mit Indre og afslutte denne Ransagelse med at tage gode Beslutninger for den kommende Dag, hvilke jeg vil stille under den hellige Jomfrues Beskyttelse.

4. Arbejdet. Jeg vil sætte mig til at arbejde om Morgenens Klokken otte og om Eftermiddagen Klokken et. Jeg vil lære mine Lektier rigtig grundigt og gøre mig Umage med mine Stile. Jeg vil aldrig sidde ledig . . . før jeg begiver mig til Arbejdet, vil jeg indvie det til Gud og forny denne Gave hver Gang, jeg hører Klokken slaa.

5. Maaltiderne. For at helliggøre mine Maaltider vil jeg altid bede Takkebønnerne før og efter Maaltidet og vil vel vogte mig for at henfalde til Fraadseriets Udskejelser. Ved hvert af mine Maaltider vil jeg berede mig en lille Spægelse, saaledes at Ingen lægger Mærke dertil.

6. Fritiderne. Jeg vil nok lege i min Fritid, men jeg vil dog bede Gud om, at min Munterhed maa være maadeholden, og jeg vil undgaa enhver Ad-

spredelse, der kunde udsætte mig for den Fare at synde.

7. Religiøs Læsning. Hver Dag, saavidt jeg kan, vil jeg fordybe mig i en eller anden religiøs Bog »Marias Kraft« eller »Den hellige Kommunion« eller andre Bøger, min Skriftefader vil opgive mig.

8. Andagt til den hellige Jomfru. Hver Dag af mit Liv vil jeg ære den hellige Jomfru af al min Evne. Jeg vil elske hende af ganske Hjærte som en Moder, som den bedste af alle Mødre, der har antaget mig som sit Barn under de Smerter, hun led paa Golgatha ved Korsets Fod. Jeg vil ty til hendes Favn med Barnets Tillidsfuldhed til sin Moder, i alle mine Sorger, i alle mine Fristelser, og navnlig naar Modløsheden overfalder mig. Jeg foresætter mig aldrig at lade nogen Dag gaa hen uden at bede »Ihukom o naadefulde Jomfru Maria«, og naar jeg er fri, foresætter jeg mig hver Lørdag at overvære den hellige Messe til Ære for den hellige Jomfru.

9. Andagten til Helgenerne. Ligeledes vil jeg nære en ganske særlig Ærbødighed for den hellige Joseph, Jesu Plejefader og Barndommens hellige Beskytter.

10. Aftenbøn og Selvundersøgelse. Jeg vil afslutte Dagen, som jeg begyndte den, med en Bøn, som jeg vil bede med Tillidsfuldhed, Opmærksomhed og Ydmyghed, erindrende at en Ydmygs Bøn naar op til Himlen. Jeg vil omhyggelig ransage min Samvittighed i Anledning af Dagens Handlinger, og vil derpaa opskrive dem i en Journal, der stadig skal minde mig

om at stræbe henimod Helliggørelsen. Ved Slutningen af hver Uge vil jeg lægge mine gode og daarlige Handlinger sammen, hjærteligt ønskende, og ved Lydighed, Blidhed, Godhed beflittende mig paa, at de gode Handlinger langt maa opveje de slette.

11. Naar jeg lægger mig. Naar min Bedstefader har sagt mig, at jeg skal gaa i Seng, vil jeg straks sige god Nat til ham, gaa op paa mit Værelse og sømmeligt afføre mig mine Klæder. Før jeg sover ind, skal min sidste Handling være Korsets Tegn, ligesom mine sidste Ord skal være Jesu og Marias hellige Navne. Stundom vil jeg, idet jeg lægger mig til at sove, tænke paa Døden, betragtede min Seng som en Grav. Man lægger sig om Aftenen, men man er ikke sikker paa at staa op om Morgen.

.....

Sjette Del.

Hvad jeg bør holde fast ved hele mit Liv.

Hvad jeg tror, vil jeg bekende højt og lydeligt, uden at tage Hensyn til Menneskenes Omdømme. Men da jeg tror paa Jesus Kristus, da jeg haaber paa ham, elsker ham, vil jeg bekende hans Lære; og til hvilkensomhelst Tid, i Fredstid som i Krigstid, vil jeg ikke forsømme at røgte mine Pligter som Katolikinde eller undlade at gøre, hvad der staar skrevet i mit Livsskema. Frygten for at mishage Menneskene skal ikke forhindre mig fra at gøre min Pligt . . . Jeg vil aldrig gøre mod Andre, hvad jeg ikke vil have, de

maa gøre mod mig. Jeg vil holde af de Fattige og hjælpe dem af al min Evne; naar jeg har meget, vil jeg give meget, naar jeg kun har lidet, vil jeg give lidet, men af et godt Hjærte, ved Tanken om, at hvad jeg giver de Fattige, giver jeg til Jesus.

Jeg vil beredvillig og glad adlyde min Bedstefader og alle de Personer, Gud har givet Myndighed over mig. Jeg vil huske paa, at naar jeg adlyder mine Overordnede, adlyder jeg Gud, og naar jeg er ulydig mod dem, er jeg ulydig mod Gud.

Jeg vil være beskeden i min Tale, i min Vandel, i min Paaklædning og i min Opførsel. Jeg vil respektere mit Legeme som et Tempel for den hellig Aand. Jeg vil kun bruge det til Opbyggelse for min Næste og ikke til Forargelse eller Fortræd.

Jeg vil aldrig laane Øre til vantro Menneskers Tale. Jeg vil fly dem med Rædsel, af Frygt for at de skal røve mig min Hjærtefred. Jeg vil omhyggelig undgaa Alt, hvad der kan lede mig til at synde, og saa snart som jeg af en af mine Veninders eller anden Persons Mund hører et ugudeligt Ord, vil jeg ikke mere tale med denne Person. Jeg vil kun læse de Bøger, min Familje tillader mig at læse. Jeg vil fly den Slags verdslige Glæder, der strider mod Aanden i vor hellige Religion. Endelig vil jeg uophørlig befitte mig paa at bekæmpe min mest fremtrædende Skødesynd.

Jeg foresætter mig af og til at gennemlæse denne Rettesnor for mit Liv, for Eksempel de Dage jeg har den Lykke at gaa til Alters.

*Bøn**til**Maria, Jesu Moder.*

Dette skal være mit Livsskema o dyrebare Jomfru Maria. Jeg stiller det under Din Beskyttelse, under Din Varetægt. Jeg har ikke overlæstet det, thi jeg har ment, at det var bedre at nødes til at lægge til end at trække fra.

O Maria sørg Du for, at jeg bliver nødt til at lægge meget til, eller at jeg idetmindste, hvis jeg ikke lægger noget til, da opfylder alt hvad der staar skrevet deri. Jeg stiller det under Din Beskyttelse, overbevist om, at jeg ved Din Hjælp vil kunne opfylde det bogstaveligt. Amen!

Chérie Haudancourt,

Jesu og Mariæ Barn for evigt.

XXXIV.

Morgenens til den store Dag var endelig kommen. Linas Trin vakte Chérie af det lykkelige, lette Blund, som er Barnets hele Søvn, naar det næste Dag ganske tidlig skal ud at rejse; hun kastede sig ud af Sengen og raabte: »Goddag! Goddag, Konfirmationsdag!«

Dreven af en rørende Indskydelse knælede hun ned for et Billede af hendes Moder, der nu havde været død

i et Par Aar, og den Forældreløse bad med en saadan Beklemmelse, at hun ikke kunde faa Bønnen helt frem; med lange Mellemlum kom Ordene ud af hendes Mund; ligesom stakaandede og ligestraks kvalte af Taarer.

Saa klædte Lina hende paa, men iførte hende intet af det Linned og de Klæder, hun havde baaret før. Chérie blev klædt i nyt fra Top til Taa. En gammel Skik, et Slags koket Symbol, der har holdt sig hos enkelte gamle kreolske Familier, forlanger at alt, lige fra Chemisen til Sjælen, skal være nyt hos den unge Pige den første Gang, hun gaar til Alters.

Da Lina ærbødigt havde hjulpet sin unge Frøken Kjolen paa, hæftede hun Sløret og Kransen.

Chérie befandt sig saa i en Tilstand, som hun aldrig før syntes at have været i, en Tilstand, i hvilken det ifølge hendes Udtryk, var saa »godt og roligt« i hende.

Hendes Bedstefader rakte hende Haanden og hjalp hende ind i en lille let Ekvipage, han i Smug havde købt til den højtidelige Begivenhed. Indvendig var Køretøjet betrukken med hvidt Damask, og bag paa stod tre Tjenere i Galaliberi, med Kokarder paa Hatten.

Paa Vejen til Kirken lagde Chérie Mærke til, at det ømme Blik Marchallen fæstede paa hende, var mindre familiært end ellers, havde noget samtidig forlegent og rørende, der gjorde det ganske løjerligt. Hun bøjede sig ud af Vinduet hen imod den friske Luft, der kølede hendes Ansigt saa behageligt, blev

lidt forundret ved at se, at Træerne, der ragede op over Havemurene, havde smaa Blade. Saa huskede hun pludselig, at det var Maj Maaned, at der vist allerede maatte være mange Blomster paa Muguet; de kunde pynte saa smukt i Vaserne paa den hellige Jomfrus Alter.

Da hun steg af udenfor Sainte-Clotilde Kirken vakte hendes smagfulde, lette, elegante, hvide Musselins Dragt en Beundrings-Mumlen, og midt under det Kor af smigrende Bemærkninger, der fulgte hende lige ind i Kirken, hørte hun en lille Bogtrykkerdreng sige til en Kammerat »Den lille Brud der var skam fjong klædt paa.«

I Kirken, midt under den Bevægelse, den theatralske, imponerende Ceremoni fremkaldte hos hende, med de lange Rækker knælende Smaapiger, Sangens og Musikens blide Lovprisning, Røgelseduft, Kærternes Blinken i Dagens lyse Solglans, her i Kirken, just som Chérie følte sig bedst stemt, i samme Øjeblik hun troede sig fuldstændig løsreven fra Synden og Viljen til at synde, hvoraf kom det sig saa, og hvorledes gik det til, at hun ikke længere tilhørte Jesus? . . . Hendes Konfirmandinde-Toilette fik hende pludselig til at tænke paa en ung Bruds Toilette, en Mands Hustrus, og trods alt hvad hun gjorde for at værges sig derimod, henledte Brude-Toilettet hendes Tanker paa Ægteskabet, og paa hvad hendes naive Barnetanker formodede i de tvende Køns Forening.

Det stakkels Barn bliver ganske ulykkelig. Hun vil tvinge den hæslige, stædige Tanke tilbage til den

første Altergang, men formaar det ikke. I smærtelig Vildelse anser hun sig skyldig i Profanation af Jesu Legeme og Blod, husker de Ord, hun havde hørt i en af Timerne, »at naar man ikke er i Naade- og Renheds-Stand, nærme man sig ikke dette Sakramente, thi man vilde nyde sin egen Domfældelse, dersom man modtog Christus, ikke som sin Frelser, men som sin Dommer,« og hun pines af Frygt for at begaa Helligbrøde.

Hun vilde saa gerne skrifte, men Ceremonien er begyndt. Desuden vilde hun aldrig have Mod nok til at forlade sin Plads og forstyrre alle disse Mennesker. Med lukkede Øjne søger hun at indeslutte sig i sig selv, ikke længer at se dette Slør, denne Kjole, der er Aarsag i en saa brødefuld Distraktion, og hvisker saa en Paakaldelse, som just falder hende ind.

»Ak min Gud, jeg elsker Dig, min Gud jeg tilbeder Dig. Opfyld mit højeste Ønske og se i Naade ned til mig. Jeg haaber, at jeg i denne Altergang skal modtage af Dig al den Naade, jeg har Behov. Min Gud, jeg tørster efter Dit Komme. Kom dog! Kom dog!«

Men til Trods for denne Paakaldelse, kan hun ikke faa Bugt med denne stædige Tanke om Ægteskabet; dette Øjeblik forekommer hende at være en af disse Anfægtelser af den onde Aand, om hvilke en Prædikant nylig havde talt oppe fra Prædikestolen, og denne Tanke gør det stakkels Barn saa forvirret, at hun slet ikke husker, hvor hun er henne. Da det er hendes Tur at rejse sig, maa Georgette de Su-

zange, der sidder ved Siden af hende, trække hende i Sløret.

Præsten gaar langsomt hen imod hende, stirrer paa hende med den gejstliges forskende Blik og rækker hende Hostien med de Ord: »Maatte vor Herre Jesu Christi Legeme bevare din Sjæl for det evige Liv.« Chéries Sindsbevægelse er saa stærk, at hun kun har hørt Ordet evig, og at hun, før hun har spurgt de andre, hvad Præsten har sagt til hende, indbilder sig at hans klare Blik har gennemskuet hvad der foregik i hendes Indre, og at det har truet hende med den evige Ild.

XXXV.

Chérie vedblev efter Konfirmationen at modtage Undervisning i Religion, men hendes Tros Glød var slukt, og naar hun begyndte paa sine smaa Udarbejdelser med Devisen »alt for min Udholdenhed i Troen«, var det ikke længer med samme absolute Offerberedvillighed som det foregaaende Aar, da hun skrev »Alt for min første Altergang«.

Hendes Religiositet, der en stakket Stund havde været saa fyrig, tabte sig lidt hver Dag under de for hendes Alder saa ualmindeligt mange Adspredelser, hun deltog i, under den Mangel paa Interesse, som hun følte, at hendes Bedstefader nærede for Religionsanliggender, under al den Kedsomhed, hun læste i Folks Ansigter, naar

hun fortalte dem, hvad hun tog sig for i Kirken. Og ganske langsomt opstod der hos den unge Pige en Antipati mod Skriftemaalet, en Uvilje mod Sakramenterne.

Naar hun nu atter læste sit Livsskema, kunde hun ikke bare sig for at smile ved at finde den Anmærkning, som Præsten, der den Uge besørgede Undervisningen havde tilføjet forneden af det, en Anmærkning, hun først havde betragtet som fornærmelig, idet den vovede at drage Varigheden af hendes gode Beslutninger i Tvivl. Han lykønskede hende til at hun ikke havde overlæsset sit Skema. »Hun vilde have mindet om en Rejsende, der i al for stor Tillid til sine Kræfter har taget alt for tunge Sager med sig, hvorfor han slet ikke kommer bort fra Stedet.« Og endda bortskar han ikke saa faa fromme Forpligtelser af hendes Skema, begrænsede Selvgranskningen til nogle Minutter, indskrænkede Rosenkransen til en halv Snes, ombyttede den tørre Læsning af Prædikenbøgerne med den underholdende Læsning af Helgenernes Liv og sluttede med den Bemærkning: »Princippet maa være at love, hvad der vil kunne have Varighed.«

Det var ikke et Aar siden, og hvad var der endnu tilbage af dette Liv paa Papiret, hvor hvert Øjeblik var optaget og opfyldt af en snever Forening med Herren, en kærlig Given Agt paa hans guddommelige Nærværelse? Hun opfyldte nu ikke synderlig andet end den unge, velopdragne elegante Piges almindeligste religiøse Pligter. Hun gik i Messe hver Søndag og til Alters en Gang om Aaret; det var hverken af

Mangel paa Tro eller ironisk Fjendtlighed, men ligefrem Lunkenhed. Ceremonierne kedede hende, hendes Tilbøjeligheder var bleven jordiske, elegante.

I Grunden var Venerationen død hos Chérie, og forsaavidt som religiøse Ceremonier kunde give Anledning til Latter, lo hun af dem i den Korrespondance, hun førte med sine smaa Veninder:

»I Lørdags var jeg til Blanche Champromains Konfirmation. Jeg har aldrig set noget lignende. Præsten, der konfirmerede, var en udenlandsk Biskop med et stort Skæg. Bag ved ham stod en Tjener i en yderst løjerlig Paaklædning. Det var formodentlig en Indier. Han bar et Slags hvide Benklæder med rødlige Striber, et rødt Bælte oversaat med Palmer, en brun Trøje med sorte Snore. Du kan tro, jeg blev forbavset ved at møde den Slags Karnevalsfigurer...«

Under denne Forsømmelse af Religionen var Chérie vedbleven at bevare en ganske særlig Tilbedelse af den hellige Jomfru, der i den unge Piges Øjne repræsenterede den blide Beskytterinde af Kvindens Ynde og Distingverthed. Naar Tankerne under hendes smaa Sorger atter vendte tilbage til Religionen, tyede hun straks til den hellige Jomfru, og i sin Aftenbøn glemte hun aldrig saalænge hun levede, til Ære for Maria, at bede et »Ihukom o naadefulde Jomfru Maria.« Denne smukke Bøn: »Ihukom o naadefulde Jomfru Maria! Aldrig har man hørt, at nogen, der tager sin Tilflugt til Dig, paakalder Din Hjælp og anraaber om Din Forbøn er bleven forladt af Dig.«

XXXVI.

Chérie var ikke kønnere, ikke elskværdigere, ikke mere Vidunderbarn end nogen anden, og dog besad hun noget ganske særlig bedaarende, noget egent for hende. Hendes Plastik gled ganske naturlig ind i de lykkelige Stillinger, Maleren og Billedhuggeren leder efter, hendes, man kunde gerne sige rytmiske og taktfaste Bevægelser, henræv Øjet ved en vis Manierthed, der var naturlig for hendes bølgende Legeme.

Hendes indolente gratiøse Elasticitet tog sig henrivende ud i Datidens Kjoler, en Slags vide højhal-sede Kjoler, uden Liv, der legede om hendes disting-verede Magerhed, og hvor hun mellem Florskærvenes og de lette Muselinsbaands luftige Flagren lignede en lille bitte Fugl, der forpjusket rejser Fjerene.

Men der hvor Chéries Bevægelser fik en ganske særlig Linjernes Skønhed, var dog i Favntagelsen, Omfavnelsen, Kysset, alle de synlige Udslag af det lille kærlige Barnehjertes Ømhedstrang. Det var sødt at se hende staa bag ved Bedstefaderens Stol med Hovedet bøjet ned over de korslagte Albuer og det nederste af Ansigtet ligesom indrammet i en høj luftig Krave af det syulmende Tyllsærme, der dækkede Albuerne, det var sødt at se hende, som hun i smilende Magelighed gned den lille Hage op ad Bedstefaderens Skulder. Snart gled saa det blonde Hoved træt ned paa Marchallens Skulder og skottede skælmisk op paa ham

med et koket glippende Blik, rigtig et Blik som en spindende Kat.

I denne Stilling var Chérie det fuldkomneste, mest henrivende Billede af Kælenskaben, denne feminine Ynde, som næsten udelukkende findes hos Barnet, og som den voksne Kvinde har saa vanskeligt ved at bevare lidt af.

Og næsten ligestraks hældede hun sig saa hen over den gamle Mand, kyssede ham og lagde Armen blødt om hans Hals. Det smidige Legeme ligesom smeltede hen i de flagrende bløde Stoffer, mellem hvilke det svævede.

Med ét Ord, Kærtagnets Ynde besad Chérie som ingen anden lille Pige.

XXXVII.

Der indtræder en besynderlig Forvandling.

I dette Legeme, der som vi nys har sagt, var Ynden selv, havde der i et Par Maaneder indsneget sig noget grimt drengeagtigt.

En tung Kejtethed trykkede nu alle hendes Bevægelser; det var som om den elegante Skabnings Former pludselig blev sværere og større uden rigtig Harmoni, og hendes nys saa kønne fri Bevægelser blev ubehændige, næsten komiske.

Hun havde mistet Holdningens kokette Noncha-

lance, Gangens resolute Fasthed. Stillingen og Gang var nu som vaklende i løjerlig Skyhed. Hun vidste ikke, hvad hun skulde gøre med sit Legeme, hvorledes hun skulde sætte Benene. Naar hun nu gik hen imod En, saa' hun helt dum ud, Hænderne hang saa tosset paa hende.

Selv hendes smaa Glæder viste sig ikke længere sarte som før, men gav sig Luft i drengeagtig Ledeløshed, i grove dybe Latterudbrud. Og midt under disse voldsomme Munterhedsanfald og denne usikre Mimik lokkede pludselig en vis Forbavselse og Frygt-somhed hende Taarer i Øjnene.

Et Væsen, som ikke mere var Barn og ikke endnu Kvinde, et Væsen, hvis Køn ikke endnu havde fæstet sig, men var i Lag med at finde sig selv, et hemmelighedsfuldt Væsen, bevæget af pludselige Indskydelser, der uoverlagte og selvmodsigende, yttrede sig i en stundom næsten vild Plumphed.

XXXVIII.

Under disse øjeblikkelige ydre Forstyrrelser foregik Barnets lønlige Omdannelse til Jomfruen, Elskovsvæsnets.

Denne fysiske Revolution indtræder hos den lille Pariserinde et Aar eller to tidligere end hos de øvrige unge franske Piger. Det er et af Lægevidenskaben konsta-

teret Faktum, der ansætter den parisiske Pubertet til Alderen mellem tretten og fjorten Aar. I Breve, jeg har modtaget fra Mødre, angives endog et tidligere Tidspunkt end det, som Specialisterne angiver i deres Værker. Disse Breve taler om talrige Pubertetstilfælde, der i de sidste Aar er indtraadt mellem det niende og ellefte Aar.

Det synes, som om Salonernes hidsende Atmosfære med al deres Ophidselse af Fantasi, al deres erotiske Gæringsstof og alle de musikalske Vibrationer, Barnet optager i sig, fremskynder Udviklingen til Kvinde som Drivhusets fugtige Lunhed driver Blomsten frem.

XXXIX.

De Følelser, som Overgangen fra den korte til den lange Kjole medfører hos Kvinden, er af meget kompliceret og blandet Natur.

I den første Uvilje, den lille Pige føler ved sig selv, blander sig en forfængelig Tilfredsstillelse, en Slags indre Stolthed over, at hendes lille Person nu staar paa lige Fod med Moderen, en ældre Søster, Personer, der er større end hun, og er tillige forbunden med en hidtil ukendt Undseelse ligeoverfor Faderen.

Der er ligeledes hos den lille Pige en dyb og indre Nydelse over at have noget specielt at skjule for sine Veninder, at sidde inde med noget hemme-

lighedsfuldt, noget, der ikke kan tales om, som hun maa lægge Dølgemaal paa. Alt dette midt under tilbagevendende Anfald af Angst og en vedholdende Uro, en besynderlig Tilstand, hvor Barnets vaagnende Nysgerrighed ideligt er optaget af den Tanke, hvad vel dette regelmæssigt tilbagevendende Fænomen har at betyde. Dreven af et ubevidst Instinkt spiller den lille Pige voksen overfor sine mindre Kammerater, fjerner sig fra deres Dukker og deres Lege, lader, bøjet over en Bog eller et Broderi, som om hun læste eller broderede, alvorlig, sindig, stille som en voksen Kvinde.

XL.

Et af de mærkeligste sjælelige Fænomener under denne Tilstand er den pludselige Skyhed, hun nu faar i Nærværelse af Personer af det andet Køn. Først i denne Stund fødes den kvindelige Blufærdighed under en Forlegenhed, en Uro, en Pine, en let Skræk for Manden, der er saa nydelig at iagttage.

Hun gribes ligesom af en bevæget og frygtsom Skælven for den, som hendes Legemes ny Organisation nu attraar og kalder.

For kort siden løb hun Husets Venner imøde, omfavnede dem, strøg sig op ad dem med al Barndommens Familiaritet, naar den holder af En, overøste dem med de kraftige Trykkys, der slet ikke ænses det Køn,

hvilket de gives. Siden det sidste Besøg er der knap gaaet et Par Maaneder, og dog er alt forandret. Hun springer ikke længer op paa Dit Knæ. Hun har trukket sig tilbage i en Krog, i en flygtende Stilling, som om hun vilde krybe i Skjul.

»Men hvad gaar der dog af Dig, Du hilser ikke paa mig?«

Hun svarer Dig ikke, kommer ikke hen til Dig, holder sig langt borte, ganske undselig.

»Men hvad skal det dog sige? er Du fornærmet paa mig?«

Endelig tiltaler hun Dig, men med det kolde »Hr.« Tidligere Dages fortrolige kærtegnende Dutton er forsvunden.

»Og Du omfavner mig ikke?«

Endelig bekvemmer den lille Pige sig til at komme hen til Dig, men der er ikke mere Tale om at kaste Armen om Din Hals med det gamle gode Humør. Hun kysser Dig ikke en Gang længere. Den lille Frøken presenterer sig fra Siden, rækker Dig en Stump Tinding, den Del af sit Ansigt en Kvinde giver en Mand at kysse, naar han hverken er hendes Mand eller Elsker. Og Du faar kun Forklaringen paa Din lille Venindes forandrede Væsen, naar Moderen bagved denne kolde Hilsen blinker hen til Dig.

En anden Særegenhed. Naar før en ung eller ældre Mand konverserede sagte i hendes Nærhed, ændsede den lille det ikke. Men nu er hun stadig angst for, at det skulde være med hende, at Herrerne beskæftigede sig, og tror hun, at en af dem taler om

hendes lille Person, bliver hun rød og bleg. Hun rejser sig pludselig, forlader Dagligstuen, gaar ind i Værelset ved Siden af, hvor hun bliver siddende uden at røre sig; man søger efter hende, finder hende, spørger hende hvad hun bestiller dér ganske alene. Hun svarer: »ingen Ting«, dette Svar, hun giver for første Gang, og som skal blive den utaalmodige korte Frase, der stadig vender tilbage i alle hendes nervøse Perioder, og der maa næsten anvendes Tvang for at faa hende ind igen i Dagligstuen.

Stundom bærer hun sig ad paa anden Vis. Hun gaar op paa sit Værelse, lægger sig og lader sige, at hun er syg.

XLI.

Chéries sygelige aldeles usædvanlige Nervøsitet holdt sig endnu længe efter den Dag, hun var bleven en »voksen« ung Pige.

Den mindste Modgang foraarsagede hende en uforholdsmæssig stor Sorg, hun var bleven til den mærkeligste Grad pirrelig. Hun kunde ikke en Gang længere taale det mindste Drilleri af den kære Bedstefader, der ikke var saa lidt drillevorn, og som nu kaldte sit Barnebarn »Frøken Taarer i Øjet og Flor om Armen.«

Chérie havde faaet Forkærlighed for at sidde ganske stille hen i en Krog, hvor hun holdt af at

dvæle i det dæmpede Lys, hensunken i dvaske Drømmerier, fuldstændig optagen af jomfruelige Tankers bløde, vage Kredsen om Elskovens Gaader.

Og under denne aandelige Forvandling fik hendes Venskab for hendes smaa Veninder et eksalteret Præg, som gav sig Luft i heftige Kærtegn og taarekvalte Udgydelser, fik Karakteren af formelig Lidenskab.

XLII.

Det følgende Aar da Chérie fyldte sit fjortende Aar, var hele Paris optaget af en Føljetonroman, en Roman i et af Aftenbladene, der fortalte en Kærlighedshistorie, et skandaløst Eventyr, hvis tvende Hovedpersoner (Navnene var kun ganske lidt forvanskede) var en Mand og en Kvinde, som den unge Pige mødte i Selskabslivet.

Chérie læste ikke de Bøger, man sagde til hende hun ikke maatte læse, kastede ikke en Gang i Smug et Blik paa dem, naar hun tilfældigvis fik dem i Haanden, men om denne Føljetonroman hviskedes der saa mange Ting, hun opsnappede i Anledning af den saamange løjerlige Øjekast, saa mange fristende Smil, og saamegen æggende Blinken, at hun følte sig greben af en uimodstaaelig Lyst til at faa lidt at vide af hvad der stod i den, og Lysten voksede daglig ved den febrilske Utaalmodighed, hvormed Marchallen rev

Korsbaandet af Bladet, aabnede det for at se, om den skammelige Føljeton endnu ikke var blevet stanset.

Naar Marschallen havde anstillet denne Under-søgelse, foldede han atter Avisen omhyggelig sammen og lagde den hen paa et Bord i Salonen, strøg med begge Hænder hen over den, som om han højtideligt lukkede og forseglede Numret, som først skulde aabnes sent ud paa Aftenen, naar han var alene og kunde læse det uden at blive forstyrret.

Et Par Gange stod Chérie meget tidligt op og gik ned i Modtagelsesværelserne, dreven af en uimodstaaelig Lyst efter at gøre Bekendtskab blot med et Par Linjer af Føljetonen, men der var allerede gjort i Stand, og Avisen var bleven fjernet af Tjenestefolkene.

En Nat kunde hun slet ikke falde i Søvn; saa levende, som om den havde ligget lige foran hende, saa hun Avisen, som den laa sammenfoldet paa et Hjørne af Bordet i Salonen med den runde Lysskive, der fra den brede Lampeskærm faldt hen over Halvdelen af de store Titeltogstaver. Det kunde ikke hjælpe, at den unge Pige laa og vendte og drejede sig i Sengen, for at blive fri for Synet, det var, som om den afskyelige Avis stadig blev mere og mere levende, medens de store Titeltogstaver stadig lyste med stærkere Glans. Tilsidst fik hun den fikse Ide, at hun absolut samme Nat maatte læse Føljetonen. Pludselig sprang hun ud af Sengen, men lagde sig efter et Par Minutters Forløb.

Hun kunde imidlertid ikke sove, hun maatte

absolut gaa ned i Salonen, men Fristelsen bekæmpedes dog endnu af Frygten for de mørke Trapper og de vældige Gange.

Men hvor ængstelig hun endnu stadig var, følte hun dog tilsidst ikke Kraft til at modstaa. Hun kastede en Morgenkjole over sig, og med et tændt Lys i Haanden vovede hun sig ud af sit Værelse, saa sig hvert Øjeblik om, urolig over det Ekko hendes Skridt vakte, i stadig Angst for at der var nogen bag ved hende.

Endelig var hun da dernede, hun aabnede Døren til den store Salon, som i Skæret af hendes lille Lys forekom hende at være forfærdelig stor og mørk og dyb.

Men derhenne paa Bordet laa det jo, det fristende Blad.

Hun gik hen til det, snappede det som en Tyv, gav sig til at læse det i rivende Fart. Pludselig stansede hun. Hun var bange for Stilheden her var. Saa tog hun atter Føljetonen, der var gledet ned paa Skødet af hende, men løftede af og til Hovedet med en forskrækket Bevægelse, og saa' hen paa Dørene, som om de skulde aabne sig for en Morder.

Hun blev ved at læse, et Øjeblik skræmmedes hun ved et hvidt Refleks, hendes Morgenkjole kastede ind i et mørkt Spejl, et Øjeblik blev hun urolig ved en Natsværmers tunge Flagren mod Væggene, delt mellem den Interesse, Romanen vakte hos hende og Frygten for denne sene Time, samtidig smilende og skælvende.

De sidste Føljetoner læste Chérie alle om Natten i den store mørke Salon, dreven af en uskyldig ung Piges usunde Nysgærrighed.

XLIII.

Den største Tiltrækningskraft ved denne natlige Romanlæsning var dog Fornøjelsen ved at gjøre noget, der var forbudt, hvilket gerne ledsages af en vis Angst, der ikke er uden Tillokkelse; men Chérie havde derimod aldeles ikke mærket noget til den blide Sindsbevægelse, en erotisk Bog meddeler den unge Pige.

Min Broder og jeg har engang sagt et Sted, at den obskøne Bog ikke gør nogensomhelst Virkning paa den unge franske Pige. Fordærves hun ved at læse, saa fordærves hun af den sentimentale Bog, den kysk-romantiske Bog. Og ydermere Kærligheden, som hun ser rundt om sig, Kærligheden fremstillet i den moderne Realisme, formaar sjeldent at interessere hendes Hjærte. Skal hun bevæges, røres, gribes, skal Fristelsen nærme sig hende, maa hun i den Bog, hun faar i Haanden, finde en Kærlighed, der foregaar i andre Omgivelser end vore Saloner, helst en Kærlighed som ligger lidt tilbage i en svunden Tid, en Kærlighed krydset af Ulykker, Intriger, Vanskæbner, en Kærlighed omgivet af Elementer, der gør den til en

Slags ideal Følelse, der slet ikke ligner noget af det, hun har for Øje.

Den Bog i hvilken Chérie fandt alt det, var »Paul og Virginie«, som hun et Par Maaneder senere fik Lov at læse.

Denne kønne rørende Kærlighed mellem to Børn, der begynder i Vuggen, disse Ture i Skoven med begge Hoveder i Læ af samme Kjole, denne sømme Sammensmeltning af tvende smaa Tilværelser, Pauls Flugt for de store Bølger under Virginies kærlige frygt-somme Skrig, Virginies pludselige Tilbageholdenhed ligeoverfor Paul, den Chérie i Overgangsalderen mindedes at have følt ligeoverfor de smaa Dreng af hendes Om-givelser, den kærlige Uskyld der præger den unge Kreolerindes Tale, alle de friske rørende Kærligheds-scener mellem disse primitive Hjærter og endelig denne Stil, saa gennemtrængt af ung oprigtig uskyldig Liden-skabelighed, som gør det lille Mesterværk til en sand Kærlighedens Bibel for unge Piger, frembragte paa Chérie en Virkning, der hidtil havde været hende ukendt.

Under Læsningen fór Blodet op i hendes Kinder, Hjærtet slog hurtigere end sædvanligt, hendes Fysiognomi kunde antage et brødefuldt Udtryk, der klædte hende saa nydeligt, naar man overraskede hende ifærd med at læse i Bernardin de Saint-Pierres Bog, som dog var hende tilladt.

De kan neppe gætte hvad hun havde fundet paa for at gøre den lykkelige Sindsbevægelse, hun følte ved Læsningen af »Paul og Virginie« og andre honnet-

erotiske Bøger, endnu kraftigere, endnu intensivere, lade den trænge endnu dybere ind i hende? Hun overgød Bøgerne med vellugtende Vande, og Kærligheds-historierne talte til hendes Fantasi og Sanser fra Blade, der var vaade og klamme af Parfume.

En Dag, da hun havde hældt en Flaske Magnolia over en flammende Kærlighedsroman, fik hun ondt midt under Læsningen.

XLIV.

Det foregaaende Aar havde Marchallen ud paa Efteraaret begæret en Orlov paa to Maaneder, for at tage ud paa Muguet og en Tid lade Chérie nyde godt af Landluften, men Øjeblikkets politiske Forviklinger, en svag Frygt for Krig, forbød ham at fjerne sig fra sin Post. Men i dette Aar, i hvilket Situationen var bleven lysere, og hvor Sønnedatteren vedblev at være lidende, træt og nervøs, kunde Marchallen henimod Midten af Avgust tage ud til Muguet, hvor der var bleven foretaget store Forandringer.

XLV.

I flere Aar, lige fra den Dag, Marchallen var bleven kaldet til at overtage Ministerporteføljen, var der blevet arbejdet paa Muguet.

Først var man blot gaaet ud paa i de ubekvemt fordelte Bygninger at indrette tre, fire smaa Lejligheder til Brug for Marchallens Gæster i September Maaned, men da Arkitekten skulde begynde paa Arbejdet, overbeviste han med Lethed Marchallen om, at Ejendommen, i den forfaldne Tilstand i hvilken den befandt sig, virkelig ikke var Parken værdig, Parken der var kendt i mange Miles Afstand, og som hver Dag fik Besøg af Kurgæsterne fra Omegnens Badesteder.

Da det forhenværende Abbedis Ombygning samt Ydermurene ikke skrev sig fra et fjernere Tidspunkt end Midten af forrige Aarhundrede, forsikrede Arkitekten, at han med stor Nemhed kunde omdanne Bygningen til et Slot, et rigtigt Slot, og det uden at det kostede Millioner. Til Støtte for sit Forslag havde han forelagt Marchallen en meget sindrig Ombygningsplan, hvor de joniske Søjler med Blomsterrosetterne, der var egen for det attende Aarhundredes Kirkearkitektur, passede godt ind i en moderne verdslig Stil, hvor det gamle Klosters hvælvede Arkader lukkedes med elegante Vinduer og blev til en stolt Vinterhave, hvor de tre Pavilloner, der smykkede Fagaden med de tretten Vinduer, gav Muguet Karakteren af et kongeligt Slot.

Marchallen havde straks akcepteret den ham forelagte Plan, men havde forbeholdt sig at foretage forskellige Modifikationer og Indskrænkninger. Visse Arbejder vilde han have udført paa en mindre dekorativ Maade og til en billigere Pris. Men naar saa Arbejderne skulde udføres, lod Ejeren sig stadig overtale af Arkitekten, der beviste ham, at den mindste Afvigelse fra den oprindelige Plan ødelagde Helheden.

Det skal nu ogsaa indrømmes, at Marchallen paa sine korte Besøg paa Muguet selv var bleven indtagen af Bygningens nye Ham, af den smukke hvide Plet, som den gratiøse Arkitektur dannede midt i det grønne Løv herude i hans kære Park, hvortil han engang imellem sendte en Rhododendron til femhundrede Francs, for at anbringes under det purpurrøde og brogede Løv.

Saaledes lod Marchallen sig henrive til den kostbare Udgift at lave en Slotsgaard, der var et lille Marly værdigt. En vældig halvrund Gaard, lukket af Stenbalustre, og omgivet af en beplantet Grav. Gaarden deltes til begge Sider i Felter, indhegnede af Stengelændere, med smaa gruslagte Gange og grønne Plæner med en hvid Marmovase i Midten. Indenfor denne, af Stenens elegante Slangebugtninger tegnede Dekoration, knejste i Gaardens Midte tvende store Rococospringvand, hvor Vandet rislede hele Natten for at Marchallen i søvnløse Nætter kunde kvæges ved den friske Støj. Rundt omkring Gaardens Halvkreds indenfor Balustrene stod de gamle Orangetræer fra Kong Stanislaus' Tid, der var lige saa stolte som Tuileriernes.

I Baggrunden af denne Gaard var bygget en

Stentrappe med ni vældige Trin. Her laa stadig den dejligste Hund, en engelsk Bologneser, en Ætling af denne orangegule og hvide Race, der ejedes af en skotsk Lord, som i en Paragraf af sit Testament havde bestemt, at den Dag han døde, skulde alle Slottets Hunde forgives. Marchallen havde efter Krimkrigen faaet »Jamie« af Grev Cardigan.

Et rigt og fornemt Syn denne Slotsgaard med Balustrene, Springvandene og Stentrappen, paa hvis solbeskinnede Trin den skønne Hund laa henstrakt i aristokratisk Ladhed.

XLVI.

Trods Omdannelsen havde Muguet dog bibeholdt den Karakter, der er egen for de Boliger, hvor Napoleon den førstes Marchaller havde tilbragt deres sidste Levedage.

Mindet om det nomadiske Feltliv levede her op igen i en Ramme, der var laant fra Krigens Billeder og Minder fra Romertiden. Soldaten fra det andet Kejserdømme bevarede ærbødigt alle de militære Prydelser, som Soldaten fra det første Kejserdømmes Tid havde anbragt og efterladt i sit Hus. Parkens Gitter med Spydene og Liktorøxerne, og Stenpillerne med den flammende Granat ovenover, var bleven bibeholdt saaledes, som Obersten ved Gardelansenererne

havde ladet dem lave. Da Klosteret omskabtes til en Vinterhave, befalede Marchallen, at man skulde skaane et gigantisk Æreslegions-Kors af Mosaikarbejde, der var indlagt i Gulvet, og som for Gæsten, der fra Vestibulen traadte ind i det indre af Huset, var det stolte Hjems *Cave Canem*.

I Arbejdskabinettet, der var bleven staaende urørt i den ikke ombyggede Del af Herresædet, vilde Marchallen ikke tillade, at man fjernede et gammelt Tapet-papir fra hans Faders Tid, et Papir med blaa og graa Striber, der var en meget tro Kopi af det sribede Lærred, der bruges til Telte.

XLVII.

Det var den Dag ude paa Muguet saa trykkende hedt som det kan være paa enkelte franske Herresæder, der ligger i en tragtformig Dal mellem høje Bakker.

Efter Frokosten var Chérie gaaet op paa sit Værelse og havde strakt sig paa Chaiselangen i den lumre, halvmørke Stue, hvor Skodderne var lukket for. Med Fingeren hvilende paa en Bog, i hvilken hun ikke kunde udholde at læse videre, laa hun søvnig med halvtillukkede Øjne; Næseborene dirrede i smaa vellystige Trækninger ved den bedøvende Duft, der i

dette Øjeblik strømmede fra Orangetræerne i Slots-
gaarden.

Hun var falden hen i den aandsfraværende Til-
stand, den slappe Døs, der gerne følger med at være
for nær ved stærkt duftende Blomster. Pludselig
vaagnede hun op heraf ved en Samtale, der førtes
under hendes Vinduer, en Samtale, i hvilken et Par
unge Stemmer af og til brusede ud i friske, dæmpede
Latterudbrud.

Chérie gik hen til Vinduet og lyttede, skjult af
Persiennen.

To Piger stod paa en dobbelt Stige, hvorunder
der var bredt et hvidt Lagen. De havde begge en
lille Kurv i Haanden og var ifærd med at plukke
Orangeblomster.

De to Bondepiger, hvis unge, nøgne Legemer
knap dækkedes af den hvide Nattrøje og det korte Skørt,
bøjede sig hen over, næsten laa over de runde, klip-
pede Grene og strakte vellystig Lemmerne i lasciv
Ladhed. Øjnene straaled under det mørke Musselins-
sæt, som de lothringske Piger bærer paa Hovedet for
at beskytte sig mod Solen.

Og medens Heden og Varmedunsterne hvert Øjeblik
tvang Pigerne til at tørre Sveden fra Barmen, snakkede
de i Bondemaalet, dette de forskellige Landsdeles bløde,
indsmigrende Maal, deres Barnemaal, talte om, hvor
lifligt det første hede Elskovskys brænder paa Munden.

Chérie, der var forundret over saa godt at kunne
huske det Sprog, hun havde talt som Barn, blev
staaende og lyttede, saalænge Plukningen under hendes

Vindue varede ved. Den sanselige Kvadder trængte ind til hende med Dagens brændende Solglød, med Orangetræernes døvende Duft.

XLVIII.

Samme Aften var Godsets Herskab forsamlet i det forhenværende Kloster. Lidt af Nattekulden begyndte at trænge ind ad de aabne Vinduer.

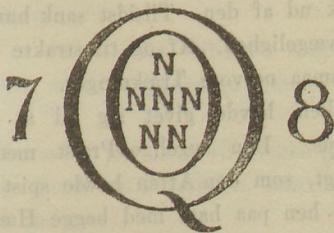
Galleriet, i hvilket Selskabet opholdt sig, og som var bleven omdannet til et Slags Vinterhave, var opfyldt af Borde, bedækket med Billedbøger, og en Mængde forskellige Slags Rørstole, garnerede med røde uldne Pompons. Rundtomkring var anbragt diverse Underholdningsspil. Baggrundsvæggen var hist og her pyntet med Rytterpistoler, i hvis Løb der var anbragt et Voksllys.

Chérie sad henne paa en lille Kanapé i en gratiøs lad Stilling, med Hovedet bøjet tilbage og Armene trukket op til Barmen, og strikkede paa en rød, ulden Hætte til et fattigt Barn. Af og til holdt hun op, gjorde en lang Pavse, medens Øjet stirrede adspredt ud for sig.

»Naa, hvad spekulerer Du paa, mit søde Barn? . . . paa Kejserens Skæg?« spurgte Marchallen og løftede Hovedet op fra et stort Bord, ved hvilket han sad med en Pen i Haanden.

Chérie stod op og gik hen til Bedstefaderen uden

at svare. Hun kyssede ham bagfra, slyngede sine Arme om hans Hals, lod dem et Øjeblik hænge ned paa hans Bryst og kastede saa et adspredt Blik hen over hans Skulder paa det Blad Papir han havde foran sig.

»Kan Du gætte hvad det skal være? . . . jeg tør vædde paa, at Du maa give fortabt . . . Men nu skal jeg hjælpe Dig . . . Se nu bare: I Midten er der en Mængde N'er indeni et O . . . og Du véd jo nok, at et O i Almindelighed er rundt . . . Nu staar mit O igen i et stort Q . . . paa hver sin Side af dette Q staar et Syvtal og et Ottetal . . . min Rebus er da nem nok . . . Du kan ikke gætte den endnu? Du er et lille Fæ . . . nu skal jeg forklare Dig den.«

Og Marchallen gav sig til at skrive underneden med store Bogstaver og med en daarlig Pen, der spruttede ganske forskrækkeligt:

Les ennemis en auront dans le c... entre sept et huit heures (Fjenden skal sparkes i Enden mellem 7 og 8).

Og samtidig udslyngede han den grovkornede Militærrebus med sine Lungers fulde Kraft.

Chérie havde sat sig igen. Den lille Hætte var gleden ned paa hendes Skød. Nu var hun krøben sammen i et Hjørne af Kanapéen, hvor hun sad og masede utaalmodigt med Skaftet af sin Violtræs Vifte. Hvert Øjeblik indaandede hun den Duft, hendes varme Hænder trak ud af den. Tilsidst sank hun hen i fuldstændig Ubevægelighed. Af og til strakte hun Armene halvt ud i smaa nervøse Trækninger.

Marchallen havde givet sig til at lave en ny militær Rebus. Den sygelige Præst med det intetsigende Ansigt, som den Aften havde spist paa Slottet, sad og saa' hen paa ham med begge Hænderne fladt udstrakte paa de magre Laar.

»Skal vi ha' Regn i disse Dage Hr. Abbed? . . . Træerne trænger forbandet til det,« sagde Marchallen og smurte utaalmodigt sin Tegning ned paa Papiret.

»Naar jeg skulde svare Dem paa det Hr. Marchal, maatte jeg have havt Sangøvelse med mine Konfirmandinder imorges . . . Ja, det er ligefrem nok . . . se, naar det er fugtigt i Luften, er Pigebørnernes Stemme al Tid under Orgelpunktet, men er det tørt i Vejret, er den tilbøjelig til at falde sammen med det, eller gaa højere.«

Marchallens Sekretær, den Mand, for hvem Chérie som Barn havde havt en lille Flamme, og som efter at være bleven tagen til Naade af hende igen, nu var bleven hendes Fortrolige, havde lige vundet et Parti Écarté fra en Fabrikejer i Omegnen. Han havde lagt Mærke til den unge Piges Distraktion. Han satte

sig hen ved Siden af hende og gav sig til at spøge over hendes Tavshed og besynderlige Væsen.

Chérie svarede ikke, hun hørte kun ironisk paa ham, betragtede ham med dette Kvindens Sfinksblik, et Blik der til visse Tider er fuldt af Gaader, der ikke lader sig tyde.

»Hvad er det dog for Øjne De sætter op! . . . der maa være nogle besynderlige Tanker bag ved de Øjne!«

»Dem fortæller jeg ikke til Nogen«, raabte den unge Pige og gjorde en Bevægelse, som om hun vilde lukke for sit Inderste

»Men Téén, Guds Død og Pine, den glemmer Du jo rent i Aften, mit søde Barn,« lød det henne fra Bordet.

Naar de var ude paa Muguet, var de rigtige Provinsialister. Selskabet gik saaledes samtidig til Ro, og man fulgtes sammen op ad Trapperne, henad de lange Gange, man gjorde Kommers og pustede hverandres Lys ud. Da Chérie den Aften var kommet til sin Dør, rakte hun sin gamle Ven til Godnat en slattet Haand og sagde med et Barns Gnavenhed »Jég keder mig«; det var med dette ubeskrivelige Tonefald, denne samtidig bedrøvede og kaade Tone, som er egen for unge Piger, naar et ubeskæftiget Hjertes Ømhedstrang begynder at tale i dem.

XLIX.

»Naada, min Unge . . . kom lidt hen til mig . . . skynd Dig lidt,« raabte nogle Dage derefter Marchallen til sin Sønnedatter med en kærlig Stentorstemme. »Véd Du, at Du ser daarlig ud? . . . Du er da ikke syg?«

»Nej Bedstefader . . . jeg er ikke rigtig i mit Es, det er det hele.«

»Saa maa Frøkenen tage ind og føre af paa,« sagde Marchallen i en kommanderende Tone; hele hans Lægevidenskab bestod nærmest i Brugen af amerikansk Olie.

Chérie vedblev at være utilpas. I den stærkeste Hede led hun stundom af en Kulde, der i enkelte Øjeblikke tvang hende til at kaste et Sjal over sine Skuldre.

»Saadan kan det ikke blive ved at gaa,« sagde Marchallen en Eftermiddag. »Lad der gaa Bud efter Fa'er Taboureur.«

Fa'er Taboureur, der praktiserede i den nærmeste Landsby, var bleven improviseret til Læge ved et Dekret af 1793, en Dag da Republiken til sine fjorten Hære havde Behov for Læger og derfor foretog en Masseudskrivning mellem Hotel Dieu's Sygepassere, og overalt hvor den ellers fandt villige Arm- og Benafskærere, men hvad der var ganske besynderligt var, at Fa'er Taboureur med sine medicinske Studier i omtrent intetsigende Bøger, ikke havde sin Overmand i

at stille en Diagnose og havde et saa sikkert Blik, at de første Læger i Nancy og Metz, naar de stod ligeoverfor et vanskeligt Tilfælde, tog Feltskæreren fra den første Republik med sig, og han var tilmed aldrig mere klarhovedet, end naar han havde sig en Rus.

Den halvfemsindstyveaarige Olding var aldeles enestaaende til at læse paa et Ansigt, hvad der foregik i det Indre, han kunde umærkeligt se smaa Enkeltheder, der absolut undgik hans Kollegers Opmærksomhed. »Du har brækket Spolebenet«, kunde han saaledes sige henne i Døren, naar han kom ind til en Bonde. Han gættede Bruddet af det ene eller andet Lem af de forskellige Slags Trækninger i Ansigtet, gættede de indre Sygdomme paa visse ydre Tegn, han alene kendte.

Han var bleven ved at være en fuldstændig Bonde. De to tre Gange han havde havt den Ære at spise ved Marchallens Bord, havde han, efter Landsbyfolks Vane, beholdt Hatten paa Hovedet og havde taget den af ved hvert Spørgsmaal, der rettedes til ham. Denne originale Personlighed var Fader til en Datter, der havde fyldt sine fyrretyve Aar, og som han desuagtet, for en sveden Ret Mad eller et mindre godt vasket Stykke Tøj, tugtede med Riset, som om hun havde været et fem Aars Barn.

Fa'er Taboureur indfandt sig lige straks.

En rask, rørig Mand, hvis indskrumpede Lemmer mindede om en gammel Vinstoks stive Kviste, med et Par sorte Øjne, der syntes endnu sortere under de ganske hvide Haar.

»Naa, hvordan har Elodie det?« spurgte Marchallen og gjorde en Bevægelse, der svagt antydede den Handling at give et Barn Ris . . . »Er det længe siden?«

»Ja, nu har hun været skikkelig det sidste Fjerdingaar, Hr. Marchal . . . Naa, det er til Frøkenen, De har sendt Bud efter mig . . .« Og han kastede et Blik hen paa Patienten, sit skarpe forskende Blik, der trængte ind i En som et skærende Lys.

Fa'er Taboureur gik hen til Chérie, tog hende om Haandlede, slap det straks igen, vendte sig om mod det aabne Vindu, fra hvilket man saa den vældige Eng, der nylig var blevet slaaet, og sagde:

»Det er deraf, Frøkenen er syg.«

»Hvad skal det sige?« spurgte Marchallen.

»Det er alt det friskslaaede Græs, der tørrer i Solen. Frøkenen har »Høfeber« . . . Den Feber har De nok ikke hørt omtale . . . og det er da ogsaa sikkert nok, at den ikke gror frem af Paris' Brostene . . . Men den er skam ligesaa hyppig som Rosenfeberen er det paa den Tid, Roserne blomstrer, paa Steder, hvor de dyrkes meget . . . naa den kunne unge Dame, der er nok ligesaa sensibel og ligesaa nervøs, som da hun var en lille Pige, der blev svirendes af den Kamferspiritus, hun fik paa Armen.«

L.

I den sidste Uge af deres Ophold paa Muguet vilde Marchallen more Chérie med en Krebsfangst.

Da Fiskepartiet igrunder kun var Paaskud for den Festlighed, Bedstefaderen havde arrangeret for at højtideligholde sin Sønnedatters Reconvalescents, havde han indbudt forskellige af Naboerne, en Underpræfekt fra Omegnen, dennes unge Frue og Svigerinde, Fabrik-ejeren, hvis kønne Hustru var bleven den unge Piges intimeste Selskab, og endnu nogle andre Damer og Herrer, blandt andre en ung Mand, der var meget i Raabet for sit Jagtmateriel og sine Erobringer mellem den højere Embedsstands unge Fruer.

Mødestedet var en halv Mils Vej fra Slottet, ved Munden af en lille rindende Aa, der gik under Navnet »Kluk-kluk«, og hvis Krebs nød høj Gunst hos Egnens Lækkermunde. Paa en med Piletræer beplantet Mark, der stødte op til Aaen, skulde de spise til Middag eller rettere til Aften. Mellem hver ny Anretning skulde man saa gaa hen og se Nættene tages op.

Da Selskabet kom, fandt de Bordet dækket inde i Pilekrattet og omgivet af høje Stænger; til disse var fæstet Begfakler, som snart efter tændtes, ved Mørkets Frembrud.

Da Duggen allerede begyndte at falde temmelig stærkt, og dens kolde Klamhed trængte ind gennem Damernes lette Fodtøj, gav Marchallen Befaling til, at der skulde tændes et stort Baal. Af og til under

Maaltidet rejste Damerne sig fra Bordet, gik saa et Sekund hen til dette Baal og holdt de vaade Fødder hen over den klare Flamme. Medens de koket og yndefuldt lagde Armene om hinandens Liv og hviskede hinanden Morsomheder ind i Øret, saas gerne en køn skotsk Strømpe for Enden af et broderet Bukseben.

Selskabet sætter sig til Bords under Begfaklernes Knittren, medens henne fra Bakkerne, fjernt borte, og ligesom fra alle fire Verdenshjørner, knap hørlige Jagthornstoner bølger op mod Luften.

Tjenerne skænker hvert Øjeblik Champagneglassene fulde, da Festens Giver har erklæret, at det er hans bestemte Ønske, at de alle skal have »et lille Stænk«.

»Skal vi ikke hen til Krebsene?« siger pludselig Marchallen uden dog at synes for Alvor at ville gøre Mine til at rejse sig fra Bordet. Man spørger hverandre med Øjnene, og af Selskabet er der ikke andre end Chérie og Underpræfektens unge Svigerinde, der staar fra Bordet for at se Nættene blive taget op.

Middagen oplives mere og mere af den snaksomme, og kaade Munterhed, der er egen for Maaltider i fri Luft.

Underpræfektens Frue, et lille blondt Kvindemenneske, med Haaret redt ned i Panden *à la chien* og med den fantastiske Klovntype, der karakteriserede enkelte af de Englænderinder, der serverede amerikanske Drikke ved Verdensudstillingernes Buffet'er, er allerede lidt beruset og begynder med Provinsialistindens Overdrivelse af Fyrstinde Metternichs *chic*, der i dette

Øjeblik var paa Mode, at rive Vittigheder af sig, tale i »Bouffes Parisiennes« Tonen, medens hendes Ægtefælle, en urolig, vranten, gulladen Mand, — hvis lette Forfjamskelse her paa denne Landtur minder lidt om Pjerrots Forfærdelse i en Pantomime, hvor der er lagt rigtig mange Snarer for hans Fod, — fortvivlet kalder hende til Orden.

Hendes unge Søster, der endnu bærer en i Klosteret syet Kjole, er imidlertid kommen tilbage. Hendes smaa sorte Øjne mønstrer den ældre Søster med Opdagelsesbetjentens Blik. Dette Blik lægger et Øjeblik Baand paa Underpræfektinden. Hun bøjer Næsen ned over Glasset og giver sig atter ganske stille til at drikke Champagne.

Jagthornene rykker nærmere, nu lyder deres fjerne Toner med et hendøende Ekko rundt om Pilekrattet.

»Hvad betyder den Musik?« siger Marchallen og vender sig om til en gammel Tjener.

Med en let Blinken udpeger Tjeneren Underpræfektindens Kavalier.

»Er det Dem, Hr. Othon, at Damerne kan takke for dette Galanteri?«

Den unge Mand bukker bekræftende og sender samtidig sin Borddame et Blik, der lægger hans Pikørers Musik som en Hyldest for hendes Fod.

Selskabet lytter til disse dæmpede Toner, der i det mørke Landskab, i de udsvømmende vage Omgivelser, lyder som om de ledsagede en Spøgelsejagt. Pludselig rejser Underpræfektinden sig, efter i nogen

Tid at have vrikket uroligt paa Stolen, fra hendes Lærkekrop vælder en dyb Alt, der kvæder en Førhøjningsvise med en Knejpesangerindes grove Brøl, medens det magre Legeme samtidig flot antyder en æggende Canean.

Men midt i sin Chansonette taber Fruen en japansisk Tandstikker, hun havde faaet af Hr. Othon, og nu ligger hun paa alle fire i det vaade Græs og søger med beregnende Vridninger og barnlige Grimaser efter denne Tandstikker, mens hun i et Anfald af komisk Harne bliver ved at gentage: »Nej, lad mig være . . . jeg maa og skal finde den igen . . . det er den jeg vil have og ingen anden.«

»Naa, naa, Madeleine . . . naa, naa Madeleine,« sukker hendes Mand fortvivlet, uden at hun værdiger at ænse ham.

Damerne begynder at staa op fra Bordet. Madeleine faar dem lige straks til at lege »den varme Haand«; det traditionelle Klask i Haanden ombyttes med et kildrende Kys, og den Dame »der er den« skal med Bind for Øjnene kunne nævne Navnet paa den Herre, hvis Mund har jaget et Pust ned i hendes hule Haand.

Madeleine flyver og farer rundt; lidt efter lidt faar hun Herrerne til at lege alle mulige Barnelege, bringer dem til at være med i en Blindebuk, hvor den tilbundnes Hænder, for at finde den de søger, har Lejlighed til saa megen vellystig Famlen.

Ganske sagte fjerner hun sig fra Bordet, lister sig længere og længere bort, trækker den unge Othon

med, for at han skal skjule sig sammen med hende, trykker sig op til ham i en forstilt Rædsel for Dyrene, som Mørket lokker frem, smutter stundom fra ham, for at faa ham til at indhente sig, farer hen over maanebelyste Pletter med en Bachantindes Kaadhed.

Men den yngre Søster passer paa hende, og hver Gang Situationen bliver mere kompliceret, kommer hun altid tilpas og drager den ældre Søster ind i Lyset, hen til Selskabet.

Saa sætter den store Søster et uskyldigt Ansigt op, pipper en lille dum og melankolsk Vise, hvorefter hun giver sig til at hoppe paa begge Benene som en Ged i en Vingaard; lidt efter løber hun saa atter bort fra sin Vogter.

Under denne Leg, i Begfaklernes vaklende Skær, der hvert Øjeblik vifter frem og tilbage i Aftenblæsten, farer Silhuetter af Kvinder, hvis Sommerkjoler et Sekund med milde Drømmesyner lyse Klarhed lyser op i det mørke Landskab, fra Mørket ind i Lyset, fra Lyset atter ind i Mørket. De har alle kastet et lille Sjal over deres Hoved, og det slaar frem og tilbage mod deres Ansigt. Fabrikejerens Hustru, en høj og mager ung Dame med sart, langlig Talje, et næsten fladt Bryst, mørke, milde Øjne, sentimental Mund med en surmulende Trækning som en lille Piges, spreder en let Heliotropduft fra sig, minder, naar hendes rosenrøde Kjole hastig flygter ind i Mørket, om en stor fantastisk Rose.

Denne Kyinde, den fysiske Type paa Kyskheden, synes dog at more sig over Ægtemændenes komiske

Bedrøvelse, smiler over al den Attraa, der i Mørket giver sig i Kast med hendes unge Veninder, føler en indre Glæde over de utugtige Spirer, der fødes her og strejfer hende.

Marchallen, der er en meget daarlig Mentor for unge Piger, gnider sine Hænder og siger af og til:

»Det gaar jo helt brillant. Vi morer os jo sandt for Herren fortræffeligt!«

Og den lystige Tagfat fortsættes stadig i Mørket.

»Men nu begynder Duggen jo at blive djævle-blændt generende,« siger Marchallen. »Nu skulde de allesammen følge med mig op paa Slottet og drikke et Glas Punsch.«

Hjemturen foregaar i den Uorden, der er almindelig ved meget muntre Skovture. Hver stiger paa Lykke og Fromme ind i den nærmeste Vogn.

Underpræfektinden styrter uden ringeste Undseelse op paa Trinet af sin Bordherres Faeton. Hun er endogsaa saa ubehændig at træde fejl og falder om i Armene paa Hr. Othon, som tvinges til at løfte hende op i sin Vogn. Men da hun saa vender sig om, har hun allerede siddende bag ved sig sin yngre Søster, der har faaet Chérie op ved Siden af sig, og intet kan give en Forestilling om det Blik, det unge Pige-barn tilkaster den ældre Søster.

Og paa hele Køreturen sidder den unge Frøken og strækker Halsen frem, mens det lille strenge Øje prøvende ransager de tvende Forelskedes Holdning,

bestræber sig for at trænge ind lige til det allerusynligste. Hun siger ikke et Ord, men ved et Albustød gør hun Chérie opmærksom paa de lange Blikke, Ordene ledsagede af det fugtige Smil om Mundvigen, som Lygten belyser, de tvende Skikkelers ømme Tilnærmelser; alt, hvad tvende Elskendes Attraa kan røbe, naar de ved hinandens Side i samme Vogn flyver afsted i Mørket. Af og til er det, som om den unge Pige gribes af Vrede; ved gentagne Puf med den spidse Albu ligesom aabenbarer hun hele sin Sjæls skinsyge Rasen over endnu ikke at have sin Del i slig Elskovsleg.

LI.

Marchallen og hans Sønnedatter forlod først Muguet i Begyndelsen af December. Chérie befandt sig meget godt, var bleven en ung Pige, der allerede havde lidt af den unge Kvinde ved sig. Hendes femten Aar blev forførende ved den tidlige Modenhed, hun skyldte sin Moders spanske Blod.

I Paris begyndte Salonerne at aabne sig paany, flere glimrende Selskaber havde fundet Sted, og næppe var de kommet til Ro i Saint-Dominique-Saint-Germaingade, før Chérie plagede sin Bedstefader om at faa Lov til at vise sig i Selskabslivet. Støttet og hjulpet af Fru Tony-Freneuse, en intim Veninde af Marchallen, under hvis Ægide den unge Pige skulde

vise sig, fik hun Lov til at gøre sin første Entrée i det parisiske Selskab, paa Senatsballet, der skulde finde Sted den femtende Januar.

LII.

Tingen var først næsten bleven lovet, derpaa opsat til senere hen, endelig definitivt tilstaaet, og Vognen, der kørte den unge Pige hen til den store parisiske Dameskræder, var nu i Færd med at køre over Concordia Broen. »Ja, Chéries smaa Veninder kunde glæde sig ved, at Chérie til sit første Bal skal møde i en Kjole fra Gentillat« og denne store Lykke havde gjort saa stærkt Indtryk paa hende, at den gjorde hende ganske tavs paa hele Vejen.

Paa samme Tid besjæledes den unge Pige af en lidt urolig Nysgærrighed i Anledning af det Sted, hvor hun skulde hen; efter de Beretninger, hun havde faaet af forskellige, stod det for hendes Fantasi som et samtidig fordægtigt og tillokkende Sted, hvorfra Ruiner og Katastrofer spredte sig ud over Byen. Her kunde hun maaske ogsaa paa nært Hold se nogle af disse Damer, hvis Navn man i hendes Nærværelse kun hviskende udtalte, disse Damer, som Gentillat havde til Specialitet at klæde paa.

»Naa! hvad tænker Du paa? stig dog ud! nu er vi der«, sagde Fru Tony-Freneuse til den unge Pige,

der ikke lagde Mærke til, at Tjeneren havde aabnet Vogndøren.

Vognen holdt i Taitboutgaden, lige tæt ved Boulevarden, udenfor et af de grimme flade Huse, der stammer fra Restaurationen, med en Port, der næsten var mere bred end høj, med en Trappe, der var malet som gult Marmor, og forneden af hvilken der var anbragt en Bænk til Tjenerne.

Fru Tony-Freneuse og Chérie gik forbi Emballagesalene, der næsten optog hele Mezzaninetagen; gennem Dørene, der stod paa vid Gab, saa' de derind. Skøndt det var højlys Dag, var Gassen tændt. Jomfruer stod bøjet henover Bunker af Tøjer, som de ivrigt tumlede om med.

»Hr. Gentillat kommer ligestraks,« sagde en elegant Kommis til Fru Tony-Freneuse.

Et Loft, sværtet af Gasos, Paneler af imiteret Ibenhoit med Guldlister, Planter med den mest melankolske grønne Farve, ligesom valgt forsætligt for at fremhæve Atlaskstofferne friske livlige Glans. Kaminen prangede med en monumental Garniture, en Dianastatuette mellem tvende artistisk udførte Lamper af et hvidligt Metal, med samme blindende Skær som den Mur af Nysølvskuverter, man ser udstillet i et Vindu paa Boulevard Montmartre. Mellem disse blegede gammeldags Tapeter, mellem disse Frembringelser af en industriel Kunst, hvis hvide Sølvglans ikke var ulig et Begravelsesselskabs Rekvisitors, i disse farveløse blege Omgivelser, færdedes unge trætte Kvinder med faldede slappe Træk, Kvinder, der ligesom ved deres

Metier som Stativer havde tabt den menneskelige Livlighed, Kvinder, som havde faaet Lededukkens automatiske Holdning, men som paa deres døde Ryg bar levende, lysende Kjoler.

I dette Øjeblik viste der sig i Døren en bekendt Dame, en tvetydig Dame, der stod i fjern Berøring med Scenen. Hun gik et Par Skridt frem med en blaseret, sjokkende Gang, rakte et Par af Kommis-erne ligegyldigt Haanden, blev saa pludselig staaende, strakte Armene frem, støttede Hænderne paa Skaftet af sin Parasol og henkastede med forretningsmæssig Stemme til Gentillat, der befandt sig i den anden Ende af Salen:

»Jeg har Brug for et nyt Toilette . . . en Baldragt . . . ja, det er skam ikke for min Fornøjelses Skyld . . . det maa være noget ekstra fint.« (Hun kastede sig hen paa en Kanapé, der staar i Nærheden af hende og vedbliver): »Det er daarligt med mig . . . De kommer snart til at lægge Blomster paa min Grav, kære Gentillat.«

»Maa jeg have den Ære at hilse paa Fruen!« siger Gentillat og gaar hen mod Fru Tony-Freneuse, for hvem han bukker med den Ærbødighed, som en Forretningsmand viser den Kunde, der aarlig køber for tredivetusind Francs hos ham.

Gentillat lider ideligt af nervøs Hovedpine, hvilket han skylder al den Duft af Parfume og lugtende Vande, der strømmer ham imøde fra de elegante Damer, han hele Dagen er i saa nær Berøring med, og for det meste

har han da heller aldrig Appetit til sin Middagsmad. Den anæmiske Bleghed dækkes imidlertid af en hed feberstribet Teint.

Han er næsten skaldet; den Krans Haar, der omgiver hans glatte Isse, og Bakkenbarterne minder om lidt støvgraat Fugledun. Sædvanligvis møder han i Jaket med stor Fløjlskrave, hjærteformig udskaa-ret over Brystet, og i hvilken der stadig stikker et Par Knappenaale, paa Grund af de professionelle Krav. Han bærer stærkt nedfaldende Skjorteflip og har Guldmonocle i Øjet. Gentillat taler langsomt, affekteret, med en syngende sødlig Stemme, medens de med Ringe belæssede Hænder klapper de Stykker Silke, der kommer i deres Nærhed, ja næsten med Vellyst borer sig ind i dem.

»Vis dog Fruen Deres Nederdel, De derhenne,« raaber Gentillat saa til et af de vandrende Stativer, der kommer gaaende henne i den anden Ende af Salen. Han drejer og vender den unge Kvinde, forevisende Nederdelen fra alle Sider. Det er en Plissé af kremfarvet Batist, garneret med granatrøde Fløjlsbaand, med en broderet Tunge i Kanten over en adrianopel-rød Ruche.

Ingen formaar at beskrive den Tone, med hvilken han siger, medens Fingrene stadig forelsket stryger hen over Batisten:

»Saa skulde De først se det i Solen . . . det formelig lever.«

»Kom nu De,« raaber han til en anden af Jomfruerne, der spadserer rundt med en Kaabe over Skuldrene.

Gentillat er i Dag oplagt til at holde æstetiske Foredrag. Medens den ene Haand stadig flyder om i Atlaskes Stofferne, fortæller han, at det er om Sommeren, naar Blomsterne staar i fuldt Flor, at han søger sine Toiletters Farvetoner, og han beklager sig fortvivlet over, at han hos sine Kunder møder en vis Modstand mod at akceptere den gule Farve . . . »og saa er dog gult den mest straalende af alle Farver« sukker han og vender sig om til en af Modedamerne søgt Portrætmaler, der just er tilstede, og hvis Navn han hvisker til de tvende Damer.

»Gult, Orientens Yndlingsfarve,« svarer Kunstneren, »vil De vistnok kun meget vanskeligt faa Kvinden under nordligere Bredegrader til at akceptere . . . og dog var i forrige Aarhundrede Nuancen »citron amorti« en Stund meget paa Moden.«

»Ja, det har De Ret i,« bemærker Gentillat og vender sig om til sin første Kommis, en køn Fyr med Haaret redt ned i Panden »à la York«, »det er ikke længere end otte Dage siden, at Hr. Cyprien, der er i Færd med at samle en Del Værker, Moden vedrørende, bragte mig en lille Bog, hvori der findes en Beskrivelse af et Billede af Vanloo, hvor Hagar, De husker nok, Abrahams Hustru, bærer et Liv af denne Farvetone. Men jeg staar her og passiarer, Fruen ønsker . . .«

»Jeg kommer Hr. Gentillat for at faa Dem til at lave mig et lille Mesterværk . . . De har jo ofte vist, at det er en let Sag for Dem . . . Denne unge Dame, Frøken Haudancourt, Krigsministerens Sønnedatter, skal paa Senatsballet den femtende . . . det

er hendes første Bal . . . hun maa møde i et Toilette, paa hvilket man kan læse Navnet Gentillat.«

Gentillat falder hen i en grublende Stilling, med Albuen i den ene Haand og Hagen i den anden, og ser hen paa Chérie, hvis Skikkelse han studerer med et strengt Blik.

Mønstringen varer temmelig længe, hvorefter Dameskrædderen ligesom under Inspiration af Smagens Gud henkaster sit Orakelsvar i afbrudte Sætninger.

»Fuldstændig Tyllstoilette . . . til en ung Pige kan der ikke være Tale om andet end Tyll . . . lægget Liv med fire Rækker Strimler i Halsen . . . i Brystet noget som Svanedun . . . til Bagsiden af Nederdelen Tunikaspidser af hvidt Atlask med to Kvaster . . . to Kvaster af Størrelse som et Dueæg . . . og saa paa Skulderen en Buket Violer og Forglemmigejer . . . saadan tænker jeg mig Frøken Haudancourt.«

LIII.

Nu følger nogle meget optagne Dage, Dage, der gaar hen med at prøve dette Vidunder af en Kjole. Prøver, der varer to Timer, efter hvilke Chérie er yderst medtaget. Hun kommer hjem med en let Migræne og kaster sig paa Chaiselongen, indtil hun skal spise til Middag.

Først en Prøve under fire Øjne med den Jomfru,

der syer Livet. Hun kommer væbnet med et Stykke grovt Lærred, af den Sort Skrædderne bruger til at vattere Frakker med; hen over den unge Piges Legeme klipper hun og fæster Naale i dette Lærred, i hvilket hun indsnører dette unge Brysts, disse Skuldres, denne Rygs faste Konturer, hun besørger dette saa akkurat, det synes at interessere hende selv i den Grad, at da hun er færdig, er denne stive af Knappenaale sammenheftede Lap. virkelig bleven en fuldkommen Afstøbning af den unge Piges Buste.

Nu følger en Række Prøver, hvor Chérie samtidig har at gøre med den Person, der syer Livet, den, der syer Ophæftningerne paa Nederdelen og Pynten paa Slæbet, den, der har det specielle Hverv at montere Nederdelen, hvilket ikke vedkommer den sidstnævnte, endelig Jomfruen med Naalene.

Livet kommer ind helt syet og forsynet med Fiskeben, men kun riet under Armene og ved Skuldren, og saasnart Chérie har faaet det paa, saa gaar det i Et væk krak, krak, det er Jomfruen, der voldsomt river Riningen op, krak, krak, lyder det, idet hun knækker Traadene med smaa vredladne Fingerbevægelser, derpaa samler hun de splittede Stykker, strammer dem snævert sammen, saa der ikke bliver en Rynke, ikke en Fold, fæster dem saa igjen med Naale under en anspændt Opmærksomhed, i hvilken den rappe Heftighed fra før er døet aldeles bort.

Saa kommer Turen til Nederdelssyersken, der prøver Nederdelen over en Silkeunderkjole. Hun slæber sig hele Tiden over Gulvet, støttet paa den ene Haand

og den ene Hofte, og vender og drejer sig uafslædig om Kunden for at studere Kjølens Fald, hun omspænder formelig den Person, hun syer for, som en af de Vanskabninger, man ser slæbe sig afsted paa alle fire.

Modefaget, dette udelukkende Produkt af den parisiske Smag og de parisiske Fingre, er maaske det sidste Tilhold i Paris for Arbejderens Forfængelighed, denne Følelse, der destoværre med hver Dag taber sig mere og mere, denne ædle Stolthedsfølelse, som i vore tidligere Dages Industri mødte frem med lidt af Kunstnerens Ærgærrighed, ikke altid tog udelukkende Hensyn til Betalingen, og i Forarbejdelsen af visse kønne Sager af underordnet Rang gjorde sig Umage for at nærme sig Fuldkommenheden, lægge Mesterskab for Dagen. Nuvel, for Øjeblikket er det i Dame-skræddernes Systuer, mellem de kvindelige Arbejder-sker, hvis lette Hænder skal virkeliggjøre Principalens Fantasier, at man maa søge den febrilske Kappelyst og Trang til at skabe smaa Mesterværker. At skille sig heldigt fra et Toilette, skabe noget sart, der næsten har et Kunstværks Egenskaber, driver dem til at arbejde om Kap, uden at blive trætte eller kjede af det, navnlig naar Kunden som Chérie er ung, smuk, elegant og *toute faite*, som det hedder paa slige Steder, for at udtrykke, at hun er guddommeligt skabt.

Kjolen syntes allerede at være helt færdig, da Gentillat viste sig i den lille Salon. Han blev staaende i nogle Sekunder henne i Døren, næsten i samme Af-

stand, man holder sig fra et Maleri, for at bedømme Helhedsvirkningen, og mønstrede Kjolen med et koldt Blik, i hvilket det ikke var muligt at læse noget. Efter en Pavse à la Napoléon sagde han kun: »Nej det er ikke det,« i et Nu har hans adrætte Fingre taget lidt af i Brystet og ved Armhulen, og uden at gjøre Udringningen mindre, har han ved at rette lidt paa dens Bugtning forvandlet den, gjort Toilettet fuldstændigt jomfrueligt.

Endnu et Øjeblik pusler hans Fingre ved Tyllskulderstykket, ved det luftige Væv, der ikke skjuler noget, ikke dækker noget, ikke slører noget, og med dette læmpede Skulderstykke, som dog med alt dette i Grunden ikke er nogetsomhelst, dækker han Armhulen med en kysk Fold, der minder om en hvid Fuglevinges skyggende Fald over en mostækket Rede.

Og nu Forstykkerne, Sidestykkerne og Ryggen, dem skulde man have troet, at der var intet at rette paa, men Gentillats Tommelfingre glider fladt ned paa begge Sider af Syningerne, sveifer dem tættere sammen, han vil have dem saa tæt som Papirer, der er klæbet sammen Side om Side, og han bliver ved at hefte med Naale, hefte og hefte i det uendelige. Han minder under dette Arbejde hen ad Legemets Rundinger og Svajninger om Billedhuggeren, der møjsommeligt i Leret søger at trække en Kontur finere. Af og til gaar han lidt tilbage, kommer saa atter hen til Chérie, strammer stadig Linjen under en Sammen-trækning af Tøjet, der næsten skulde synes umulig.

Og nu de Fingre han har, det Pokkers Menneske.

Man kan slet ikke udtrykke hvad de er i Stand til, den vidunderlige *chic*, de pludselig lægger ind i et Stykke Tøj, de kommer til at røre ved, det fortryllende Syn de bereder En et Øjeblik, naar en Del af Toiletten, der forekommer En fiks og færdig, pludselig, idet disse Fingre løsner sig, glider ud i en blød Strøm Tøj. I sidste Øjeblik er han endnu ikke fornøjet med Skulderstykkets Façon. Han tager en Haandfuld Tyll og lægger paa Chéries Skulder, og i Aabningerne mellem hans Fingre rynker Tyllet sig aldeles mirakuløst, bliver Puffer og Ruche til det gratiøseste kyskeste Skulderstykke, der kunde tænkes til en ung Piges Kjole.

Mens den berømte Gentillat lagde sidste Haand paa denne Kjole, der i disse Dage lagde Beslag paa hele Etablissementets Interesse, aabnedes af og til Døren til den lille Salon paa Klem, og skiftevis stak hver af Jomfruerne Hovedet indenfor med den kælné Bøn: »Maa jeg nu ikke faa Lov til at se lidt?«

LIV.

Den Aften Chérie skulde gøre sin Entrée i Selskabslivet, havde Marchallen fire, fem af sine gamle Vaabenfæller til Middag og havde bedt sin Sønnedatter om at gjøre Toilette før Bordet. Han følte sig saa stolt over at kunne vise sine Gæster hende.

Den unge Pige, der var bleven lidt sinket af sin Paaklædning, kom ned i Modtagelsesværelserne, udelukkende optagen af Tanken, om at hendes Bedstefader kunde være fortrædelig over at have maattet vente, og uden synderlig bevidst Følelse af at være nedringet, af at man kunde se Skuldrene og lidt af den spirende Barms kønne Intet.

Nede i Spisesalen overraskede hun imidlertid adskillige Blikke, der gled hen paa hendes Barm, og dette bevirkede, at hun pludselig følte sig undselig over sin Dekolletering. Og den øvrige Del af Maaltidet sad hun hvert Øjeblik og trak Skulderstykkerne iverjret med næsten komisk Ivrighed.

Især generedes hun af den gamle Laps til Fremichamp, som sad paa den anden Side af Bordet med Monoclen skruet ind i det højre Øje; hans Blik veg ikke fra hende, af og til rettede han ved et protegerende Nik i Forbindelse med et Smil en lille Kompliment til disse Yndigheder, der lovede saa godt for Fremtiden. Under dette ufravendt forfølgende Blik grebes Chérie af et indre Raseri; ganske sagte ved sig selv sagde hun alle mulige Dumheder om den frække Karl og havde været lykkelig, hvis hun havde turdet prygle ham.

I den lille Salon, i hvilken de drak Kaffe, og hvor hun var ene Dame mellem seks Herrer, og i saa nær Berøring med dem paa Grund af den snevre Plads, var hun saa genert ved at vise sin bare Hals, at hun under Paaskud af, at Veddets ikke brændte

godt i Kaminen den Aften, kastede et lille Silkesjal om Skuldrene.

Da hun var kommet ind i Balsalen ved Fru Tony Freneuses Side, spredtes den Undseelse, hun havde følt hjemme, idet hun her befandt sig mellem en hel Sværm unge, nedringede Fruer og Frøkner, og i glad Tilfredshed gik hun et Øjeblik fuldstændig op i det første Bals Trylleri.

Men uvilkaarligt faldt hendes Øjne ned paa hendes Arme, hun hidtil stadig havde set bedækkede og paaklædte; nu som nøgne forekom de hende lange, lange, lange, saa lange, at de absolut syntes hende at maatte være ugraciøse. Hun syntes ogsaa hvad der var meget mærkeligt, at naar hun viftede sig, var hendes Vifte meget længere borte fra hendes Ansigt end ellers.

Et Øjeblik adspredtes hun af, at en Herre bad hende om en Kvadrille. Hun sagde nej uden egentlig at vide hvorfor . . . og næsten ligestraks vendte hendes Øjne atter tilbage til hendes Arme. Hun søgte at skjule dem, at stille dem saa lidt som muligt frem, hun opfandt adskillige sindrige Forkortninger til dem . . . Og hele Aftenen forfulgtes hun af den fortvivlende Synsvinkel, under hvilken hun saa' sin Nedringning.

LV.

Jeg husker ikke længer hvem det er, der har sagt: »Kærligheden er kun en Episode i Mandens Liv, medens den fuldstændig opfylder hele Kvindens.«

Kvindens Natur forlanger, at hun bestandig elsker, og man kan bestemt hævde, at der ikke findes et kvindeligt Væsen, hvis Kærlighed, ikke saalænge hun lever, enten aabent eller lønligt søger henimod et Væsen af det andet Køn, han være nu fjernt eller nær. Man vil aldrig finde hendes Hjærte tomt for Kærlighed, og den som er uden Mand eller Elsker, eller som blot i Øjeblikket er uden dem, eller som ikke engang er gammel nok til at have nogen, har altid en, i hvem hun er forelsket, om det saa blot er en Forelskelse med Hovedet alene.

Kærligheden finder man hos Kvinden i alle Aldre, kun ytrer den sig paa forskellig Vis. Hos Barnet som Sværmeri, hos den ganske unge Pige som Leg, hos den udviklede Kvinde som Elskoven, Elskoven med Hoved og Hjærte, der saa i Almindelighed fuldstændiggøres ved Sansernes Tilfredsstillelse.

Amurennen turde være den rette Benævnelse paa den unge femtenaars Piges Kærlighed med al dennes Friskhed, Naivitet og fine Skælmeri. Den lægger udelukkende Beslag paa hendes Hjerne, hendes reneste og kyskeste Tanker er kun optaget af den, udelukkende af den. De tror, at hun tænker paa den Ting, med hvilken hendes Fingre i Øjeblikket morer sig, og

saa tænker hun kun paa, at en ung Mand, hun mødte igaar, vendte sig om og saa' efter hende, at hendes lille Person forleden i Champs Elysées blev lorgneteret med stor Beundring, thi mellem de offentlige Havers Blomster, i Skovenes Skygge ude i Paris' Omegn, i den fri Natur, for hvilken hun véd at fremhykle saa megen Interesse, iagttager hun intet, er kun udelukkende optaget af unge Mennesker med kønne Ansigter.

Hun er modtagelig for al Beundring, selv fra den ubekendte Herre, der gaar forbi hende, fra den Spaserende, hun maaske aldrig faar at se igen, hun indtages af de af Tilfældet skabte elektriske Følelsesudvekslingers Romantik. Amuretter, i hvilke der vel at forstaa, aldrig indtræffer nogetsomhelst af virkelig Betydning, hvor Parterne stundom slet ikke taler sammen eller ser hinanden med lange Mellemrum, men som interesserer hendes Fantasi, hendes Hjærte, der har Trang til at banke, selv ud i det tomme.

Der er en psykologisk Mærkelighed ved disse Amuretter — saavel de tilfældige Møders, som de andre, der bliver lidt intimere, idet Parterne mødes hos Venner og Bekendte —, der er ikke Spor af Dybde i dem. Man skilles og mødes, Følelsen dør hen og lever op igen. Aldrig knytter Tanken om Ægteskab sig snævert til den, hun synes om. Hun er ikke engang fuldkommen sikker paa hvem der har den første Plads i hendes Hjærte. Der er endnu en hel Del af Barnet i hende; Kærligheden er endnu et Legetøj for hende, hun bryder sig kun om at tænde flygtige Flammer.

I dette Tidspunkt af Kvindens Liv er der

næsten aldrig Tale om alvorlig Forelskelse, hun gaar udelukkende op i et uskyldigt Koketteri, der rettes til alle og enhver, en Slags platonisk Sommerfuglesværmen, som stundom forbavser den flygtige unge Pige selv; hun skænder paa sit taabelige lille Hjærte, men uden at kunne bringe det til Fornuft.

Og dette Arbejde, med ved Hjælp af smaa Venligheder og charmant Listighed at skabe sig et Hof af Tilbedere af alle de kønne unge Mennesker af hendes Bekendtskabskreds, dette Arbejde, varer indtil den virkelige Kærlighed griber hende.

Da nu disse Amuretter hos Pariserinden fra femten til sytten Aar gerne fødes paa Ballerne, smelter disse tvende Ting sammen paa saadan Vis, at idetmindste i to Aar repræsenteres Menneskeheden for den unge Pige i denne Alder af Balkavalerer, som hun har det Privilegium i sin Fantasi at kunne se idealiserede i himmelske Cotillons-Ture.

Døer tilfældigvis en af dem, bliver hun for hans Skyld en lille Smule gudsfrygtig og tænker saa smaat paa at fordybe sig i en »Novene«.

En lille Notitsbog med Udskriften »Mathematiske Opgaver«, i hvilken den unge Pige med Blyant paa Bagsiden af Udregningerne havde skrevet sine intimeste Indtryk Dag for Dag, en Dagbog rig paa Ud-
raabstegn, overstregede Sætninger, Rækker af Prikker, under hvilke der skjulte sig Tanker, der undseligt rødmede ved at træde frem for Dagens Lys, og hvis Sider var bestrøet med Violer, Rosenblade, tørrede Besedastumper, et helt Herbarium af kønne Minder,

skal give os næsten et helt Aar af denne Chéries Sjelstilstand.

Maj 18 . . . — Jeg er lykkelig. Over hvad? Jeg véd det ikke selv. Jeg tror over at være ung og smuk.

13. Juni. — Fra i Morges har vi da endelig været installeret i en stor Ejendom i Saint-Cloud. Naar jeg siger Saint-Cloud, mener jeg ligeoverfor i Boulogne, ved Seinen, paa Boulevard de l'Empereur. Bedstefader er optaget af Statssager, vi kommer ikke ud paa Muguet iaar, og paa denne Maade kan han jo hurtigere være i Statsraadet, i den Tid Kejseren opholder sig herude. Bedstefader har lovet mig, at vi hver Søndag skal have Middagsfremmede, og at vi skal faa Lov til at danse til Klaver bagefter . . . Jeg overtalte ham iaftes til at gaa en Tur i Parken. Jeg mødte en af mine Kavalerer fra Senats-Ballet, han hilste og vendte sig om et Par Gange. Min Hovedpine varer ved. Jeg vugger mig og lægger mig. God Nat.

Torsdag. — Det er ogsaa kedeligt med Kanariefuglen. Vi havde glemt at tage den ind, og imorges laa Buret brækket itu paa Jorden; men den maa være her i Nærheden, vi har set den og hørt den synge. Hunnen har vi ikke hørt noget til.

Søndag. — Nu lidt rask! Det er paa Tide at staa op. Højmessen begynder Klokken Ti . . . Jeg er misfornøjet med mig selv, jeg var adspredt hele Tiden, det var dog ikke over de unge Herrer, der var kun én, og Du milde Gud, sikken et Ansigt han

havde. Efter Frokosten satte jeg mig til Klaveret. Jeg spiste ene til Middag og gik saa en Tur med min Guvernante, men hun valgte lutter ensomme Steder, hvor vi ikke mødte en levende Sjæl. Jeg kan ikke sove, lad mig læse lidt. Jeg har begyndt paa »Den kønne Klædehandlerske« af Elie Berthet. Nu kommer Bedstefader fra Kejseren, saa slukker jeg Lyset.

Onsdag. — Her blev musiceret igaar. Det er besynderligt; men Dagen efter jeg har hørt Musik, har jeg ikke Lyst til nogetsomhelst af det, man vil have mig til at gjøre. Husets Hverdagsliv keder mig saa.

Lørdag. — Jeg var i Paris for at faa en ækel Mælketand trukken ud. Det er latterligt i min Alder. Paa Jernbanen saa' man meget paa mig.

Søndag. — Det store Tossehovede Germaine Dangirard kom op paa mit Værelse med et Brev fra Louise Préaudeau og sagde til mig: »Véd Du Chérie, at Du har faaet en ny Tilbæder. Gæt en Gang hvem? Han er bleven indtagen, siger han, i en henrivende Brunette, der har givet ham en Orden i en Cotillon, og han gemmer omhyggeligt denne Orden.« — Det maa formodenlig være Joyenvalle.

Søndag den 28. — Den lille Lucien har bekræftet hvad Germaine Dangirard fortalte mig. Da jeg talte til ham om det, vel at forstaa, uden at nævne Navnet paa den Kvinde, der var Kærlighedens Genstand, fortalte han, at han ofte hørte ham synge en Romance, i hvilken hendes Billede var beskrevet, og blandt andet hedder det i Billedet: »Læber der kal-

der til Kys!« Ej, ej, det kan man da kalde romantisk.

Iaften fulgte vi vore Middags-Fremmede til Jernbanen. Jeg havde mit Regnslag og min Hætte paa. Jeg lagde Mærke til, det klædte mig rigtig godt thi . . . Hvad kan det nytte at tale derom, hvad nytter det til!

Mandag den 6. Juli. — Men kan han nu virkelig have sagt det? Naar jeg tænker derpaa, kan jeg ikke lade være med at briste i Graad. Aa, Min Gud, er det muligt.

Søndag den 12. Juli. — Efter Middagsbordet var vi alle en Tur ude i Parken. Der var mange Folk, men kun faa unge Herrer; til Gengæld saa' de allesammen rigtig godt ud. Der var især en, hvis Øjne ikke veg fra mig i al den Tid vi spadserede. — I Dag har jeg endelig moret mig, men hvorfor skulde jeg skrive Grunden? Jeg véd det godt selv, og der er Ingen, der faar Lov til at læse dette her.

Søndag den 19. Juli. — Det er virkelig rigtig morsomt at spasere i Parken. Aa, sikke Øjne, sikke Øjne!

Søndag den 26. Juli. — Jeg spillede en Polka for de andre, for hvilken jeg fik mange Komplimenter, og saa dansede jeg bag efter en Vals med Hr. Henry. Jeg gik ved Siden af ham, da vi fulgte til Jernbanen, og da det kedede mig at gaa alene, beklagede jeg mig over Træthed. Saa bød han mig Armen. Jeg led meget af Varme, og henne paa Broen svøbte han mit Sjal om mig, for at jeg ikke

skulde blive forkølet, og da han saa vilde se, om jeg endnu havde det varmt, lagde han Haanden om Livet paa mig og strøg den henad min Hals. Jeg rystede ved det. Skulde jeg nogensinde faa en saa forekommende Mand? Han bar sig ad, som han havde været min Fader, eller rettere min Moder. Løjerligt lille Menneske!

Mandag den 27. Juli. — Jeg véd ikke, hvad der gaar af mig; men jeg er melankolsk. Jeg tror saamæn at jeg er, (Ordet var skrevet, men ligestraks overstreget med en tyk Blyantstreg) men i hvem, i hvad? Ja det er Spørgsmaalet. Er det i Kancelliet eller i den polytekniske Skole? Det er virkelig pudsig, at være forelsket i trehundrede unge Mænd paa en Gang. Sikke Sniksnak!

Mandag den 1. September. — Hvor jeg dog er doven. Nu har jeg svigtet Dig saa lang Tid, Du kære Dagbog, og dog er der siden Juli foregaaet saa meget . . . Jeg har lagt Mærke til, at jeg ikke har skæmmet mig, thi han saa' saa vedholdende paa mig og gav saa nøje Agt paa alt hvad jeg sagde. Lad mig nu regne efter. Der er mindst tre, der synes godt om mig. Og Portelette, ham havde jeg nær glemt; men lad ham bare være forelsket i mig saa meget han vil, jeg kan ikke udstaa ham. Gud hvor han er simpel. En distingveret Mand, selv om han var saa grim som Arvesynden, vilde jeg langt foretrække for en der ser simpel ud, han være saa saa køn han vilde. Uf hvor det er væmmeligt! Jeg kan ikke noksom sige, hvor det er mig modbydeligt.

Lørdag. September. — Det hedder sig, at Léon Cochemer, en Søn af vor gamle Skolebestyrer fra Ferme des Mathurinsgade har gjort sig skyldig i slemme Ting. Jeg husker fra den Gang, jeg gik i Skole hos hans Fader, at nogle af os, naar de vidste, at Hr. Léon var hjemme, bad om at maatte gaa paa Kabinettet for at kunne faa Lejlighed til at se ham. Som Dreng havde han et meget kønt Ansigt.

Torsdag, Slutningen af September. — Hvor Tiden dog gaar hurtig. Da vi kom her ud, var alt saa grønt. . . . Hvad vi tænker paa, hænder dog undertiden. Hr Henry skal giftes . . . mon jeg uden at komme til at le kan læse igen hvad jeg skrev i min Dagbog den 26. Juli? Hvad der er sikkert og vist er, at han var meget bevæget, og det var de allesammen, jeg dannede ingen Undtagelse. Efter Fru Tony-Freneuses Udsagn er Henry meget indtagen i sin Forlovede, skønt de kun har kendt hinanden i meget kort Tid; hun er meget smuk, siger han, har en meget køn Teint, og grønt klæder hende henrivende. Han var ganske pudsigt, han, der ellers er saa ligefrem, var bleven helt sky. Han dristede sig ikke til at komme nærmere, jeg maatte sige til ham, at han skulde komme hen og sætte sig ved Siden af mig, og endda gjorde han det kun med en forlegen Mine. Da han skulde gaa, turde han knapt tage mig i Haanden. Derfor drillede jeg ham ogsaa med, at det var rigtig pænt af ham, at han ikke vilde stjæle noget fra sin Kæreste . . . Alt det jeg har skrevet

er fra igaar, idag har der ikke været noget interessant.

Mandag den 3. Oktober. — Jeg stod idag Ansigt til Ansigt med »Himmelblaa«. Aa det er sandt, jeg omtaler ham som en gammel Bekendt, og saa glemmer jeg, at jeg endnu ikke har nævnet hans Navn paa disse Blade. Nuvel, den jeg kalder »Himmelblaa« er en ung Mand, der bor i Ejendommen ved Siden af os, som ligger paa Hjørnet af Mairiegaden. Han er af Middelhøjde, har mørkebrunt Haar, store blaa Øjne og en spirende Knebelsbart. Hans Næse er lidt for lang. Han har en køn Baad, der ligger surret fast til Bredden. Naar han er ude paa Vandet titter han op til mig under Sejlet, men lader som om det ikke var til mig. Naar han er hjemme, og jeg gaar forbi hans Villa, sætter han sig straks til at spille Klavér for aabne Vinduer.

Den 9. Oktober. — Siden den 3die har »Himmelblaa« tilbragt en Del af Dagen udenfor Huset. Han har hejst mine Farver paa sin Baad.

Lørdag, Oktober. — Jeg tror han er rejst, der er lukket hos ham. Imidlertid staaer der et Vindue aabent, man kan se en Stol nedenunder, paa hvilken der ligger et Par Aarer. Hans Baad er stadig paa den gamle Plads, og øverst oppe paa Masten ligger en lille Fjer, som om den vilde sige til mig: »Jeg er ikke rejst endnu«.

Mandag den 17. — Han er da ikke rejst endnu. Henimod Klokken fire, da jeg sad og syede ved Vinduet, kom han ridende hjem og holdt stille for at

klappe Hesten, der gav sig til at stejle og springe til Siden.

Torsdag den 22. — Jeg gik forbi hans Hus, da min Guvernante under et Paaskud fik mig til at gaa raskere til, men han kom løbende til Gitteret og gik først, da han ikke længere kunde se mig

Slutningen af November. — Jeg traf igen i Faubourg Saint Honorégade M. L. Han kunde ikke være elskværdigere, jeg burde sige noget mere end elskværdig. Jeg har ofte mødt hans Blik. Der blev danset lidt. Da han havde budt Husets Datter til Dans, gik han ligestraks hen til mig, og da der i det samme spilledes en Vals, bad han mig om en Kva-drille, fordi en saadan varer længere . . . Jeg føler mig tilbøjelig til at holde af ham, ja maaske endog-saa altfor meget, men jeg vil forsøge at overvinde denne Følelse. Jeg kunde forresten godt lide at blive gift med ham. Han er saa smuk. Naar han taler til En, ser hans Øjne saa udtryksfulde ud. Nej, jeg vil ikke mere tænke paa ham.

Henimod den 10. December. — Jeg har set ham igen, og dermed er alt sagt. Hans Øjne fortryller mig, de er saa skønne!

21. December. — Han var der iaftes. Jeg dansede flere Gange med ham. Saa legede vi Ord-sprogslege. Herrerne tog Plads mellem Damerne. Han bød mig en Lænestol, jeg modtog den. Der var en Plads ved Siden af mig. Han blev staaende med Haanden paa Ryggen af min Stol og saa' paa mig, som om han ventede paa et Blik, der skulde sige: Sæt

Dem ned der.« Men jeg havde Styrke nok til at lade være. Panterne skulde indløses. Da mit Pant blev trukket, og de saa spurgte mig, hvem giver De dette til, (et Kys,) svarede jeg til Fru Tony-Freneuse, og hvem giver De dette til, (en Næsestyver), svarede jeg, til Emmeline Lauverjat. Og da Forhøret saa var tilende, ser jeg ham med sin Lorgnet fiksere mig med en Mine, som om han vilde sige: »Det skal Du komme til at betale mig, Du lille ondskabsfulde Pigebarn.« Da jeg ved den anden Omgang havde sat mig hen paa Sofaen, rykkede han sin Stol tæt hen til mig. Vi rørte næsten ved hinanden.

Fredag d. 24de December. — Han kom igaar og engagerede mig til Cotillon, men det var destoværre altfor sent. Jeg bebrejdede ham det i en Lancier, og da han saa ved Slutningen af Ballet ikke havde nogen Dame til bemeldte Cotillon, skaffede jeg ham Blanche Champromain. Han bandt mit Skærf om Hovedet paa mig, og i hans Øjne troede jeg at se, at han tænkte paa . . . et lille Kys.

Jeg tænkte paa det samme.

Sidste Søndag i December. — Idag var jeg en Tur i Champs Elysées. Jeg mødte »Himmelblaa« der tog Mod til sig og hilste paa mig. Rosalie fortalte mig, at hun lærte at strikke sammen med Frøken de Montmélian, fordi hendes Broder, der havde Lyst til at fri til hende, først vilde forvisse sig, om hun ikke havde en daarlig Aande.

Er det ikke fortvivlende! Jeg faar maaske ikke Lov til at komme mere i Faubourg St.-Honorégade.

Bedstefader ser ikke gerne, at jeg altfor hyppig mødes med de samme unge Mennesker. Jeg hører kun smigrende Ting om ham, og mit Øre hører med Glæde alle disse Lovtaler.

Søndag d. 3die Januar. — Han dansede Cotillon med mig og gav mig sin Buket. Alle de andre Herrer gav hver to Buketter, men han gav kun en, og det var til mig, derfor dekorerede jeg ham ogsaa med min Yndlingsfarve: Blaåt. I Barrièreturen tog jeg en Gang en Sløjfe. Han tog en med. Jeg gik tilbage til min Plads, og saa kom han ligestraks hen og stillede sig ved Siden af mig.

Torsdag d. 7de. »De skulde bare vide Frøken,« sagde Charles Masselot, til mig, »den polytekniske Skole« er aldeles fortvivlet . . . Men Du gode Gud hvorfor? — Jo, det hedder sig, at der ikke bliver noget Bal paa Skolen iaar, følgelig faar vi ikke Dem at se. — Men naar der ikke bliver Bal paa Skolen, bliver der jo i Tuilerierne — Det er en ganske anden Sag. I Tuilerierne gaar vi kun for Souperens Skyld undtagen naar De er der, saa er det rigtignok en hel anden Sag.«

Søndag d. 10de. — Genset »Himmelblaa«. Han har ikke glemt mig, han spadserer hver Søndag i Champs Elysées for at møde mig.

Onsdag d. 12te. — Hr. Lechasseur finder, at jeg ser stolt og hovmodig ud, saameget destobedre, det ønsker jeg ogsaa ligeoverfor ham. Hardevilliers er yndig, han præsenterede mig en Hr. Lamberton, som har et kønt Ansigt.

Fredag d. 29de. — Igaar morede vi os udmærket paa »*Hotel de Ville*«. Vi var ikke i den store Sal, men vore Kavalerer opsøgte os. Ligesom jeg valsede med Charles Masselot, kommer der to Par henimod os og puffer til os. Jeg skal lige til at falde, men med det samme klemmer han mig lidt vel stærkt i sine Arme, og da han bliver opmærksom herpaa, vender han sig om og ser paa mig. Jeg lader, som jeg tænker paa Skubbet og giver mig til at le... Hvor Polyteknikerne dog er elskværdige! Der er den Ejendommelighed ved dem, at de trykker en saa fast op til sig og ser saa vist paa en.

5. Februar. — En ny af mine gamle Tilbedere, Widerspach, er atter dukket op... Jeg hører, at stakkels Lagadère er død, det er ikke et Aar siden, at han paa et Bal, da vi dansede sammen, sagde til mig i Anledning af en Fastepreken, hvortil jeg havde været: »Jeg gaar aldrig hen og hører Prækener, men der-som jeg var sikker paa hver Gang, jeg kom, at faa Plads ved Siden af Dem, vilde jeg ikke forsømme en eneste.« Og at tænke sig, at han nu er i Lag med at skulle gøre Regnskab for sine Handlinger, og at han maaske lider tusinde Kvaler. I Morgen vil jeg begynde en »Novene« for ham.

7. Februar. — Mit Haar var saa blondt før, nu bliver det *chatain*, næsten brunt, og det gør mig ondt.

Tirsdag d. 9de Februar. — Der var ogsaa en ung Tyrk, som syntes godt om mig, og med hvem jeg dansede. I Cotillonon valgte jeg ham i »Sneglen«

og i »Møllen« føler jeg pludselig en Haand lægge sig blidt om mit Liv, det var min Tyrk . . . Skade at han er Tyrk, han er saa sød.

Lørdag d. 21de. — Mit Hjærte strømmer over af en Kærlighed, der gerne vilde have Luft. Jeg føler en formelig Trang til at elske. Jeg vilde saa gerne have en Ven . . . Snart er jeg saa melankolsk, at jeg kunde fælde mine modige Taarer, og saa fordyber jeg mig i en Roman, snart er jeg lystig og plager dem allesammen hjemme, Lina først og fremmest, hun er saamænd ikke glad, naar jeg er i det Humør. Til andre Tider kunde jeg gerne ligge hele Timer paa en Kanapé og drømme om ham, tænke paa ham. Nu er det saa længe siden, at jeg har set ham. Jeg tænker meget paa at tage til Erlangers Bal, fordi jeg haaber at træffe ham der.

Søndag d. 7de Marts. — Mit Haab blev da skuffet, men alligevel troede jeg hele Aftenen at se ham, thi der var en ung Mand, der lignede ham ganske overordentlig meget. Jeg dansede ofte med ham og inklinerede for ham i Cotillon . . . i Eftermiddag var jeg i Champs Elysées med Juliette. Vi mødte flere af vore Kavalierer. De hilste paa os, pludselig siger hun til mig: »Chérie, Chérie! der gaar din Tilbeder, hvor han dog ser løjerlig ud.« »Ja, det ser jeg nok,« svarede jeg i en iskold Tone, der ligestraks tvang hende til at høre op med sin Ironi. Naar jeg skal være ærlig, maa jeg tilstaa, at hans Toilette ikke var videre fikst og hans Hat ikke var ganske ny. Men det var dog ikke destomindre ham, og for intet

i Verden vilde jeg tillade, at der udsattes det mindste paa ham Clotilde fik mig til at le saa hjærtelig i Dag, hun fortalte mig, at hun giftede sig ene og alene, for at slippe fri for sin Moders Tyranni. Er det nu ikke rædsomt at tænke sig! Hun maa ligge hver Nat med to Stykker raat Kalvekød paa Kinderne, med Handsker, der er indsmurt i Olie paa Hænderne, og med Skruer paa Fødderne, for at klemme dem sammen.

Mandag d. 9de Marts. — Jeg var i Kirke i Dag. Prædikanten sagde, og det giver jeg ham Ret i, at de unge Piger er Engle, og Mændene var nogle Egoister, som i deres Love havde behandlet Kvinden stedmoderligt.

Torsdag d. 12te Marts. — Fru Tony-Freneuse bærer altid Liv og Skørter af samme Stof og samme Farve, Skørter og Liv af hvidt, blaat eller rosa Atlask, og i Læggene paa sine Skørter lader hun sy Poser med Irispudder. Det er hende, der har indført denne Mode i Paris.

16de Marts. — Nej, hvor han var sød i Aften i Jaket, sorte Fløjels Knæbenklæder, hvid Vest og røde Strømper. Med sit krøllede Hoved, med sine kærlige Øjne og sit lille trinde Ansigt ligner Kejserprinsen en af de smaa spanske Infanter, man ser paa gamle helt sorte Malerier. Det var til en Børneforestilling hos Prinsesse Mathilde. Da Forestillingen var forbi, og han gik op paa Scenen til de smaa Skuespillere, der løb og legede, var han ganske alvorlig; han dristede sig ikke til at lege med, han var generet af

det store Æreslegionens Kors, han bar for første Gang
 ... Men det er nu ligemeget, det hindrede ikke den
 lille Gavstrik fra at se saa skælmisk hen paa mig.

.....

.....

26de Maj. Jeg er seksten Aar nu, jeg vilde
 ønske, at jeg kun var femten. Aa, men jeg har ogsaa
 moret mig saa mageløst.

LVI.

Uden just at være en Skønhed var Marchallens
 Sønnedatter i sit sekstende Aar en meget indtagende
 Fremtoning.

Hendes Træk traadte ikke synderligt frem, de
 forsvandt tildels i det pikante, parisisk-spirituelle
 Fysiognomi. Man skimtede en fin Oval med Tinding-
 ernes og Kindernes sarte Omrids. En lille lige Næse
 med en spotsk Krusning i Spidsen, en temmelig stor
 Mund, hvis Smil blottede en Række ganske smaa
 perlemodershvide Tænder. Og Øjnene var hverken
 blaa, graa eller grønne, de var hasselnødbrune, denne
 ubestemmelig brune Kolorit, der under det rige Haar,
 som nu var bleven kastaniebrunt, under de sorte Øjen-
 vipper, laa som et varmt Skær, der brødes af et Stykke
 mat Klippekrystals Violblaanen.

Og de smaa magre Fødder og de smaa, en lille

bitte Smule buttede Hænder, der havde bevaret Karakteren af Barnehænder, og de mindre væsenlige Dele af hendes Person, som Negle og Ører, var hos Chérie som hos et menneskeligt Væsen, Skaberen har udarbejdet »*con amore*«, ikke som hos de *en gros* fabrikerede Kvinder, hvoraf der findes i Massevis paa vor syndige Jord.

Chérie var af Middelhøjde med lave Skuldre, saa lave, at naar hun var nedringet, maatte hun, for ikke pludselig at se sig nøgen, stramme Livet saa fast, at der meget tidt om Morgenens var blaa Pletter paa hendes Arme, og til disse Skuldre havde hun en Figur, der hos Dameskræddere og Skrædderinder nævnedes mellem Parises to tre berømteste Figurer, ingen Hvepsetalje, ingen løs Talje, men en fast, bøjelig Talje, der yndefuldt sluttede til Hofterne. Det var det kønneste Syn af Verden at se Chérie uden Sjal og Kaabe gaa op ad en Trappe; Øjet frydedes over dette smidige Legeme, der under Opstigningen gyngede sig saa blødt, saa vuggende.

LVII.

Øjets Intelligens, Mundens sympathetisk forstaaende Smil, Pandens Straaleglans, fandtes i højeste Grad hos Chérie. Den unge Pige læste kun lidet, reflekterede kun, naar hun ikke havde bedre at gøre, men

hun levede i denne subtile, pirrende, æggende Atmosfære, hvor Kvinden ganske naturligt klæder sig smagfuldere, tænker aandrigere end andet Steds. Hvad hun sagde var derfor ogsaa altid intelligent fremsat, og ligeoverfor Livets vigtige eller gribende Begivenheder, mødte hun aldrig med et dumt Udtryk. Chérie viste ikke Smag for det absolut overordnede, men fulgte dog ingenlunde slavisk Trop med det store Publikums Beundringer. Omgangen med Folk af Smag havde hos hende udviklet en vis kunstnerisk og literær Uafhængighed, der drev hende til at skænke sin Sympathi til Værker, som, om de end ikke havde nogen meget høj Værd, dog i det mindste var distingverte.

Det var ingen stor Hjærne, det skal jeg atter gentage, og første Rangs Skønheder efterlod ingen stærke Spor deri, men hun opfattede dog noget af dem, ikke saameget med Hjernen, som, om jeg saa maa sige sensitivt, med sit fine modtagelige Nervesystem.

Hvad der var virkelig genialt hos Marchallens Sønnedatter var den sikre Maade, paa hvilken hun bevægede sig i Selskabslivets Former, den udsøgte Takt, der forhindrede hende fra at gøre sig skyldig i den ringeste Ubehændighed, Blottelse eller Fadæse, en intuitiv Forstaaelse af den elegante Verdens Skikke, der mindede om en formelig Guds Gave.

I intellektuel Henseende hævede Chérie sig ikke over Gennemsnittet af unge Piger, men Pariserindens Evne til at opfatte den letteste Antydning var hos hende forbunden med en Aand, der var bleven skærpet af Salonkonversationens Klingekrydsninger, og endelig

havde hun den lidt skuffende Prestige, der er det overfladiske flygtige Hoved egen. Og hvis Dommen ikke var altfor streng, vilde jeg sige, at hun var Kvinden *Article-Paris*, et Væsen, smagfuldt og vakkert som det Nips, der bærer dette Navn, Kvinden *Article-Paris* men med et lille originalt exotisk Skær, hun havde arvet efter sin Moder.

LVIII.

Denne Definition maa dog ikke faa Dem til at fatte altfor megen Ringeagt for Chérie. De maa endelig ikke af den Grund finde hende uværdig til at blive elsket af en Mand, der hæver sig noget over det almindelige. Fortjener en Kvinde virkelig kun at blive elsket, naar hun har, naar hun har . . . ja lad os ligefrem kalde det, en mandhaftig Intelligens! Nej, en Kvinde virker langt mere bedaarende paa os ved en Intelligens med de udpræget kvindelige Dyder, en spirituel Munterhed, en spøgende Ironi, en mere forfinet end dyb Iagttagelsesevne, en drømmende letvækkelig Stemningsfuldhed, kunne Replikker fremkaldte af Sensationer, der udelukkende er hendes Køn egne, uventede og originale Udtryk for hendes Sindsbevægelser, Begejstringer og Antipathier, kort sagt, idet hendes Tanker udtrykker sig i en Form, der har noget af hendes

Persons Ynde, ja endogsaa noget af dens Nervøsitet.

Og er det ikke ligefrem morsomt stundom hos den civiliserede Kvinde at møde Uvidenheden, ja netop Uvidenheden, ledsaget af det kønne naive spørgende Udtryk i Øjet!

Har man Ret til at være vred paa hende, fordi hun beundrer en Blomst mere end en Malers Palet, og fordi hun føler sig inderligere greben af en Skumrings Melankoli end over den, der slaar hende imøde fra en genial Mands Bøger?

LIX.

Men hvad Chérie fremfor alt besad var Kvindens Aristokrati, denne ypperste Dyd, som kræver en Samling af saa mangfoldige og saa forskellige Fortrin.

Hun gjorde intet uden at det prægedes af en Elegance, der var Hverdagsmenneskenes langt overlegen, og det uden at søge det, uden at lægge an derpaa, som om det var den naturligste Sag af Verden. Hun syntes at være det højeste Udtryk for en raffineret udsøgt Civilisation, begavet med en vidunderligt fuldkommengjort Races Erobringer. Denne suveræne Ynde havde intet tilfælles med svundne Tiders Ynde, den var absolut moderne og fremtraadte hos denne fuldkomne Type som en Forening af al det nittende Aarhund-

redes kvindelige Elegance. Naar hun satte sig ned, naar hun gik, naar hun henvendte Ordet til nogen, prægedes hendes Holdning hendes Bevægelser, hendes Ro af en Originalitet, en Distingverthed, en Fortryllelse, en Ynde, der var skabt af noget, som andre Kvinder af hendes Omgivelser ikke besad. Og denne Originalitet i Distingvertheden fulgte hende ogsaa i rent moralske Fænomener, i Sjælens ubevidste Bevægelser, i Glæden og Sorgen.

Chérie var den Kvinde, som aldrig bliver Alverden. Hun var Undtagelsen.

Skønt Chérie hørte til en borgerlig Familie, havde hendes personlige Aristokrati intet tilfælles med Bourgeoisiets Aristokrati, hvis Ynde altid er lidt stiv og træet.

LX.

Den unge sektenaars Piges Tanker søger aldrig tilbage til Fortiden og stanser kun lidet ved Nutiden. Naar hendes Tanker ikke adspredes eller mores, gaar de udelukkende op i Fremtiden, i Forventningen om det tilfældige, det ubekendte, som det følgende Aar eller Aaret derefter vil bringe hende, i næsten sky Længsel efter den lykkelige eller ulykkelige Forstyrrelse, som Ægteskabet snarligt vil bringe ind i hendes Tilværelse, og dette under en ængstelig Sinds-

bevægelse, der varer i flere Maaneder, og som har noget af Spillerens Angst, idet Kortet vendes op.

Chérie lignede i den Henseende alle unge sektenaars Piger.

LXI.

Kys paa begge Kinder, ledsaget af gratiøse Kærtegn: Samtaler henne i en lille Krog af det store Værelse, under hvilke de unge Piger har rykket Stolene saa tæt sammen, at de næsten rører ved hinanden; hviskende, smilende Samtaler, under hvilke den, der hører, af og til med en væver, rask Bevægelse, der har lidt af et Kærtegn, giver et let Dask paa Kjolen af den der taler, for at faa den til at svulme lidt ud. Vi er i Krigsministeriets Palæ, i Chéries Værelse, paa en Modtagelsesdag, thi hun har ogsaa en Dag, hvor hun ser sine Veninder hos sig.

Møblementet er et Møblement til en ung Piges Værelse fra det første Kejserdømmes Tid. Her er Lænestole, Mahognitræsstole med hvide Piqués Puder, smykkede med et ligeledes hvidt, meget iøjnefaldende Broderi, hvor tvende Svanehoveder bøjer sig henimod hinanden, over et stort Ciffer, der ved et løjerligt Sammentræf netop er et C.

De elegante unge Piger er i Færd med at drøfte en Hat fra Fru Laures Modeetablisement, som Fru Tony-Freneuse har havt paa forgangen Uge. En af

dem, en køn indolent Person, med et yppigt Smil om den runde om Italienerinden mindende Mund, fortæller langsomt og slæbende (det morer hende øjensynligt selv):

»Nu skal I bare høre . . . paa sidste Bal hos Fru Dassonville hørte jeg den lille Vatinelle bede Fru de Lunezy om en af hendes Handsker . . . han bad hende om det med det lille skelende Øje, der altid blinker, naar han skal være elskværdig . . . Handsken, var det han mest attraaede af en Kvinde, den var et Aftryk, en Afstøbning af hendes Haand, en Genstand, der bevarede lidt af hendes Fingres Liv . . . Fru de Lunezy lo, hun fortalte ham, at han var en Nar, og at han glemte, at han talte til en Familjemoder. En Time efter sidder hun ved Klaveret, hun tager sine Handsker af for at spille . . . saa kan I jo nok tænke Jer hvad lille Vatinelle rettede sin Lorgnet paa . . . da Fruen har spillet, rejser hun sig op og glemmer begge sine Handsker . . . tænk Jer, et helt Par Handsker, dem kan man da ikke godt tænke sig i en Samling Elskovsminder . . . det vilde da se ud, som om man havde købt et helt Parti paa en Avktion . . . derfor staar ogsaa lille Vatinelle og véd ikke ret hvad han skal gøre . . . endelig skal Selskabet til at gaa. Fru de Lunezy vender tilbage til Klaveret og tager den ene af sine Handsker . . . saa var det da tydeligt nok, at hun gav ham den anden, har jeg ikke Ret?»

»Man maa være en Nanette for at kunne se den Slags Ting, hvor vi andre ikke ser det ringeste,« lød

det fra en spæd Stemme med en barnlig og surmulende Klang.

De kommer atter tilbage til Fru Tony-Freneuses Hat, da et langt ledeløst Pigebarn, som i nogle Minutter har siddet og lét af noget, hun er kommet til at huske, tilsidst raaber . . . »Nej det er for morsomt . . . Jeg kan ikke beholde det for mig selv alene . . . Jeg maa hviske Jer det i Øret . . . I har jo alle kendt den lille Helene de Brebion.«

»Ja,« svarede Chérie, »hende som paa Kursus'et fik os til at bytte vore Perler mod noget Bomuld, som hun paastod var »Serail Bomuld«, og som slet ikke var andet end det Bomuld, hvormed hendes Moder sminkede sig. Hun var allerede den Gang en stor Gavstrik.«

»Ja netop, det er hende der for kort Tid siden har havt Bryllup med Hr. de Montmélon, det Fæ . . . naa, nogle Dage efter at hun er blevet gift, er hun sammen med sin Svigerfader, der er stokdøv, paa et Besøg hos dennes Søster . . . Nu maa I vide, at denne Søster, en gammel Jomfru, lider af en mærkelig Sygdom . . . jeg tror nok, Lægerne kalder den *Tympanitis* . . . det stakkels Menneske gør hvert Øjeblik Støj uden selv at ane det ringeste.«

»Nej, sikken en Gris Du er, Germaine,« raaber en af de unge Damer med amerikansk Akcent.

Men Germaine lader sig ikke forstyrre og fortæller videre:

»Broderen og Søsteren taler om Forretningssager, om Arvesager, og medens den gamle Dame snakker

om de Dispositioner, hun vil gøre til Fordel for sin Nevø, Helenes Mand, bliver hun hvert Øjeblik ved at give nogle Lyde tilbedste . . . Svigerfaderen hører ingenting . . . den unge Kone er nær ved at dø af Latter . . . og den døve Mand kan slet ikke forstaa hvorfor og bliver uafadelig ved at sige, hvor er det nu muligt, at den lille kan blive ved at le, naar vi taler om alvorlige Ting.«

Hele det unge Selskab vrider sig af Latter, betagen af den uskyldige, uimodstaaelige Munterhed, som skatologiske Historier har det Privilegium at kunne fremkalde hos Kvinden i hendes første Ungdom, selv hos de mest distingverede.

Midt under den almindelige Munterhed kommer en ung Pige, hvis Skønhed særligt bestaar i Ansigtets melankolske Udtryk.

»Der er jo Georgette, hvorfra kommer mon vor lille Frøken Georgette saa sent?« siger de unge Damer i Kor med Taarer af Latter i Øjnene.

»Hvorfra jeg kommer?« svarer den unge Pige vemodigt, »fra Carmeliterinder Klostret . . . jeg har været henne at besøge Julia Cherizey . . . det er saa besynderligt at tale med en Person, man holder af, og fra hvem man er skilt ved et Gitter og et Gardin . . . og som taler til én, liggende ned paa Jorden . . . jeg ventede længe paa hende i Taleværelset, endogsaa meget længe, og da hun endelig kom, sagde hun til mig: I Dag er det Re-creationsdag, vi tager Kaalormene af Ribsbuskene, og

vi har som speciel Gunstbevisning faaet Lov til at fjerne dem med et lille Stykke Træ.»

LXII

Mellem de unge Piger, den selskabelige Omgang havde blandet ind i Chéries Liv, var der to hun holdt mere af end de andre og som var bleven hendes intimeste Veninder.

Den ene var Frøken Tony-Freneuse, en Datter af den Modedame, under hvis Ægide Chérie havde gjort sin Debut i Selskabslivet, og med hvem hun næsten var sammen hver Aften.

Klare kolde blaa Øjne mindende om Skovskadens Øjne, rødt Haar af den Nuance, der benævnes *auburn*, en stiv engelsk Figur, kyske Bevægelser i Kjoler, der altid paa hende fik en gammeldags Façon, og et gaadefuldt Udtryk i Ansigtet, der forsvandt i Skyggen af de store Hatte, hun altid gik med. Denne unge Pige, der var skinsyg paa sin Moders Skønhed og elegante Holdning, skjulte under et godmodigt Udseende den grusomste Evne til at drive Gæk med sine Omgivelser, og under sine koldt udspekulerede Mystificeringer, hvor hun ikke respekterede noget somhelst, var hun ligesaa uforstyrreligt alvorlig, som den unge Kunstner, der gjør Nar af Spidsborgeren. Spotten var hendes et og alt, en Spot tilvirket af al mulig Ironi, lige fra den mest grovkornede indtil den

finest persiflerende, og under hviken den saa godmodigt udseende unge Piges afmaalte, koldt beregnede af og til af smaa Pavser afbrudte Repliker, afslørede en skaanselløs Iagttagelsesevne.

Den anden Veninde, Frøken Georgette de Suzange, som havde en dybere og større Plads i Chéries Hjærte, havde været hendes Sidekammerat under Forberedelsen til den første Altergang.

Blaa Øjne, af Stedmoderblomstens Farve, en Hud med en ganske særlig Hvidhed, der ved Lys fik Maaneskinnets blege Glans, et Fysiognomi med melankolske Øjne og en smilende Mund; saaledes saa' denne unge, kærlige, drømmende Pige ud.

Frøken Tony-Freneuse, der ikke kunde udstaa hende, søgte at gøre hende latterlig ved at sige om hende »De véd, det er Typen paa den unge Pige, der kun vil gifte sig med en intelligent Mand.«

LXIII.

Mellem de andre unge Piger, med hvem Chérie havde stiftet Bekendtskab i Selskabslivet, var der flere ganske originale Pariserindetyper.

Germaine Dangirard, Datter af en Statsrevisor, var en høj ung Pige paa fem Fod og to Tommer. Hun var meget svær, meget kraftig, med blussende Teint og grim, frastødende grim, af lutter bugnende Sundhed.

Hun var kun sytten Aar, men saa' ud, som om hun var fem og tyve. Den kolossale unge Dame havde bibeholdt den tidligste Barnealders Kaadhed. Saaledes sprang hun gerne op paa Stole og Sofaer, generede sig ikke for at sætte sig paa Gulvet, midt paa Tæppet, og lege med en Hund, de Dage hun første Gang gjorde Besøg hos en Familje.

Og saa førte hun det mærkeligste Sprog. Hun forvanskede alle de Ord, hun særlig godt kunde lide, ved at berige dem med Endestavelsen *mar* og isprængte saa disse besynderlige Endestavelser med Talemaader som: »Gaa Du hjem og læg Dig!« eller »Rejs ad Hækenfelt til« og diverse andre Udtryk, man blev forbavset over at træffe i en ung Piges Mund. I disse Aaringer, hvor Komikeren Grassots Grynten, Theresas Sange, *Bouffes parisiens'* Operetteløjer, de burleske Replikker fra Café Chantanterne havde banet sig Vej til Borgerfamiljernes Hjem og fornøjede dem i glade Øjeblikke, gjorde Statsrevisorens kraftige og gemytlige Datter hist og her i Krogene i de officielle Saloner, Propaganda for denne burleske sindsforvirrede Munterhed, som hun af og til forøgede med kaade Løjer af eget Fabrikat.

Det var Frøken Dangirard, som i Anledning af sit eventuelle Ægteskab afsluttede en Samtale med en Veninde, i hvilken hun havde underholdt sig om sin fremtidige Brudenats Sindsbevægelser, med de Ord: »Uf, hvor det er dumt . . . jeg lader mig min Sandten kloroformere;« en Replik, der skaffede den Jour-

nalist, der senere serverede den i mere raffineret Form, Ry for Aandrighed. Germaine Dangirard, den honettteste Skabning under Solen, fandt med stor Nemhed paa at sige den Slags gudsforjaaende Vittigheder.

Andrée Cheylus, som Familiens Læge udgav for Brystsyg, i Haab om, at hendes Moder, (der var Enke, og som ikke elskede andet i Verden end sin Datter) en Dag vilde give ham hende til Ægte i Egenskab af den eneste Mand, der var istand til at bevare hendes Liv, havde en lille Næse og en lille Mund, smaa Træk, der saa' ud, som om de var lavet af ingenting. Hendes Stemme var kun et Pust; aabnede hun Munden for at sige mere end et Par Ord, blev man overrasket, og naar Overraskelsen fandt Sted, brugte den unge Pige sin Stemme saa svagt, at man skulde tro, det var et dæmpet Ekko af de Ord, der hviskes i et Sygeværelse. Gjorde hun en Bevægelse, en rigtig Bevægelse, var det noget mirakuløst. En Time kunde hun sidde i samme Stilling, uden at hendes Legmes Liv saameget som forstyrrede en Fold af hendes Kjole, nøjedes blot med af og til at sende lidt af et Blik frem, der skjultes under store Øjelaag, der lignede dem Overbeck har givet sine i Bøn knælende Personer.

Under denne stadige Indadvendthed lignede hun Heltinden i et Liv, hvis Dage glider hen i monoton Ro, eller en uheldig Prinsesse i en Ridderroman, der med rolig Tillidsfuldhed venter paa den stolte og forelskede Helt, der skal befri hende.

Frøken Cheylus' Liv randt hen i en Slags Søvn-gænger, i hvilken mærkeligt nok en naturlig Distraktion var blandet med en forstilt, og hvor en Drømmetilstand og en skarp Aarvaagenhed smeltede sammen, kort sagt i en halv sand og halv løjet Aandsfraværelse, under hvilken den fiffige Pige holdt Øje med og opsnappede alt hvad der foregik om hende.

Køn var hun, men som sagt i det uendeligt smaa. Hun mindede altfor meget om en Miniaturudgave; der var lidt i hendes fine Skikkelse af den sammentrykte kantede gothiske Madonna, hun paa Jernbanen altid havde foran sig paa Laaget af et lille Rejseetui hun holdt i Haanden.

Under denne Offerlamsmine var der en Jernvilje, samtidig med, at der under hendes interessante, forlorent brystsyge Ydre, skjulte sig en gammel Hofmands Snuhed.

Clara Dapogny, en ganske net Blondine, var Typen paa, Personifikationen af Damen, der altid spiller Komædie. Hendes Lader og Gestus, hendes Tonefald og Maade at tale paa, alt syntes laant fra Teatret. Hun rakte én Haanden med en forvreden dukkende Bevægelse, hun havde stjaalt fra Fru Arnould-Plessy, og naar hun traadte ind i en Salon, skød hun Overkroppen i Vejret, strammede mekanisk Trækene, løftede Øjenlaagene, lagde pludseligt en kunstig Livlighed og Elskværdighed over Skikkelse og Ansigt, som den dramatiske Kunstnerinde, der fra Kulisserne træder ind paa Scenen.

Hun var i Livet stadig paa Scenen, og kun Teatret morede hende, hun læste blot Komedier og havde endogsaa et lille ganske kvikt Talent til at fortolke Proverber.

Emmeline Lauverjat, det bedste Hjærte af Verden, men bygget som en Mandsperson, med flade Arme, uden mindste Runding, bragte sin Moder til Fortvivelse ved sit Hang til mandlige Idrætter.

Opdagede hun paa en Tur ude paa Landet en Fuglerede oppe i et Træ, vips! saa' man hende pludselig kaste Skørterne, hæfte Kjolen op med en Naal, og nogle Øjeblikke efter vise sig oppe i de højeste Grene. Kom hun forbi en Mark, hvor Hestene fra en Bondegård i Nærheden gik paa Græs, var hun i et Nu sprungen op paa et Føl og galloperede paa usadlet Ganger hen over Markerne med ivrige Hyp som en rigtig Fragtmandskusk. Lod hendes Moder foretage Reparationer paa sin Ejendom i Paris eller ude paa sit Landsted, overraskede man gerne Emmeline ifærd med at røre Kalk sammen med Mursvendene.

Nanette Malhotier, Datter af en fremragende Universitetsprofessor, som havde giftet sig med sin Vaskerpige, var en køn ung Pige, med en Teint, der havde Térosens matte Farve, med en Mund, der altid stod halvt aaben mellem svulmende Læbers bløde Fald hen over store elfenbenhvide Tænder, med dejlige Øjne dækkede af Vipper, man ellers kun ser hos Dyret, stride smaa Vipper, mindende om smaa sorte Naale, og som ikke indhyllede Blikket i noget fløjlsblødt Halvmørke.

Hun havde de søvnige Træk, det lethargiske Udtryk, der er egen for de Kvindenaturer, man kalder det »stille Vand«; stundom blev man næsten ængstelig ved den Slags Avtomatsstivhed i Bevægelser og Gestus, paa hvilke man kender den moderne Pasiphae.

Man følte, at denne unge Pige var sanselig fra Hoved til Fod, man følte, at hun var sanselig bare paa den Maade, paa hvilken hun spiste Leverpostej uden Brød. Under en livlig Samtale, der førtes omkring hende, saaes undertiden en Dirren med det ene Næsebor, en besynderlig bisar Dirren. Hun gad aldrig bestille noget, læste ikke, spillede ikke, havde en Rædsel for Haandarbejde, tilbragte sit Liv i en Selveconcentration, en Fordybelse i sig selv, hvor pludselig en indre Bevægelse et Sekund kaldte en næsten usynlig Skælven frem om hendes Læber.

Da hun var overordentlig nærsynet, gik hun altid med Næseklemmer. Hendes Nærsynethed gjorde hende generende, idet hun strøg sit Legeme saa tæt op til Ens Frakke, hendes Blik trængte i Læ af Lorgnetglasset formelig ukysk ind i En.

Et Par Aar efter, og ligestraks efter sit Ægteskab, sank da ogsaa den elegante Dame fra den ene Skandale til den anden ned til Lorettehaandteringen.

Blanche Champromain, en lille gratiøs Person, havde den gnavne Mine, man ser hos Børn, der har ondt for Tænder, og Øjnene ligesom fyldte med Sand, som hos søvnige Smaapiger. Med sin korte Talje og de lave Ben lignede hun de smaa kromolitograferede Kvindekarikaturer paa Svovlstikkeæskerne.

Louise Neviance forbandt en Blanding af Livlighed og Ynde med et lykkeligt Helbred, et aabent, frimodigt Koketteri, et absolut sjeldent Mod til at lægge sine Følelser for Dagen, tilligemed den Gud være lovet saa morsomme Uretfærdighed, som varmbloedige Kvinder viser mod Personer, de ikke kan lide, og en Stemme, som (hvor underligt det end lyder) en let forkølet Klang gav en blød og sløret Charme.

Lucie Préauveau. En Talje, der maalte syv- og fyrretyve Centimeter og Toiletter af flotteste *chic*. En sart idealt udseende Skabning, der i Selskabslivet var bleven døbt med Øgenavnet »Distingvertheden i egen Person«, som i visse Øjeblikke paa Dagen, navnlig efter Maaltiderne, angrebes af en besynderlig Febrilskhed, der gav sig Luft i smaa barnagtige Latteranfald, i smaa sindssyge Skrig, smaa dumme og eksalterede Ytringer, i at hun med fjollet Kaadhed gav sig til at kildre en Veninde, eller i et Spil Piquet manøvrerede som en gal med Kortene. Dette stod gerne paa i et Par Timer. Saa faldt pludselig denne Opbrusning. Den unge Pige blev atter alvorlig, forsvandt, viste sig nogle Øjeblikke efter med en Salmebog i Haanden og gik hen til en eller anden kirkelig Ceremoni.

En rigtig Fuglehjærne, der aldrig havde rummet en Tanke og en Konversation, der, ligesiden hun havde været istand til at tænke, kun drejede sig om rent materielle Ting, og det med Udraab, Forbavselse, Suk og Klager, der bestandig kun gik ud paa at tage sig ud.

Naar hun ikke skulde ud om Aftenen, blev hun

gerne liggende vaagen i Sengen indtil Klokken to om Morgenen og polerede sine Negle med et Stykke Skind.

Iblandt de unge Piger, med hvilke Chérie holdt Omgang, var ogsaa en Amerikanerinde, Frøken Diana Peterson, hvis naive Ansigt havde noget af den henrivende Forundring, man læser i Børns Øjne, og som havde den Hudfarve, denne mælkehvide Hudfarve, der er Amerikanerens lønlige Stolthed, idet han, den nye Verdens Søn, betragter sig selv som den hvideste af de hvide paa hele Jorden.

Frøken Diana Peterson var i Besiddelse af den fysiske Livlighed, den fri, erobrende Ynde, den Kocketteriets Magt, der er egen for en ung Race. En morsom Kvikhed blandede sig med den mest forbavsende Dovenskab til at lære Fransk, hvilket bevirkede at den indtagende Udlænding, der havde opholdt sig Aaringer i Paris, kun i en Samtale gav sin Skærv ved et opvakt pirrende Smil.

LXIV.

Men mellem Chéries Bekendte var der en ung nygift Dame, en Fru Malvezin (hendes Mand var Departementschef i Undervisningsministeriet), der begyndte at faa en fordærvelig Indflydelse paa Marchallens Sønnedatter, en Indflydelse, som med hver Dag voksede under en fælles Kultus for Spiritismen, af

hvilken begge erklærede sig for at være lidenskabelige Tilhængere.

Den besatte, den forskruede, den halvgale Suzanne Malvezin var et Fuldblodseksemplar af vort Aarhundredes sjælssyge Kvinde, der havde sit Forbillede i to, tre Damer, tilhørende Kejserdømmets officielle Verden.

En hemmelighedsfuld Kraft drev hende uimodstaaeligt og skæbnsvangert henimod det ekscentriske og det usunde, hvilket hun stadig paatrykte et elegant Stempel, en vis Distingverthed. Thi Susanne Malvezin var i Besiddelse af en sjelden Intelligens, næret af en overordentlig omfattende Læsning, en Læsning af alle mulige Bøger; men af sin illusionsløse Fordybelse i Bøgerne havde hun kun høstet en Bitterhed, en Ringagt for alt, en Blasfemi, der havde givet denne unge Kvinde en Oldings Skepticisme. Hun fandt Behag i nihilistiske Teorier, forsikrede, medens den kønne Mand gabede under et Anfald af Spleen, at der hverken gaves godt eller ondt, hverken Last eller Dyd. Denne Skepticisme forbandtes i Øjeblikket med en besynderlig Kontrast, nemlig en eksalteret Tro paa dansende Borde, en Slags Nevrose Religion, ligeoverfor hvilken den unge Dame havde al en Cocottes Lettroenhed.

Dette Hoved rummede saa unaturlige, saa løse, saa bisare, saa indbyrdes modstridende Ideer, at hendes Samtale for det meste var en utaalelig Springen, med en Mimik, der ikke svarede til Ordene, og pludselige Pavser hvor man med et havde foran sig et livløst fraværende, vagt smilende Ansigt.

Hele hendes Liv var fortæret af en febrilsk, dump, koncentreret Aktivitet, der dulgte sig under det store ubevægelige Legemes rolige Linjer, men som forraadte sig ved, at hun altid henimod Aften fuldstændig havde opslidt Tømmelfingrene paa sine Handsker.

Det vilde være vanskeligt at beskrive det Vanvid, der prægede denne unge Dames Koketteri. Hun syntes at gaa ud paa at ville fremkalde en Gysen ved uhyggelig Maling af sit Ansigt, ved Toiletter, der havde noget spøgelseagtigt ved sig.

Ved Hjælp af Bella Donna lavede hun sig Blikke, der havde tabt deres menneskelige Karakter, de store Pupiller fyldte hele Øjet med en vag Masse uden lysende Punkt. Med Røgen af et Vokslys, hun havde samlet op paa en Sølvbakke, arbejdede hun med stort Besvær paa at udviske det fine Fysiognomis sarte Ynde, forvandle det til bryndetørstende Dødningetræk, i hvilke noget af den fra Sindssygeanstalten undslupne, blandede sig med et Slags bisart Kvieudtryk. Et Ansigt, der ikke mere søgte at opvække Kærligheden rundt om sig, men syntes at ville tænde Gravskænderes Lidenskaber.

Saavel i fysisk som i moralsk Henseende var hun en gaadefuld Skikkelse. Hendes meste Føde var Citroner, i hvilke hun graadigt satte Tænderne, Bonbons, Likører, Apotekersager og navnlig Laudanum, som hun drak af smaa Guldfingerbøller.

Som Supplement til denne Levemaade tilbragte Suzanne Malvezin en Del af sin Tilværelse under et kæmpestor Styrtebads iskolde Vand, dukkede sjæleglad

sine blaanende Lemmer ind herunder ligesom de forfærdelige og gratiøse Kvindeskikkelser i den skandinaviske Mytologi.

LXV.

I disse Aaringer (1867—1868) var der hele Vinteren igennem omtrent hver Aften Baller, af hvilke Chérie knap forsømte et eneste.

Bal i Tuilerierne, hvor paa det første Bal, den unge Piges rosenrøde Kjole med Sølvfrynserne, vakte Sensation ved Siden af Prinsesse Metternichs grelle røde Kjole, og ved Siden af Fru de Korsakows Kjole, hvis Bælte dannedes af et Bundt Smaragder, saa tunge som Dueæg.

Baller i den officielle Verden: Baller i Udenrigsministeriet, hvor Chérie mødtes med Fru de Pourtales, Prinsesse Sagan, Fru Chasseloup-Laubat, Fru Léopold Magnan, Grevinde Ferronays, Grevinde Mercy-Argentau, Marquise Cadorre, Grevinde Walewska, Baronesse Boigne og hendes Datter, Fru Heckeren, Grevinde Bastard, Vicomtesse Aguado, Prinsesse Hénin, Fru de Janzé, Fru Halphen, Baronesse Rothschild, Hertuginde Fernan Nunez og hendes Datter, Marquise Lima, Hertuginde San Cesarino, Fru Haritoff, Lady Tempest; Baller hos Baronesse Hausmann, Søndags Soirée hos Fru Troplong, og endelig Dans afvekslende

med *Converzatione* og Oplæsninger hos Hertug Tascher de la Pagerie.

Baller i det fornemme parisiske Selskab: Baller hos Hertuginde Pozze di Borgo i hendes Ejendom med de fire store Sale, Baller hos Marquise Lillers, Baller hos Marquise Aoust, hvor Faubourg St. Germain's mandlige Ungdom gav Møde, og hvor for første Gang Hr. de Barbantane, en Rival til Marquis de Caux, indførte *le pas du Domino*, Baller hos Marquise Castellane, der indviede sin nye Ejendom, Bal hos Fru Greffulhe, Baller hos Fru de Chanterac, Bal hos Grevinde Kersaint, Bal hos Grevinde Nugent, Baller hos Fru Moitessier, Moderen til den indtagende Marquise Flavigny.

Baller i Fremmedkolonierne: Bal hos Fru Algara i hendes Ejendom i Blanchegaden, Bal hos Fru Louchet de Willork i hendes Saloner i Avenue des Champs Elysées, Bal hos Hr. og Fru Macokomb, Bal hos Fru Ridgway i hendes nyopførte Ejendom i François Ier Gaden. Bal hos Fru Werbruck paa Boulevard Malesherbes, hvor hele den amerikanske Koloni repræsenteredes ved sine smukkeste Damer, Fru Thompson, Fru Clay, Fru Spencer og hendes Datter, den smukke Fru Maden, den bedaarende Fru Farnell, Bal hos Fru Hoffmann, der var gift med den første Sekretær ved de forenede Staters Gesandtskab.

Baller udelukkende for unge Piger: Lørdagsballer hos Fru de Larbre, den gratiøse Kreolerinde, der var gift med en af Departementscheferne under Marine-ministeriet, Baller hos Marquise Aoust, Marquise

Montenart, Marquise Moustier, Baller hos Grevinde Caraman, Bal hos Marquis Talhouet (et af de skønneste af disse Baller), Bal hos Grevinde de Cossé Brissac, hvor de unge Damer fra Faubourg St. Germain samledes.

LXVI.

Stakkels Marchal, han var virkelig morsom med sin fanatiske Tilbedelse af Chérie.

Han kunde godt staa og snakke med sig selv ganske stille om hendes Ynde, hendes Skønhed, hendes Aand, hendes Originalitet, og saa endte han gerne med følgende Ord, som han udtalte meget højt, og som ikke var noget Svar til nogensomhelst: »Og hvad er saa jeg? jeg er jo ikke andet end en gammel Hugaf.«

Hans Sønnedatter forekom ham at være en Skabning, der var fabrikeret af andet Stof end han, et overordnet Væsen, og der var intet andet godt end hvad Chérie gjorde og hans Chérie sagde. Han bøjede sig for hendes Ønsker, hendes Viljer og Luner, uden at den unge Pige gjorde sig megen Umage med at tale til Gunst for dem. Hans Overbærenhed og Godhed var udtømmelig. Tilgive voldte ham ikke stort Besvær. Selv de Ting som Marchallen i sit Indre fandt lidt vel ekscentriske for en ung Pige, behøvede hun blot at gøre, saa blev det ligestraks i hans Øjne pas-

sende. Hun var saa forskellig fra de andre, hans Sønnedatter, saa særligt begavet!

Saaledes gik det til, at paa en Tid hvor en ung Pige knap vovede at bære et Smykke af Markassit, ikke dristede sig til at bære en Fjer undtagen paa en rund Hat, og aldrig i Verden paa en lille lukket Hat, ikke maatte gaa i Silke og Atlask, kun kunde faa Lov til at klæde sig i Tarlatan eller Tyll, fik Chérie, med Undtagelse af Diamanter, Lov til at klæde sig som en gift Dame.

I den elskværdige Soldats Faderforelskelse var der et Gran af den blinde Tro, en Mand har, naar han er vanvittig indtagen i en Kvinde, hvis bedaarende Ord, hvis forførende Person, har den Evne at kunne overbevise ham om, at hvidt er sort og sort er hvidt.

Saaledes var der foregaaet følgende Scene mellem Bedstefader og Sønnedatter. En lille Smule for at se hende, og en Del for at tvinge hende til at lægge sig til fornuftige Tider, havde Marchallen faaet hende til at love ham, at hun hver Gang, naar hun kom hjem efter at have været paa Bal uden ham, vilde komme ind og sige Godnat til ham. Da Marchallen sov meget let, behøvede hun blot at banke ganske sagte paa hans Dør, saa raabte han straks: »Kom ind min lille Pige!«

Hun var altsaa kommen ind med sit Lys i Haanden. Da Marchallen ved Skæret af dette havde set hen paa Uret, brummede han: »Klokken er fire . . . og Du havde dog lovet mig ikke at komme senere hjem end Klokken tre.«

»Fire . . . fire . . . men hvor har Du dog set det, Bedstefader? . . . Du er vist ikke rigtig vaagen . . .«

Med det samme gik hun hen til Taffeluret, tog rask Kuplen af, drejede den store Viser engang baglæns rundt og sagde saa:

»Se nu rigtig efter! . . . den er jo ikke mere end tre.«

Det blev udført med en saa barnlig Ynde, og det sagde saa tydeligt: »For Dig, Bedstefader er Klokken altid hvad jeg vil have den skal være«, at Marchallen, under et Kys af det kaade Barn, udenvidere fandt sig i Tiden og den besynderlige Maade, paa hvilken hans Ur var bleven stillet.

LXVII.

Følte Chérie en enkelt Gang en vis Modstand mod et af sine Ønsker, vidste hun et ufejlbarligt Mid-
del til at fravriste Bedstefaderens kærlige Svaghed det attraaede.

Gamle Militære, der har en voksen Datter, føler ved at se hende ride ud med dem, en ganske særlig Nydelse, en Nydelsé, hvor Faderens Sindsbevægelse mødes med Soldatens Stolthed. Det henrykker dem, hos det svage frygtsomme skørteklædte Væsen, der sidder paa den fyrige Hest ved deres Side, at møde lidt af deres egen Tapperhed, og det er en

Fornøjelse at overraske, med hvilket samtidigt uroligt og stolt Blik de ledsager hendes forvovne Ridt.

Ved Synet af deres Døtre synes disse Fædres gamle Legemer at knejse strunkere i Sadlen, vinde lidt af deres Ungdom tilbage; endog deres Hatte bøjer sig lidt paa Snur, som, naar de i deres Sekundløjtnants-tid tidligere gik ud i civile Klæder.

Marchallen var i Perlehumør, naar han aflukkede Chérie det Løfte, at hun næste Morgen vilde ride en Tur med ham i Boulogneskoven.

Og naar saa næste Dag, i et smilende Solskin, den unge Pige red ud med ham i Ridedragten, der gjorde hende saa slank, med den lille høje Herrehat paa Hovedet, der gav hende lidt af den kaade Dreng, og Chéries lidt stakaandede Bøn naaede hen til Marchallen, der red et lille Stykke bagved, med Blikke og Smil, der flagrede hen til ham fra hendes blaa Slør og ligesom syntes at spore hans Ridt fremad, havde Bedstefaderen ikke Kraft til at modstaa noget som helst, hvad den flygtende Rytterske bad ham om.

LXVIII.

I Siesmayers Kabinet, den bekendte Gartner i Versailles.

Paa de salpeterholdige Vægge, med de pistaciefarvede Tapeter, hvor store fløjelsblomstgule Rokoko Tegninger bugtede sig, saaes:

Et Diplom fra Agerdyrkningsselskabet i Soissons.

Et Frankrigs Kort med alle Jernbanelinjerne.

En engelsk Almanak »*Gardiner Chronicle Almanach 1868*«.

Et Barometer i en sort ottekantet Kasse.

Et Kromolitografi i en lille hvid lakeret Træramme, der forestillede en Blomstergren, under hvilken der læstes *Ceanothus Marie Siesmayer*.

En moderne mørkeblaa Sèvresvase, (en Præmie fra en Blomsterudstilling) med en Medaljon, hvor Venus piskede Amor med en Rosengren.

Et Pengeskab paa hvilket der laa en Vejviser, og ovenpaa denne stod en gammel Sennepskrukke med en vissen Bouket.

Et Skrivebord med en Bunke Fakturaer, over hvilke som Brevpresser laa en støbt tornet Konkylje.

Et lille Bogskab med en Samling af Havebrugs Skrifter og Larousses Leksikon. Mellem Bindene laa hist og her nogle vældige farvede Gibsafstøbninger af kæmpestore Æbler og Pærer.

Uden at se synderligt paa dem, lod Chérie Blikket hvile paa »*Gardiner Chronicle Almanach'en*« *Ceanothus Marie Siesmayer*, de store Æbler o. s. v.

Hendes Bedstefader havde taget hende med for at vise hende Siesmayers rige Samling Rododendroner, som just stod i fuld Flor, men Regnen havde jaget dem bort fra Haven og holdt dem indelukket i dette kedelige Værelse, tilligemed en gammel Dame, der ogsaa var kommen for at se Rododendronerne, en gammel Dame, som Marchallen syntes at kende lidt til,

og som var ledsaget af sin Søn, en ung Mand, der hverken var køn eller grim.

I Joli-Adams Salon, en Notar af den gamle Skole, der boede i et Kvartér af det gamle Paris.

Hvide Paneler, vældige Arkivskabe fra Loft til Gulv med Glasdøre, Gittertremmer og grønne Gardiner for. Oppe paa Skabene stod bronzefarvede Gibsbuster af Oldtidens Filosofer.

Et stort aflangt Bord med et grønt Tæppe, slidt af alle de fem Franks Stykker, der var bleven talt op derpaa.

Lænestole af Kirsebærtræ betrukket med gult Plyds; foran hver af disse stod enten en lille tarvelig Skammel, broderet med store Roser, eller en Spyttbakke fyldt med Spaaner.

Hestehaarsstole med en udskaaret Apollolyre i Ryggen.

Paa Kaminen et Par ældgamle Carcellamper, med cirkelformige Lister, og midt paa Spejlet et Litografi i en hæslig sort Ramme, der forestillede »Denis de Villiers, Notarernes Dekanus, malet af Robert Lefèvre, litograferet af Mauzaisse«.

Uden at se synderlig paa dem lod Chérie Blikket hvile paa Filosofernes Buster, Carcellamperne, Notarernes Dekanus o. s. v.

Hun havde gerne villet vente udenfor i Vognen, men hendes Bedstefader havde absolut villet have, at hun skulde følge med ind; hver Gang den brave Joli-Adam mødte Marchallen, plagede han ham om at faa

Lov til at se hans Sønnedatter, der jo nu maatte være bleven en voksen ung Dame. De kunde virkelig ikke være bekendt at nægte Manden denne Glæde. Forresten skulde Marchallen kun sige ham et eneste Ord; de gik ligestraks.

Men det traf sig, at Notaren havde Forretning med en Klient, som slet ikke kunde blive færdig. De ventede meget længe sammen med en gammel Herre, som Marchallen syntes at kende lidt til, en gammel, meget elskværdig Herre, ledsaget af sin Søn, en ung Mand, der hverken var køn eller grim.

Da de kom ud fra Gartnerens Arbejdsværelse saavel som da de kom ud fra Notarens Kabinet, henvendte Marchallen sig til sin Sønnedatter med de Ord:

»Lagde Du Mærke til den unge Mand, der var?«

Chérie besvarede dette Spørgsmaal med et Smil fuldt af et henrivende Skælmeri.

»Hvorledes synes Du om ham?«

»Jeg vil ikke gifte mig.«

»Hvis nu dog . . .«

»Jeg vil ikke gifte mig, kære, søde Bedstefader.«

LXIX.

Chérie talte sandt.

Den ganske unge Pige, der forkæles af Forældrene, lever lykkelig i sin Families Skød og faar Lov

til at smage Selskabslivets Glæder, har intet Hastværk med at giftes. Da hun endnu ikke kender Liden-skaben og de heftige Tilknytninger, synes hun saa godt om denne lette flagrende Koketteren med de Følelser og Tilbøjeligheder, hun vækker rundt om sig, synes saa godt om at dele sig selv mellem alles Tilbedelse.

Denne Hjærtets kælent ømme Leg, som ikke fjerner hende fra hendes gamle Forældres Kys, som ikke brutalt river hende bort fra Hjemmet, fra hendes lille Værelse, fra hendes jomfruelige Vaner, der ikke omkalfatrer hendes Liv, denne Leg er hende fuldstændig tilstrækkelig, og det er maaske hele Opfattelsen af Kærligheden i den Alder.

Selv hvis hun har en særlig Tilbøjelighed for en af de unge Mænd, hun møder, staar Ægteskabet ikke i hendes Tanker som et Kærlighedens Resultat, tvertimod. Jeg kan saaledes erindre, at jeg under en Opførelse af »Philemon og Baucis« paa Opéra-Comique, hørte en trettens Aars Pige sige ganske højt: »Er det nu ikke latterligt saadan en Historie om et Par, der elsker hinanden efter at de er bleven gift!« Og hvad hun sagde var den logiske strænge Konklusion af hvad hun havde læst. Thi i de Bøger, man tillader unge Piger at læse, er der jo aldrig Tale om Kærlighed mellem Mand og Hustru.

Unge Piger, der er tre, fire Aar ældre end min lille Pige fra Opéra-Comique, og som indtager en høj Plads i Samfundet, føler mere end andre en vis Utilbøjelighed for Ægteskabet. De nærer en stadig Mistro,

frygter at man gør Kur til dem og bejler til dem for deres Formue, deres Stilling i Samfundet. De tænker paa deres unge Veninders Skæbne; en af disse har kun været gift i to Aar, og hendes Mand har allerede fuldstændig fortæret Medgiften, en anden er allerede bleven forladt af sin Ægtefælle, en tredje er bleven gift med en ung Mand, der har ført et meget vildt Liv, og som nu efter et halvt Aars Forløb sidder hele Dagen i en stor Bluse og udklipper Skillings-Billeder som en halvfjøllet, en fjerde, der før var saa glad og saa munter, har forleden betroet hende, at hun faar Prygl af sin Mand, og midt under sine Taarer kunde hun ikke bare sig for at smile, da hun kom til at sammenligne sine Spring under Mandens Stok med en dresseret Pudels Spring i Cirkus.

Og den bedste og almindeligste Grund, hvorfor den unge Pige afslaar det ene Parti efter det andet, er, at den unge seksten, syttenaars Pige stadig er overbevist om, som nu Chérie var det, at Partier paa hundrede tusinde Francs i aarlig Indkomst vil blive ved at presentere sig daglig og indtil Evighedernes Evighed.

LXX.

Hvad man knap skulde tro, var, at denne unge Pige, der nu i flere Aar havde været udviklet Kvinde, og hvis Fantasi udelukkende var optagen af Kærlig-

heden, endnu ikke havde nogen Anelse om hvorledes Barnet kommer til Verden.

Ja! Hun var aldeles uvidende om Kærlighedens materielle Former, eller idetmindste var hendes Formodninger om det kønslige Forhold mellem Mand og Kvinde saa vage, saa ubestemte, saa svævende, at der i hendes Hjerne næsten var det kyske Mørke, der i Barnets Hjerne hviler over disse Forhold.

Som lille havde Chérie ikke kendt noget til lastefuld Nysgerrighed, havde aldrig brudt sig om at faa noget at vide hos Veninder, der var mere erfarne end hun. Tilfældet havde aldrig spillet hende en meget obstkøn Bog i Hænderne. Forvildede hendes Blikke sig hen paa Statuerne i de offentlige Haver, satte dette ikke hendes Tanker i Bevægelse, og blev hun tilfældig ude paa Landet Vidne til Dyrenes Elskov, faldt det hende ikke et Øjeblik ind, at Mennesker og Dyr elsker paa samme Vis.

Og de hæslelige Afsløringer, der aabner Pigebørnenes Øjne, de Kundskaber de faar, man véd knap hvorfra, fra Muren paa Gaden, fra en Sang de hører nede i Stalden, var saa at sige trængt ind i Chérie med Segl for. De forblev inderst i hende i deres lukkede Hylster, indtil den Stund, hvor der pludselig fødes en Klarhed hos Kvinden, der oplyser alt, hvad hun bærer i sig uden selv at vide det, alle Erfaringer, der slumrer i Mørket.

Saaledes som det er Tilfældet med en stor Mængde voksne unge Piger, var hun naiv, fuldstændig naiv, skønt hun gerne i sin Tale af en Slags Forfængelig-

hed vilde give det Udseende af, at der ikke var noget, hun var uvidende om, og der var endnu lidt i hende af den lille Pige, der i Cirkus morede de omkring-siddendes Øren med de Ord: »Nej, denne Gang er det bestemt en Hoppe.« Det kære Barn bedømte Hestens Køn efter den Sadel med Frynser, det havde paa.

Men hendes lille Hjærne havde nu ogsaa været propfuld af naive Ideer og kimæriske Forestillinger. Under hendes første Ophold paa Muguët havde Herregaardens kvindelige Tyende tidt spaseret med hende ud til »Egekilden«. I et lille Krat under en stor flad Sten, rislede denne Kilde med store Bobler frem af Jorden. Fra denne Kilde, fortalte man Smaadrene og Smaapigerne, kom de smaa Børn til Verden. Og de smaa Piger og Drengene bøjede sig ud over det klare Vand, hvor Spejlbilledet af deres smaa Ansigter ideligt bortførtes af den hurtigt glidende Strøm og ventede hele Tiden, at nu med næste Boble maatte en lille Broder eller en lille Søster da endelig komme frem under den store Sten, der af og til forekom dem at rokke under det fremvældende Vand, og man kunde kun faa dem bort ved at forklare dem, at de smaa Børn ikke kom frem fra Kilden, undtagen naar Mo'er Recolène var derude. Denne Mo'er Recolène var Egnens Jordermoder. Fra »Egekilden« kom forøvrigt kun de artige Børn, de uartige Børn kom fra »Skrubtudsehullet«, et andet Sted i Nærheden af Herregaarden.

Dette Eventyr, der fortaltes ude i Skoven ved denne Kilde, og som for Chérie fik en vis Stadfæstelse

og Avtoritet af Landskabet, ude i hvilket hun havde hørt det, trængte dybt ind i den lille. Den Fornøjelse, hun senere havde af at læse Eventyr om Undiner og Feer, der beskyttede Kilderne, fastholdt hende længe ligesom i blid Ladhed til den Tro, at Jordens Kilder var Ophavet til smaa Menneskevæsener.

De Ideer, som den unge Pige forbandt med Mandens og Kvindens kønslige Forening, var ligesaa morsomt unaturlige. Smaapiger tænker sig ikke Ægteskabet som andet end Bryllupsceremonien. Da Chérie var et lille Barn, tænkte hun sig Ægteskabet som en Vals mellem en Herre og en Dame, der dansede sammen i et mørkt Værelse, hvor man havde indespærret dem ganske alene. Ægteskabet, en slet og ret Vals i Mørket, hverken mer eller mindre. Hvorledes var den Idé født, og hvorfra var den kommen? Senere, da man i hendes Nærværelse havde begyndt at tale om Ægteskabet, med den Hvirken, de Fortielser, den diplomatiske Mimik, man bruger overfor Børn, der vokser til, havde Ægteskabet i hendes Tanker undergaaet en Forvandling. Det var bleven det Faktum, upaaklædt at ligge ved Siden af en Mand. Ellers intetsomhelst andet, men kun saa forfærdeligt ved Tanken om at blive set uden Klæder paa Kroppen.

Og Barnet havde søgt at vænne sig til disse frygtelige Udsigter. Hun havde ladet sy en Brudekjole til en af sine Dukker; hver Aften lagde hun saa denne Dukke til Ro fuldstændigt upaaklædt, efter det Program hun havde dannet sig om Ægteskabet. Og naar hun forlod sin kære Dukke, var det med

lidt af en Moders forskræmte Ømhed, naar hun Bryllupsaftenen fjerner sig fra en Datter, hvis tilkommende har Ord for at være en stor Don Juan.

Denne sidste Fantasi forsvandt ligesaavel som Valsen lidt efter lidt af hendes Tanker, men blev ikke erstattet af noget bestemt, noget præcist. Tanken om Fuldbyrdselen af Ægteskabet hvilede under et Slør. Ægteskabet saa' hun som et Liv i Fællesskab, hvor Ægtefællerne under et dagligt snevert Samliv ødslede med Kærtegn paa hinanden; hun anede jo nok, at der paa Bunden af dette eksisterede noget vist ubekendt, men hun fandt Behag i at lade dette være i det fjerne, et kysk Instinkt afholdt hende fra at ville stifte nærmere Bekendtskab dermed.

LXXI.

Med et gik der et Lys op for den unge Pige, hun blev pludselig vidende og det paa en ganske besynderlig Maade.

Judocus Cochemers noget bisare Undervisning havde forekommet Marchallen at have efterladt alt for mange Huller i hans Sønnedatters Kundskaber. Derfor tog han hende ud af Kursuset, mens hun endnu var i anden Klasse, og gav hende en Guvernante, der blev nødt til at begynde hendes Opdragelse helt forfra.

En Dag (Chérie var dengang lidt over seksten Aar)

havde Guvernanten givet hende til Stileopgave »Penthesilea, Amazonernes Dronning«.

Chérie, der ikke var videre stiv i Mytologi, tyede saa til et Leksikon (ovenikøbet et af Kommissionen for den offentlige Undervisning avtoriseret Leksikon); i hvilket hun fandt følgende Sætning: »Hver Gang en Amazone dræbte en Fjende, modtog hun en Mand i sine Arme.« Ved hvilken Ideforbindelse belærte denne stakkels kejtede Sætning den unge Pige om det hun ikke vidste, og hvorledes kan det være, at ved Læsningen af denne Sætning, saa mange Ting der før var gaaet ind af hendes Ører, uden at hun vilde høre paa dem, saa mange Ting, der havde trængt sig ind under hendes nedslagne Øjelaag, uden at hun vilde se dem, paa ét Øjeblik gav hende Nøglen til Elskoven og Ægteskabet?

Ja, det er uforklarligt, og dog forholder det sig saaledes.

LXXII.

»En Mand, ligemeget hvem, naar blot han vil tage med mig i Selskab hver evige Aften,« udbrød en Dag paa denne Tid en af Chéries Veninder.

Det Liv, som denne fremtidige Familjemoder drømte sig, var jo netop det Liv, som Marchallens Sønnedatter førte. Hun tilbragte alle sine Nætter paa Baller, i Selskaber, til Fester, uden at være en eneste

Aften hjemme, stadig, stadig ude — saaledes gik hele Vinteren 1868.

Til de Saloner, der det foregaaende Aar havde aabnet sig for den unge Pige, kom nu dette Aar Hertuginde Hamiltons, til hvis Aftenselskaber det var saa vanskeligt at faa en Indbydelse, og Hertuginde de Maillés, Hertug de Bisaccias, Hertuginde Rochefoucault Dodeauvilles, de tre berømte Parisersaloner, hvor Hovedstadens udsøgteste Selskab samledes.

I samme Aar i Slutningen af Januar var Chérie Genstand for en Slags Ovation paa en Nattefest, Skøjteløberforeningen havde foranstaltet paa Boulogneskovens Søer til Ære for den fornemme Verdens skøjteløbende Damer. Imellem Hertuginderne Trémouilles og Berghes', Marquiserne Canisys, Montsabrés, Crisenoy, Montgomerys og Galliffets, Grevinderne Pracomtals og Tocquevilles, Baronesserne Poillys, Courvils, Briois' og de smukke Frøkner Hamels og Dions mørke Pelsværk, under det elektriske Lys, der spillede paa Isens glatte Flade, saaes Marchallens Sønnedatter i en snehvid Pels med store blaa Baand, der flagrede bag ved hende, og gav hende Lighed med et nydeigt lille Lam i et Hyrdedigt.

LXXIII.

Chérie, der levede og aandede for Selskabslivet, havde nu kun én eneste Tanke, at vække Sensation,

hvor hun viste sig. At blive lagt Mærke til, blive udpeget, blive fundet køn af alle, under en støjende, næsten generende Beundring, det gik alle hendes Bestræbelser ud paa nu.

Paa Baller, i Teatret, ved Væddeløb, maatte hun absolut gøre en Indtrædelse, hvor alle Blikke og alle Kikkerter rettedes mod hende, hvor Folk stod op paa Stolene for at se hende, hvor hendes Navn hviskedes rundt omkring, hvor hendes Vej rejste den lette Summen som Modedamen altid efterlader i sit Køl vand.

Chérie var naaet en Fase af sit Liv (en Fase, saa mangen Pariserinde passerer), der var viet et alment Koketteri. Et Koketteri uden Hjærtets Ømhed, der henvender sig til Masserne, et Koketteri, som ubarmhjærtig lader haant om den enkeltes Følelser, hvor værdig han saa end kan være til at blive elsket. I denne Gøglerattraa efter at blive hyldet af Alverden var hun ligesaa omhyggelig for sin Entrée som Skuespillerinden, gik med Liv og Sjæl op i at gøre Effekt al den Tid hun var ude.

Med hver Dag tabte Marchallens Sønnedatter lidt af den diskrete Undselighed, der skræmmes af en plump Ros, en Offenlig Kompliment, en Beundring, som overskrider en dæmpet Mumlen. Chéries Elegance traadte ud af Anonymiteten, Mørket, den hensynsfulde Tavshed, i hvilken unge Pigers undselige Succes'er skjuler sig, og en Dag omtalte Aviser og Modeblade hendes Toiletter.

LXXIV.

»Hele Paris« anerkendte, at Chérie havde en ganske særlig Smag til at klæde sig. Naar hun viste sig ude, var det morsomt at se andre Kvinders ydmyge, vemodige, næsten sønderknuste Anerkendelse af hendes Overlegenhed i den Kunst at klæde sig paa.

En Paaklædning, hvortil en navnkundig Dameskræder eller Dameskræderinde vel nok havde bidraget sit, men hvor hendes egen Personlighed lagde noget originalt ind, i hvad hun bar, stundom en pikant, gratiøs Skødesløshed, stadig en henrivende Harmoni.

Ingen havde et saa sikkert og hurtigt Blik som Chérie for det distingveret klædelige, for det originale Snit, for at opdage den mageløse og dog saa lidt iøjnefaldende lille Hat, der netop passede til hendes Fysiognomi, og hvorunder hendes Ansigt smilede i klare Refleksers glade Lys.

Og en Fantasi, der var saa opfindsom til at flytte et Skraalæg, forandre en Garnering, føje en Ruche til, alle mulige ubetydelige Ændringer, der dog kunde blive den geniale Retouche, som gav Toilettet dette ubestemmelige ypperste, og som Kammerpigen under hendes Opsyn besørgede.

En gammel Dame beskrev mig sin Samtids Pariserindes Smag med de Ord: smukt Fodtøj, elegante Handsker og kønne Baand (Kjolen var den Gang kun en Bisag), det var det hele, og Sko, Handsker og Baand stadig i dæmpede Farver.

Chérie havde bevaret denne Fortidens Pariserindes Kærlighed til dæmpede Nuancer, og hun vilde under ingen Betingelse bære de brutale, grelle Farver, disse Farver à la Pistolskud, som enkelte udenlandske Damer (særlig Amerikanerinder) havde indført i det franske Toilette.

Chérie afskyede ligeledes dette »Draperi«-Udseende, der var i Færd med at blive moderne for Damekjolerne, og i den Anledning havde hun ofte lange Disputer med Gentillat. De Dage, hvor hun var oplagt til at drille, erklærede hun, at Dameskræderne ikke mere syede Kjoler, men Gardiner og Sengeomhæng, og at kun Kvinden forstod at give et Stof det kærtegnende bløde Fald, det bør have paa et Kvindelegeme.

Dæmpede Farver og bløde elastiske Stoffer var det Chérie klædte sig i, og det saa vellykket, saa fikst, saa elegant, at hun i Selskabslivet regnedes som Toneangivende for den unge rige Piges Toilette.

Den ideelle, maniererede, ætheriske Side af den unge Piges Temperament røbede sig i hendes Toilette ved en Slags Spiritualisme, der bestod i, at hun næsten kun brugte Stoffer, der ligesom hyllede hende i en Taagesky.

Denne sjeldne Smag for at klæde sig paa lagde Chérie for Dagen baade i Selskaber og hjemme. Til Gadetoiletter havde hun det ogsaa, men i en mindre Grad, og som en Person, der i Almindelighed kun tager ud i Vogn.

Kun de Kvinder, der er vant til at gaa tilfods, forstaar tilfulde at komponere et Toilette, der gør Virkning paa Gaden.

LXXV.

Man bør ikke se altfor meget ned paa Kunsten at kunne klæde sig smagfuldt, denne Naturgave hos Kvinden, denne Gave, der dog kun er tilfaldet et saa ringe Antal af dem.

Arrangementet og Sammenstillingen af det, vi Mænd ringeagtende benævner *le chiffon*, forlanger af Kvinden meget fine og sarte Efvner, en sikker Smag og fremfor alt et Legeme af den sjeldne Beskaffenhed, at alt hvad det har paa, klæder det.

Endvidere behøves der, for at et Toilette skal være vellykket, et Helhedens Trylleri, der strækker sig fra Støvlerne til Hatten, en Distingverthed, der bestaar i alle Detaljernes Fuldkommenhed, en Harmoni uden Tørhed, kort sagt, noget kønt, der ikke i ringeste Maade minder om en Modejournals Figurer.

Toilettet er en Gave, men det er tillige en Videnskab, som fordrer sine Granskninger, sine Undersøgelser, og som har sine Fund, der pludselig kaster Lys over hvad man besværligt søger efter.

Toilettet er for Kvinden Midlet til at kunne vise den Kunstner, der boer i hende — det Middel, der fortrinsvis røber Kunstnernaturen, og som er af langt større Betydning for hende end det tarvelige Udbytte af et stakkels Selskabstalent som for Eksempel at kunne sammensmøre en daarlig Akvarel, — det er Midlet til at kunne udstille sin Ynde, sin Vakkerhed, sin Skønhed i et vellykket Billedes Farver og Harmoni, det er Midlet indenfor de civiliserede Samfund, mellem Modens uophørlige Omskiftelser, at gøre sin Person til et indtagende sart Kunstværk, stadig under nye Former og nye Skikkelser.

LXXVI.

Uden paa nogen Maaade at være Maler viste den kokette unge Pige sig om Aftenen i Toiletter, der vidnede om et nøje Kendskab til de Forandringer, Farverne undergaar i Aftenens orangefarvede Lysning. Hun opnaaede dette paa en meget sindrig Maade ved følgende Anvendelse af sin Morgen:

Efter en langsom detaljeret Mønstring af sit Ansigt, sin Hals, sine Skuldre, sine Arme, ringede Chérie paa sin Kammerpige, der saa kom ind med en lille Stige og nogle store Stykker Tarlatan i en halv Snæs forskellige Farver.

Pigen gik hen til Vinduet, og paa Gardinerne,

der var trukket helt for, fæstede hun med Naale det Stykke Tarlatan, hendes Frøken angav hende.

I Dagslyset, der forandredes af det Skær, der faldt ind igennem det gennemsigtige kulørte Stykke Tøj, i denne Luft med de sarte rosarøde, azurblaa, laksegule og violette Toner, studerede Chérie længe med en Kolorists Øje den Tone, der harmonerede bedst med hendes Teints Beskaffenhed den Dag, den lysende Farvetaage, der fordelagtigst fremhævede hendes Huds Liv.

Hun lod Vinduet betrække om og om igen, uden Medlidenhed med Kammerpigen, der hele Tiden maatte blive paa Stigen, med Armene i Vejret for at fæste Knappenaalene, der ikke vilde sidde fast.

»Nej, Rosa klæder mig aldeles ikke i Dag . . . det giver mig ingen sølvklar Hud . . . nej tvertimod . . . Blaåt . . . det er dog besynderligt. Jeg synes, at Blaåt idag tager al Mildheden bort fra min Hud . . . lad os saa prøve en anden Farve . . . maaske maisfarvet.«

Og den Nuance, Chérie fandt gunstigst for sin Huds »Fotogenitet«, for sin Skønheds harmoniske Straalen, og som gav hende den uforklarlige Ynde, som andre Kvinder engang imellem kan faa, takket være rent tilfældigt valgte Farver, denne Nuance, hun havde valgt med saa megen Omhu, efter et saa grundigt Studium, blev den fremherskende Farve i det Toilette, i hvilket hun viste sig den Eftermiddag.

LXXVII.

Paa dette Tidspunkt af hendes Liv, der helt var viet til at gøre hende til en elegant Fremtoning, hvis Elegance var dreven til Raffinementets Yderste, i den kokette Syslen med at skabe den Berømmelse, for saa at sige, som Toilettet kan kaste over Kvinden, i denne Higen efter ved Toiletternes Originalitet at hæve sig skøn og straalende over sine Medsøstre, havde Chérie til Hjemmedragt valgt en Paaklædning, der maaske var lidt teatralisk, men som klædte hende fortryllende, og som i hendes store Toiletspejl, midt imellem brudte Reflekser, viste hende lidt af den ideelle Skikelse, enhver Kvinde drømmer for sin Skønhed.

Hendes Kjole var en Kjole fra det attende Aarhundrede, hun havde fundet i helt Stykke, en lyseblaa Kjole af kinesisk Silke, oversaaet med Rosenknopper, der sad to og to med de sammenslyngede Stilke fasthæftede ved et kruset sølvstænket Kniplingsbaand, hvis Sløjfe og tvende løse Snipper hang krympet ind mod Tøjet. Hun havde ladet denne Kjole sy efter en Haik, dette orientalske Klædningsstykke, der glider ned om Legemet uden Folder. Under den havde hun en Chemise og et lille Skørt kantet med Brysselerkniplinger. Fra Rabatterne paa Kjolen spredte en Flod af Kniplinger sig om hendes Hals og dannede en Slags meget original pibet og ruchet Krave, der omrammede det nederste af hendes Ansigt i en taaget Kniplingsky. Hertil havde hun blaa Silkestrømper

med Pailletter og Klædessko med Sølvstjerner. Og intet var mere vellystigt koket end Modsætningen mellem det svære Silketøjs store Knæk over det næsten nøgne Legemes unge runde Former, det lette luftige Flor om Hals og Bryst og Chenillebesætningen, Flitterets og Broderiets Søvglands.

I denne Dragt, dette henrivende Maskebalskostume og med Hænderne stadig skjulte af Handsker for ikke at tabe deres Hvidhed, forblev Chérie paa sit Værelse i lad Beundring over sig selv, smilende koket til sig selv, ubehageligt forstyrret, naar et Besøg udrev hende af den drømmende lidt mystiske Sjælstilstand.

Saaledes tilbragte hun hele lange Eftermiddage, lukkede sig inde til hun tog ud, hvilket aldrig var Tilfældet før Klokken fire.

Stundom under slige Timers forelskede Selvbeskuelse, under drømmende Kredsen om ideale Toiletter, mens Hjærnen gyngede sig i serafiske Elegancers Blaa, paakom der Chérie aldeles pludselig en eksentrisk Attraa, en Lyst til meget jordiske Ting, hvis Trang til øjeblikkelig Tilfredsstillelse plagede hende og pinte hende med en fiks Idés Stædighed.

Havde hun i slige Øjeblikke Besøg, hørte hun paa sine Veninders Konversation med formelig ulykkelig Mine, og den Maade, hvorpaa hun svarede hen i Vejret saavel som hendes Kedsomhed og Distraktion, røbede dem tydeligt nok, at hun bare ønskede, de vilde gaa.

Den unge Pige havde saaledes pludselig faaet

Lyst til at spise smaa sure Agurker fra Urtekræmmeren ved Siden af; de som de selv havde lagt ned smagte ikke nok af Eddike, og til disse Agurker drak hun daarligt Øl.

Efter at hun saa næsten havde skubbet sine Veninder ud af Døren, sendte hun ligestraks sin Kammerpige til Urtekræmmeren og Spækhøkeren, og den lille Fe i Kjolen med Rosenknopperne indtog paa et Hjørne af Bordet en Lunch af grønne Agurker, som hun med formelig Gridskhed slugte i sig.

LXXVIII.

Kejserindens Téselskaber i Compiègne med det Ry de nød i de bonapartistiske Kredse, havde bragt nogle af Paris' toneangivende Damer til at adoptere en Mode, der fødtes og døde med Kejserdømmet. »Eftermiddags Téselskaberne.«

Disse Téselskaber, der næsten udelukkende bestod af Damer, hvor kun nogle enkelte meget intime af Husets Herrevenner modtoges, blev et Koncilium for det elegante Verdensliv. Her holdt Modens Droninger deres Møder, her leveredes første Udgave af Døgnets Skandaler, her diskuteredes Gaarsdagens Toi-
letter, her affattedes Korrespondancen med Skræddere og Modehandlerinder, her opstilledes Programmet for Aftenens Fornøjelser, her traf den officielle Elsker

Aftaler med sin Hjærtesdame, her bestemte Venner og Elskende, hvor de skulde mødes om Aftenen.

Mellem de mest omtalte af disse Téselskaber, nævnedes Fru Tony-Freneuses, hvis Mand var Chef for et af Byen Paris' store offentlige Kontorer, i anden eller tredje Række.

Fru Tony-Freneuse modtog sine Venner i en lille ottekantet Salon, hvor Vægge og Loft var betrukket med Atlask. Der saas ikke en eneste *bibelot*, men Møblementet, der var fabrikeret af Hovedstadens første Snedker, var et sandt Pragtstykke af vor Tids Møblement, der blot er Polstring, elastiske, bløde, elegante Rundinger af Stoffet, der aldrig stanses, aldrig afsluttes af noget Træværks tørre, stive Rande.

Betrækket, hvormed hun efter sit eget Udtryk havde »paaklædt« sin lille Salon, var en Række under Worths Opsigt broderede Flader, der efter hvad der fortæltes, havde kostet hende tresindstyvetusind Francs.

I disse moderne Omgivelser fandtes der et ganske kønt originalt komponeret Stykke Møbel. Det var et Blomsterbord, der kunde slaas sammen som et Skærmbrædt, og hvis meget lave Stativ foroven og til Siderne var indesluttet af høje forgyldte Messingstænger langs hvilke der hele Vinteren stod de skønneste Kamelier.

Foruden dette Blomsterbord udgjorde en vældig Sølvtemaskine (en Genstand, der var bleven levende beundret paa sidste Verdensudstilling), fra hvilken man hele Tiden hørte Vandets Syden, al den Kunst, eller

rettere den industrielle Kunst, der smykkede denne Salon.

Den skønne Fru Tony-Freneuse laa paa en Chaiselong, der var anbragt indenfor det halvcirkelformede Blomsterbord, af hvilket den omsluttedes paa tre Sider som i en Alkove af Grønt. En halv Snes Kamelier af Nuancen *rose de Chine* tegnede sig skarpt mod Væggenes og Møblernes himmelblaa Betræk.

Fruen havde en let Hovedpine den Dag. Med en lidende Pariserindes trætte Ynde bøjede hun Hovedet lidt frem. En Fletning, der var rullet sammen oppe paa Issen, lignede en Rede af Hugorme, der lige skulde til at vikle sig løs.

Hun beklagede sig over Romanforfatternes Fordringsfuldhed. De forlangte jo af Kvinderne, at de skulde være overmenneskelige Væsener, der ikke i deres Kærlighed maatte have samme Træthed og samme Lede som Manden. Disse Klager afløstes af og til af morsomme Grimasser og en Rynken paa Næsen, den gratiøse Skikkelse henvendte som et Slags Spørgsmaal til to unge Herrer og en Dame, der allerede var kommet.

Paa en Tabouret ved Fru Tony-Freneuses Fødder sad en indtagende ung juridisk Embedsmand. Hans Kjoleopslag var foret med sort Fløjel og han duftede endnu af de elegante Parfumer, henne fra den fashionable Fægtesal, han lige kom fra. Han sad og morede sig med at bøje en Spanskrørsstok mod Knæet, ligesom en Floret, svarede ikke, men nøjedes med at smile.

»Det er ogsaa Deres Mening, ikke sandt Prinsesse?« bemærkede saa Husets Frue.

»Ja, ja,« svarede Prinsessen med et Tonefald, i hvilket man følte hendes Ligegyldighed ligeoverfor Diskussioner om Kærlighed.

Prinsesse Kolokolsoff var en Moskoviterinde, der levede i Paris. Hun havde en lille rød Næse som en engelsk Hundetyv og et Par missende Øjne uden Bryn i et lille blegt, fladtrykt Ansigt. Efter forrige Aarhundredes Mode bar hun nedringede Kjoler ligefra Klokken tre om Eftermiddagen indtil to om Morgen. Den bævrende Barm truede med at flyde ud over Ruslæders-Kjolen, en Opfindelse af en berømt Dame-skræder, der tilmed var faldet paa at hænge en Række smaa Stykker Staal paa den Læderkjole, der indesluttede Prinsesse Kolokolsoff ligesom i en wiensk Rejsetaske, og gav den Fremmede med Kalmuktypen Lighed med et Gudebillede til Brug ved Stueandagt.

Denne Russerinde havde hvad der i Diplomatsproget kaldes en *chair froide*, denne Hudfarve, der er ganske særlig for Kvinder, der gaar op i Forretninger eller i Politik, fuldstændig forskellig fra de Kvinders der elsker Kærligheden og Fornøjelserne.

Efter nogle Øjeblikke at have tænkt sig om, tilføjede den russiske Prinsesse med sit Fædrelands blide Tonefald, det man kunde kalde en nordisk Kreolerindes Fuglekvidder:

»Og desuden kan jeg ikke tale rigtig med om Jeres Kærlighed . . . Kvinderne i vort Land er meget mindre . . . ja hvorledes er det nu, I siger? . . .

naa nu har jeg det . . . de lader sig langt mindre rive med end de franske Kvinder . . . hos Russerinden foregaar der en meget interessant Fordobling af hendes Jeg, og midt i Hyrdetimerne hedeste Øjeblikke . . . ja det er vanskeligt at forklare . . . er det, som om der var en tredje Person, der stod ved hendes Side og var Vidne, kritisk Vidne til selve det fysiologiske Moment.«

»Fy! fy! denne kritiske Tredjemand er virkelig meget generende, Prinsesse . . . det er vist, ja det er vist . . .« lød det med en Stammen, (det var iøvrigt ikke saameget Ordene, der ikke vilde lystre, som selve Tankerne, der ikke vilde følge med) henne fra en lille Herre med et pilmagert Legeme og Haaret klippet aldeles tæt, som om han endogsaa havde villet lette sit Legeme for dettes Vægt. Det var en ung Mand, Søn af en hovedrig Vekselmægler, hvis hele Liv var helliget Hestedressur, og som beklagede sig over at have for svære Knokler, og som sultede sig, og som daglig havde sine reglementerede Løbeture for at naa den specielle Vægt, der krævedes for at blive Jokey og en Dag deltage i Væddeløbene som Jokey.

»Det er sandt,« sagde saa pludselig den smukke Jurist, der sad ved Fru Tony-Freneuses Fødder, »De har vist ikke hørt paa hvilken mageløs Maade Bankier Beffarol fejrede sin Brudenat . . . Nu skal De høre. Bag en Portiere havde han opstillet . . . tænk Dem bag en Portiere . . . fem Mandolinspillere, der havde Ordre til at spille til langt ud paa Natten . . . Da hans unge Frue saa er gaaet til Ro, træder han

ind i Værelset i rosenrød Silkeskjorte, slaar med den knyttede Haand mod Portieren, og Musikken begynder lige paa Stedet. Under Musikkens Pianissimo og i det sarte gennemsigtige Linned, der belyses af Alabastlampens Skær, spadserer han hen mod det ægte-skabelige Leje . . . Mandolinspillerne havde nær let sig en Sygdom paa Halsen.«

En Flok unge Fruer og unge Piger, der havde støjet i Værelset ved Siden af, og mellem hvilke Juliette og Chérie befandt sig, stormede nu ind i den lille Salon, sammen med Marchallen, om hvem der ganske sagte hviskedes, at han stod paa den imtimeste Fod med Fru Tony-Freneuse.

Marchallen, der havde Gigt, og som holdt den Haand, i hvilken han led, ind paa Brystet, var nok saa livlig trods sine Smerter. Med et sarkastisk Smil om Læberne gik han hen til Husets Frue og fortalte hende med dæmpet Stemme en kaad og lidt slibrig Historie.

»Chérie, mit Barn, gør mig den Tjeneste at hjælpe Juliette med at servere Téén,« sagde Fru Tonny-Freneuse, idet hun løftede sig lidt paa Albuen og straks efter sank tilbage i sin graciøse magelige Stilling.

Disse Ord fik hele Sværmen af unge Piger til at flokkes om Tébordet. Der blev en Summen, én Hvisken, en glad kaad Latter over alle Juliettes Vitigheder.

Herrerne dannede Kreds om Chéries Bedstefader og Fru Tony-Freneuse. Midt under Marchallens meget

overgivne og ægte soldaterkaade Fortælling henvendte Fruen sig pludselig med et Spørgsmaal til den unge Jurist.

»Sig mig engang, Hr. d'Eauvillars, har De ikke i sin Tid spist til Middag hos den Dame, om hvilken Marchallen taler?«

»Nej Frue . . . men jeg kender hende lidt gennem en af mine Venner, hos hvem hun undertiden gik hen for at sove.«

»Sove?«

»Ja, den pureste Uskyldighedssøvn . . . Nu skal De høre . . . Jeg har iøvrigt grundet Anledning til at formode, at hun i en tidligere Tid ikke altid havde sovet der under de samme Omstændigheder . . . men for Øjeblikket var det nu saaledes . . . Hos Damen soves der ikke om Natten, og det ringer hele Dagen . . . Nu træffer det sig saaledes, at min Ven er Børsmand, hvilket vil sige det samme som, at han aldrig er hjemme fra elleve til fem, og hver Gang hun saa havde Lyst til at faa sig en rigtig fornøftig Søvn, lagde hun sig hen paa hans store tyrkiske Divan og blev der saalænge Børstiden varede. Portneren var i den Grad vant til hendes Besøg, at han gav hende Nøglen uden en Gang at sige det til min Ven, naar denne kom hjem . . . Han saa' forøvrigt ligestraks paa et bestemt Tegn, at hun havde tilbragt Dagen hos ham . . . han havde nemlig paa sin Kamin et Par himmelblaa og violette Papegøjer af gammelt kinisisk Porcelain, og naar hun havde været der, fandt han altid sine Papegøjer vendt om . . . de mindede nok Damen

om en gammel krumnæset Slægtning, der havde været meget ond mod hende i hendes Barndom . . . naar hun faldt i Søvn med Blikket paa dem, paastod hun, at hun fik Mareridt.»

»Nej, nu skal de alvorlige Folk høre noget rigtigt morsomt,« sagde Chérie og traadte hen til Herrerne med en Kop Té i Haanden. »Germaine Dangirard fortæller os, at hun havde en Bedstemoder, der som ung Pige, naar hun skulde paa Bal om Aftenen, og endelig vilde have en køn Mund, gæet en Gang, hvad hun saa gjorde . . . saa stillede hun sig om Morgenen hen foran sit Toiletspejl og gentog hundrede Gange itræk: *un pruneau de Tours*, naar hun vildé have den lille, og hvis hun vilde have den stor og smilende, hvis hun vilde have, man skulde se alle hendes Tænder, saa gentog hun hundrede Gange: *j'avale une poire*.«

Da Chérie bemærkede, at hendes Historie ikke gjorde videre Lykke, gik hun atter hen til de unge Piger, der havde spredt sig ad og nu stod foran de tre Spejle, hvor de store Børn med alleslags komiske Grimaser vrængede nogle: *un pruneau de Tours*, andre: *j'avale une poire*.

»Ah! det er Fru Laubespín, om hvem Marchallen taler,« forklarede en gammel Laps, hvis Ansigt lignede en hvid geléagtig Masse, der holdtes paa sin Plads af den stive opstaaende Flip. »Fru Laubespín kendte jeg meget godt for nogle Aar siden . . . den Gang var det kun en flot Verdensdame . . . nu er hun, efter hvad der siges, bleven *Frôleuse*.«

»*Frôleuse*? hvad skal det sige?»

»I Almindelighed Fruen i en literær Salon, hvor man fabrikere Akademikere, en Dame, der aldrig pudrer sine Skuldre, og som kan gnide sig op af Ens sorte Frakke, uden at det kan ses, mens hun arbejder saa blidt paa at tænde Ens Hjærte til Fordel for sin Kandidat.«

»Men denne Gang skal nok Brandstiftersken selv have fænget.«

»Véd man Navnet paa den lykkelige Dødelige?«

Marchallen anførte et Navn, et meget bekendt Navn, det var en gift Mand.

»Det har neppe været noget haardt Slag for hans Kone . . . Man siger, at hun ikke kan saa meget som taale at se ham,« henkastede Jokey-Aspiranten.

»Saaledes var det tidligere,« bemærkede Prinsesse Kolokolsoff, »men det har forandret sig siden den Tid« — og hun tilføjede med en Stemme, hvis musikalske Klang kontrasterede med Ordenes kolde Menneskekundskab — »Han har baaret sig ad som saamangen parisisk Ægtemand, der ikke straks føler sig elsket. Hans unge Kone var bleven opdraget i et tarveligt Hjem . . . Han udviklede og opmuntrede Lorette Tilbøjeligheder hos hende . . . Han bekæmpede hendes Antipati imod ham med Presenter . . . triumferede over hendes Aversion, akkurat som om det havde været en rig Vellystning der holdt hende.«

I dette Øjeblik gik Døren op, og den lille Fru Malvezin traadte ind.

Skandaløst nedringet i en kostbar Kjole, som dog paa hende mindede om en Frilufts Café-Chantantsanger-

indes frække medtagne Kostume, med Ansigtet overmelet af Rispudder, med Læberne ligesom blødende af rød Sminke, med Pupiller saa store som Tyve-Centimstykker og sorte undermalede Rande, med Haaret blændende rødt, med Panden fuldstændig skjult under Haarene, dinglede hun ind i Salen. Hendes Øjne saa' ikke paa nogen, der svævede et avtomatisk Smil om hendes Læber, mens hun saa godt hun kunde kopierede en Kos Forfjamskelse.

Fru Malvezin, som efter disse Aars Mode paa Armen bar et stort glat Guldarmbaand, satte sig hen ved Siden af Fru Tony-Freneuse og søgte en forloren naturlig Stilling.

I den Pavse, der fulgte efter Fru Malvezins Indtrædelse, hørte man Julie fortælle de unge Damer med sin langsomme klangfulde Stemme.

»Nej, Moder og jeg sætter aldrig vore Ben mer i det Hus . . . der er alt for fuldt af rige Damer, som gaar med Kjoler, der var moderne for tresindstyve Aar siden, tænk Jer, Kjoler der gaar ud til Haandleddene . . . og de Stakler gaar uden Armbaand . . . I synes, det maa være morsomt at træffe den hollandske Ministers Frue . . . uf! det er en Pietistinde, der er saa lige op og ned . . . véd I hvad, magre Pietistinder er meget magrere end alle andre magre Kvinde-mennesker . . . Blandt deres Gæster har de en General, og saa hedder denne General Cagnard . . . de har ogsaa undertiden et Medlem af Statsraadet, men en ganske lille bitte en, han er saa lille, saa lille, han er endnu mindre end Conneau . . . men hvad er det

da for Damer som kommer? ja først er der hende, der er gift med et Medlem af Kamret, og om hvem der er saamange løjerlige Historier i Omløb . . . og saa er der den brave Frue (Du véd nok Chérie, hvem jeg mener) der stadig med dybe Suk fortæller om sine Døtres Aborter . . . og som stadig har ved Siden af sig hende, den skæve, med de daarlige Tænder som altid gør saadan (dette ledsagedes af en diabolisk Grimasse) og den anden, man altid er angst for skal tabe de to Underkopper, hun har indenfor Kjolelivet . . . og den evige Hertuginde af Otranto i grønt.«

Fru Malvezin vinkede til d'Eauvillars, at han skulde komme hen og sætte sig ved Siden af hende og fortalte ham saa følgende Historie:

Hun var saa melankolsk. Hun havde lige været tilstede ved et meget besynderligt Syn. Hun var bleven opdraget i Kloster sammen med en ung Pige. Denne unge Pige, der var af meget fornem Fødsel og meget rig, var bleven forelsket i en Fætter, der holdt ligesaameget af hende som hun af ham, en Fætter, hvis Fødsel og Formue svarede til hendes. Men Forældrene havde andre Planer med deres Børn, saaledes at Ægteskabet forhindredes i Aaringer, og da de saa endelig fik Lov til at faa hinanden, havde de mættet deres Elskov med et saadant Raseri, at begge to laa for Døden, og paa Lægens Befaling var den dobbelte Seng, hvori de laa, bleven skilt ved et Spejlglas af samme Bredde og Højde som Sengen, et Glas der tillod dem at se hinanden, uden at deres forelskede Legemer berørte hinanden.

Historien var køn, men som med alle Fru Malvezins sande Historier, vidste man ikke rigtig, om det ikke var en fri Fantasi.

»Det er ikke muligt, hvad De der fortæller,« siger en Stemme.

»Det er den rene skære Sandhed . . . man gør sig ingen Forestilling om hvormange parisiske Dramaer der aldrig blive kendt.«

»Hvad er det De fortæller derhenne?« spurgte Fru Tony-Freneuse.

»Nu skal De høre. En Dame, der er kendt af hele Paris, men uden Slægtninge, uden nære Forbindelser, og som havde mistet sin Mand nogle Maaneder iforvejen, bliver alvorlig syg. Hendes Kammerpige, der skal lægge hende i Seng, gør sig ikke en Gang den Ulejlighed at klæde hende fuldstændig af. Imidlertid blev der dog sendt Bud efter en Læge, da de opdager at hun har det meget daarligt . . . Han forordner Sennepskager. Kammerpigen, der er i Færd med at svire med det andet Tyende, gidder ikke lægge dem paa. Hun faar Kusken til at gøre det. Han er død-drukken og lægger Sennepskagerne uden paa Strømperne, som Pigen ikke havde trukket af Staklen, der laa og droges med Døden.«

»Aa ti dog stille. De er jo modbydelig med Deres Fortællinger,« siger Fru Tony-Freneuse og henkaster skødesløst: »Men hvad spilles der i Aften? . . . Hr. d'Eauvillars, vær saa god at tage en af de Aviser, der ligger, og læs os hvad der spilles.«

»D'Eauvillars læser: Operaen »Troubadouren« og

en Ballet. Théâtre Français: »Paul Forestier«, Opéra Comique: »Den første lykkelige Dag«, Odéon: »Kean« med Berton og Sarah Bernhardt, Théâtre Italien: »Don Giovanni«, Théâtre Lyrique: »La Fanchonette«, Châtelet: »Gulliver«, Vaudeville: »Skikkelige Folk«, Gymnase: »Miss Suzanne« og »Grev Jacques«, Variétés: »Blaaskæg«, Porte Saint Martin: Beneficeforestilling for Fru Thierret, Ambigu: »Forbrydelsen i Faverné«, Bouffes: »En Papnæse«, »Min Kones Luksus«, »Paul *faut rester*«, versificeret Parodi . . .«

»Hvad behager?« spurgte Fru Tony-Freneuse, som allerede ikke hørte længer paa hvad d'Eauvillars læste.

»Jeg siger«, svarede den gamle Laps, »at den amerikanske Kvinde holder mere af sin Mand end af sine Børn, medens den franske holder mere af Børnene end af Manden.«

Denne Bemærkning medførte en stormende Diskussion om Ægteskabet og subsidiært Kærligheden, i hvilken alle Herrer og Damer gav deres Besyv med.

Da Marchallen paastod, at Kærligheden ikke udgjorde nogen særskilt Følelse, at de Fænomener, den medførte, ligeledes fandtes i Venskabet og Patriotismen, bemærkede Fru Malvezin, der samtidig med at hun spillede forstyrret, var en ivrig Læserinde af tyske Bøger, at Hs. Eksellence forekom hende at være meget lidet bevandret i disse Emner, at Kærligheden affødte en Følelse, der havde en bestemt »Farve«, hvilken atter var en »kvalitativ« Genstand.

Snart døde den almindelige Konversation hen,

opløstes i en Række muntre Hviskerier og lade Samtaler med lange Pavser. Hoveder med saa meget talende i deres Fysiognomier bøjede sig hen imod hverandre. Hist et smukt og strengt Blondinehoved med gennemsigtig rosenrød Teint, her et mørkt Hoved fejet af de Skygger, Prudhon anbringer paa sine Portræter, med to Smilehuller dansende i Mundvigene; lidt længere borte et Hoved med Øjne, der samtidig mindede om Firbenet og om kostbare Stene, en slangeagtig Hals, et gaadefuldt Udtryk, der ligesaa gerne kunde være den ærbare Kvindes som Kurtisanens; længere borte et Hoved knuget under en Fylde af sorte Haar, med et fløjelsblødt Blik slumrende under tunge Øjelaag, og Orientalerindens lade, indolente Udtryk; atter længer borte et Hoved, hvor det i en Krans flettede Haar dannede et Diadem, med en høj, sammentrykt Pande som en Diana fra Renaissancetiden, med dennes fint mejslede Træk, Øjets og Mundens fortryllende Smil, der straaledede saa harmonisk sammen. En hel Verden af skønne, pikante, indtagende Kvinder, der takket være deres Fysiognomies Liv fandt Middel til samtidig alle at være skønne, pikante og indtagende.

Der var saa varmt, saa blidt, saa godt i denne lille Salon med lidt af det hemmelighedsfulde, som den hældende Dag i denne Skumringstime lagde over Herrer og Damer. Det var en Lykkens Atmosfære, man indaandede, og man følte, at Stedets Lykke ikke blot var skabt af hver enkelt tilstedeværendes særlige Lykke, det syntes at der her sneg sig lidt ind

af disse Aaringers Ro, disse Aar, i hvilke der hverken var Uro for Fremtiden eller Udsigt til »Krack« paa Børsen eller Frygt for Sammenstød med Udlandet eller nogetsomhelst i Verden, der kunde gøre et Folk alvorligt — ja en Fred i Luften, der lullede dem alle ind i en sanselig Ro.

Og henne i en Krog sad en elskværdig Præfekt, med en gemytlig Levemands sunde, blomstrende Teint under det hvide Haar og prækede nok saa fornøjet Materialisme for den unge d'Eauvillars.

»Ser De hvad er Livet i Grunden andet end en god Lænestol, en god Middag, en god Cigar og Resten . . . De Mennesker, der søger noget andet i Tilværelsen, er ikke fornuftige Folk.«

LXXIX.

Kærligheden til Ballerne steg hos Chérie til Raseri, til tøjlesløs Lidenskab. Dagen eksisterede ikke mere for den unge Pige, hun sov den bort, i en Søvn, der bevarede en febrilsk Aktivitet, og under hvilken hendes Tæer borede Huller i Lagnerne ved idelig at gnide sig op imod Lærredet.

Hun havde ikke længer nogen Glæde af Livet undtagen om Natten, ved Lys, i Musikkens Rus, og Dansens Hvirvel, under æggende Blikke, Komplimenter og forelskede Berøringer. For at holde hende

vaagen, more, interessere hende, maatte hun have Ballets Støj og Ophidselse, dets nervøse Livlighed, dets kapriciøse Vildskab, og det lige til Klokken seks om Morgen, lige til den sidste Kotillons-Tur.

Og læg vel Mærke til, at hun ikke hendroges til Ballet af nogen øm Tilbøjelighed, ikke den ringeste lille Flamme for en af hendes Kavalerer, men blot af en rasende, vanvittig Trang til at gøre alle forelsket i sig, et vildt Begær efter at kunne udfolde sit Koketteri.

Og Dansen gav hende tillige lidt af den berusende Glæde, Manden og Kvinden har af et Overmaal af legemlige Anstrængelser og ihærdige gymnastiske Øvelser. Hun forlod Ballet i en lykkelig Træthed, kunde næppe staa paa Benene, naar de lagde hende Skindstykket om Skuldrene.

LXXX.

Under denne Række af Baller, der fulgte hinanden uden Rist eller Ro, havde Chérie for ikke at forsømme et eneste paa Grund af en Frisørs Forsømmelighed eller Træthed, for aldrig at se Ventetiden forøget med en Time eller to, fundet paa en samtidig sindrig og nem Udvej.

Chérie lod sig frisere af sin Kammerpige med store grønne Græsstraa, der blev flettet til en Krans

ovenover det udslagne Haar, som faldt hende ned til Haserne. En Frisure, der forargede de strænge Familjemødre.

LXXXI.

I Selskabslivet, paa Baller, Koncerter, Soiréer indaander den unge Pige en Vellystens Luft.

Alt ægger hendes Sanser, Alt vækker hendes Attraa, Alt taler til hendes Legemlighed. Det er Instrumentalmusikens sansepirrende Støj, det er den smægtende Romance, der foredrages af en køn Tenorsanger, det er Valsen, hvor hun beruset og afmægtig drejer sig i en Mands Arme, det er den kvælende af tropisk Blomsterduft mættede Varme, det er den Champagne hun nyder . . . kort sagt, det er denne ejendommelige Feberglæde, som om Natten griber Kvinden paa disse svimmelvækkende Steder, hvor man ser beskedne unge Piger pludselig forvandles og med al Slags udæskende Koketteri og naiv Ukyskhed vise det magre Bryst med den lille spirende Barm, hvor deres Blottethed synes lykkelig over at svælge i Lys og Mændenes Blikke.

Men midt i den erotiske Ophidselse, Selskabslivet bibringer den unge Pige, hvad er saa Musiken, Sangen og alt det øvrige i Sammenligning med Synet af selve Deltagerne i dette Liv? Øjnenes og Mundenes Smil, Stillinger og Gestus, Vifternes Leg, alt taler om Elskov,

alt tolker Følelser, der er parat til at give sig hen, alt taler om Kærlighedsforhold. Inderst inde under al Konveniensen, under al Løgneren, der dækker et Selskab, hvad enten det nu kalder sig Bal, Koncert, Soirée, er der intet andet end Stævnemøder og lidenskabelige Sammenstød.

Den unge Pige begynder at forstaa, at disse Selskaber hverken finder Sted for Dansen, for Souper'en eller for de Fornøjelser, om hvilke der tales højt, og med det Skarpsyn, som Kvinden, hun være nok saa ung, har for alt hvad der staar i Forbindelse med Kærligheden, med det hun opsnapper i et Blik, med det hun gætter under en Kvadrilles Hvisken, med det hun skimter i usynlige Bagateller, har hun Fornemmelsen af at befinde sig paa et Sted, hvor Kærligheden driver sit Spil rundt om hende, hvor den snoer sig rundt om hende som en Kæde af ømme Forhold.

At leve i denne Atmosfære, at have andre Kvinders fristende Exempel for Øje er haardt, skal De vide, for en ung Pige, der er i den Alder, hvor hun kunde være Moder.

LXXXII.

Chérie var en Kvinde, der samtidig havde et kærligt Hjærte og Sanser. Hun havde intet tilfælles

med disse lymfatiske Pariserinder, hvis Evne til at elske opslides og gaar tilgrunde under Selskabslivets Anstrængelser, og for hvem Kærligheden som oftest kun er Hjærnespind.

Det unge, fine, sarte, men godt byggede, livskraftige Pigebarn var begavet med den virkelig erotiske Kvindes nervøse blodrige Temperament. Der var ogsaa hos hende, maa man ikke glemme, noget af hendes Moders Blod, de spanske Koloniens Blod, dette hede Blod, der forlanger, at Kvinden, i hvis Aarer det flyder, giftes ung.

Denne Trang til Ægteskab viste sig i en karakteristisk Enkelthed. Synet af Børn fremkaldte hos Chérie en Slags vanvittig Trang til at kærtegne, den besynderlige eksalterede Ømhed, der er egen for de unge Piger, der er bestemt til at være Mødre, og som (tilgiv mig Udtrykket) hungrer og tørster derefter.

Hun, der var erotisk passioneret paa Legeme og Sjæl, men levede i yderste Kyskhed, pintes ulideligt og haardnakket af den kødelige Attraa, plagededes af Billeder, Syner og foruroligende Lyster, og kunde ikke forhindre vellystige Drømme fra at krænke sine Nætters Kyskhed.

LXXXIII.

Under denne Sansernes Glød, disse Kødets Pinsler, disse Fristelser henimod Faldet, frelses stundom den

unge, elegante Pige af en aandelig Bistand, Bøgerne hidtil har ladet uomtalt.

Det er ikke Hensynet til Religionen, heller ikke til den strenge Hæderligheds Fordringer. Det er ligefrem en kvindelig Følelse, men som udelukkende findes hos den raffinerede Kvinde.

En Tilværelse, der uophørligt gaar ud paa at finde hvad der smykker og forskønner, en stadig Søgen efter at naa Skønhedsidealet, bibringer unge Piger, som Chérie, ligeoverfor det materielle Fald, noget af den Frygt, som Hermelinen har for at faa en Plet paa sit hvide Skind.

Dyden og Moralen, gentager jeg, har intet at gøre med dette den elegante unge Piges Værn. Det er en Slags religiøs Tilbedelse af hendes Legeme, hendes lille guddommelige Person; det er dette og intet andet. Den unge Pige har ligefrem gjort sig selv til en Slags lille Madonna, anbragt i et Skrin af hvidt Atlask, og hun ønsker i sine egne Øjne stadig at vedblive at være den ubesmittede Madonna i Relikvieskrinet.

Hver Gang Chérie følte sig ifærd med at gaa længere end hun vilde, hjalp det lille elegante Madonnabillede, der boede i hende, hende ren og skær ud af den opdukkende Fare.

LXXXIV.

Hos Chérie, som nylig for at forhøje Nydelsen af sin Læsning, hældte hele Flasker vellugtende Vande over de erotiske Bøger, hun fordybede sig i, var Lysten til Parfume i denne Periode af hendes Liv bleven en sygelig Trang. Denne Tilbøjelighed havde noget tilfælles med den orientalske Kvindes Lidenskab, hun der tilbringer hele sin vegetative Tilværelse i Røgelsekarrenes Damp, under duftende Vandes fine Støvregn.

Man ser tidt sarte, nervøse Pariserinder tilbede kraftige Parfumer. At dømme efter det Ydre, maatte disse smægtende Væsner kunne nøjes med den svage, milde Duft, Violroden giver Linnedet. Men nej, deres Klæder, deres Haar, deres Hud maa fugtes med de kraftigste Parfumedestillater, det mest gennemtrængende af hvad Dyrerige og Planterige afgiver til dette Brug; deres Person maa stadig bade sig i koncentrerede Parfumers hovedpinevoldende Udstømninger.

At trække Vejret i slige kraftige Dunsters kvalmende Atmosfære var for Chérie bleven til Vane, en despotisk Vane, og naar hun ikke havde denne Ambrosia-Atmosfære, fattedes der noget i hendes Liv. Hun lignede i saa Tilfælde en Røger, hvem man har berøvet Tobak.

Hun levede imellem *Extraits triples d'odeur* med engelske Navne, som *Kiss me quick, Lily of the valley, New Mown Hay, Spring Flowers, West-End, White Rose, White Lilac, Ylang-Ylang*, og

vekselvis anvendte Chérie alle mulige *bouquets*, benyttede alle slige kraftige Aromaer, saavel ude som hjemme, alle *bouquets* ligefra »Kejserinde Eugenie Buket« til »de stjaalne Kys Buket«, Buketter med deres vage Blanding af Agapanthus, Orangeblomst, Jasmin, Vetyver, Opoponax, Viol, Tonkabønne, graa Ambra, Santal, Bergamot, Neroli, Rosmarin, Mandelolie, Verveine og Patchuli.

Og naar hun lugtede til sit Lommetørklæde, der var gennemtrængt af disse Parfumer, følte hun et Velvære, der havde noget af et meget let Krampeanfald. Nerverne slappedes saa velgørende, hendes Jeg ligesom opløstes, hun fornåm en Slags kildrende Tilfredshed, en samtidig vellystig og lidt lethargisk Hendøsen, under hvilken hun meget tidt glemte de Folk, med hvem hun var i Selskab, og kun et Øjeblik tog sig sammen for lidenskabeligt at indaande Duften i sig, med bagoverbøjet Overkrop og Øjnene lukkede af Henrykkelse.

Dette bløde fysiske Velvære forøgedes ved den smilende Farve, den unge Piges Tanker pludselig fik. Cardan, Rousseau og Zimmermann, paastaar, at Lugten er Fantasiens specielle Sans, jeg for mit Vedkommende er tilbøjelig til at tro, at Parfumer og Elskov skænker Nydelser, som staar i nær Berøring med hinanden, saa nær, at Lugten af Moskus faar Fugle til at synge i Buret.

Chérie tilbad Parfumer til Vanvid, særlig elskede hun Moskus, holdt lige saa meget af det som Kejserinde Josephine, hvis Toilet-Værelse paa Malmaison efter fyrretyve Aars Forløb til Trods for al

mulig Vask og Skraben duftede ligesaa stærkt af Moskus som nogensinde før. Skulde man tro det, af alle den unge Piges hemmelige Ønsker, var det mest brændende, at komme i Besiddelse af et Gran Moskus fra Thibet fra Provinsen Ta-tseen-loo, et Gran Moskus af første Kvalitet, fri for hver Forfalskning, og hvis Ægthed stadfæstes af Hylsteret med de røde Bogstaver og det plumpe Billede af en Jagt paa Bisamdyret, der er fremstillet med dets Moskuspung. Og Chérie, der i Almindelighed kun gav sig meget lidt af med gamle Folk, viste nu i Selskaber en paafaldende Venlighed, for hviken hun maatte døje mange Spottegloser, mod en meget gammel, meget grim og meget komisk Videnskabsmand, som havde lovet hende at skaffe hende dette Gran Moskus fra Provinsen Ta-tseen-loo.

Da den unge Pige saa havde faaet sit avtentiske Korn, gemte hun det imellem sine Smykker i en lille guldferniseret Æske af Størrelse som en Ært.

LXXXV.

Nu stod hun op af Sengen hver Morgen lige saa snart hun vaagnede, og endnu med Søvnens i Øjnene greb hun famlende en lille Parfumesprøjte og gav sig til at indsprøjte Sengen med hvid Heliotropessens.

Derpaa puttede hun sig straks ned igen i de

parfumerede Dynen og gjorde sig Umage for at aabne dem saa lidt som muligt. Og med Overdynen trukken lige op til Øjnene havde hun en usigelig Glæde af at føle sig gennemtrængt, kærttegnet, forfrisket af den duftende Klamhed. Det forekom hende under denne halvt besvimeede Tilstand, at hele hendes eget Jeg opløstes i idel Duft og Vellugt.

Tilsidst faldt hun i Søvn, fandt en Vellyst i en sanselig Søvn, i hvilken der var lidt af en Hjerneberuselse og lidt af en Kuldampkvæling.

LXXXVI.

I slige Øjeblikke mindedes Chérie meget tidt et Parti, hun havde afslaaet, uden egentlig at vide hvorfor. Frieren var dog rig, ung, saa' godt ud og havde Familjeforbindelser i Regeringskredsene. I Grunden var det ikke muligt at gøre sig Illusioner desangaaende. Der havde ikke siden den Tid præsenteret sig et saa godt Parti.

LXXXVII.

Det var nu ikke saa let at gifte Chérie bort som man skulde have troet. Der var forskellige Hindringer,

der stillede sig i Vejen for hendes Ægteskab, trods at hun var en Marchals Sønnedatter.

Marchallen var ikke rig. Hele hans Formue bestod i det store skønne Herresæde Muguet, der jo, naar alt kom til alt, kun var et pengeslugende Lystgods, hvis Vedligeholdelse fortærede langt ud over de tolv tusinde Francs, som de to Avlsgaarde, der stødte op til Parken, gav i aarlig Indtægt. Hertil kom saa den fyrstelige Ombygning, hvortil Marchallen lod sig forlede, mens han beklædte Ministerposten, hvilken, som det altid gaar, blev meget kostbarere end Overslaget, og som, trods de store aarlige Afdrag han udredte af sin Gage, var langt fra at være helt betalt.

Marchallen galdt og det med Rette for en flot og ødsel Natur, som aldrig i hele sit Liv havde forstaaet at lægge tilside, og som aldrig havde kunnet nægte sin Sønnedatter en Caprice, hvor dyr den end saa var.

Men hvad der gjorde Chéries Ægteskab særligt vanskeligt var hendes forkælede Opdragelse. Ved Tanken om, at hun kun kunde gjøre Regning paa en tarvelig Medgift, grebes Frierne i Reglen af Forførelse over den Luksus, hun udfoldede.

Den uforsigtige unge Pige forargede ogsaa Familjemødrene ved sit frie Væsen, sine originale Toiletter, sin haanlige Ringeagt for deres Dom. Hendes Ekscentricitet havde skaffet hende et farligt Ry, og skønt »Selskabets« Kirsten Giftenkneve, naar man henvendte sig til dem, var nødsaget til at indrømme, at der ikke var det ringeste positive at sige

paa hendes Opførsel, erklærede de rundt omkring, at det vilde være meget uforsigtigt af en Moder, der holdt af sin Søn, at give ham Chérie til Hustru.

I denne Periode, hvor man ogsaa begyndte at akceptere de medicinske Teorier om Arvelighed, blev Historien om Chéries Moders Vanvid, der mere og mere rygtedes, en yderligere Grund til at fjerne Frierne.

Og nu de ærgerrige unge Mænd, der haabede at drage Fordel for deres Karriere af Marchallens Indflydelse i Tuilleriesne, ja, saa havde dels Marchallen allerede afgivet Ministerportefeullen for halvandet Aar siden, og dels gjorde den kejserlige Politiks begyndende Svingning henimod Liberalismen tillige med Marchallens meget bekendte anti-demokratiske Karakter det næppe synderligt rimeligt, at han atter traadte ind i Ministeriet.

LXXXVIII.

Den Ægtemand, som Kejserdømmets unge, elegante Pige drømte om, var næsten altid en Embedsmand, en højtstaaende Embedsmand.

Embedsstanden havde i hine Aaringer pludselig faaet en Prestige, den aldrig før havde havt til nogen anden Tid. Det var ikke længere den konstitutionelle Embedsmand fra den stakkels Restaurationstid og fra den skikkelige Louis Philippes Tid, hvis Rettig-

heder var saa knap tilmaalte, hvis Vilje var saa bunden. Det andet Kejserdømmes Embedsmænd fik noget af den daværende Herskers Almagt. I Egenskab af Selvherskerens Stedfortræder, Repræsentant for en stræng, underkuende Politik, vandt han i denne stridbare Rolle samme moralske Herredømme over Folket og Kvinderne som en militær Guvernør. Han mindede om en Civilist med Sabel ved Siden. I Grunden var en Præfekt paa den Tid en Vicekonge i sit Departement, og at være denne Vicekonges Hustru var den lønlige Ærgerrighed hos Størsteparten af den officielle Verdens unge Piger, Chérie lige saa vel som de andre.

Og var den mægtige Frier af meget tarvelig Herkomst, saa hørte den unge Frøken (hun maatte være nok saa forgabet i Adel og Titler) fra alle Kanter og saa bestemt, at der snart skulde skabes en kejserlig Adel, hendes Øre fyldtes i den Grad med Projekter, der var under Overvejelse om at adle alle Statens høje Embedsmænd, at hun var overtydet om, at hun kun gav sin tilkommende Ægtefælle et Par Maaneders Kredit paa den Greve- eller Barontitel, man var i Færd med at udarbejde til ham i Justitsministeriets Kontorer.

LXXXIX.

Efterhaanden giftede alle Chéries Veninder og Bekendte sig.

Det var i det uendelige med Ægteskaber . . .

Der gik næsten ikke en Dag, uden at Portneren leverede hende et Brev med Meddelelse om et nyt Parti. I utaalmodig Nysgerrighed læste hun det allerede paa Trappen. Unge Piger paa hendes Alder giftede sig, unge Piger, der var yngre end hun, giftede sig, de blev alle Fruer, den ene efter den anden, kun hun vedblev at være Frøken, »hun kom nok til at blive gammel Pebermø.«

Saa at sige hver Uge var hun til Soirée, hvor en Ægteskabskontrakt blev underskrevet, var henne at se en Venindes Udstyr, var til Bryllupper, en uafbrudt Række Selskabeligheder, der uafsladelig holdt den unge Piges Tanker i erotisk Bevægelse, uden et Øjeblik Rast lænkede hende til hendes fikse Ide, Ægteskabet. Og saa disse *lunch's* lige før det unge nygifte Par skal rejse, disse *lunch's*, hvor den almindelige Munterhed har lige som en drømmende Baggrund, og hvor Bruden ved det sidste Bryllup, Chérie var til, trak hende kærligt hen i en Krog for at sige hende noget, som hun glemmer igen paa Halvvejen, og som hun afslutter med et lykkeligt Smil. »Det maa være noget meget godt, der kan gøre en saa distrahit«, tænkte Chérie ved sig selv; i flere Dage kunde hun slet ikke bortjage Brudens lykkelige Smil fra sine Øjne.

Og saa nogen Tid efter samme Veninders Tilstaaelser om, at de skulde være Mødre, og Beskæftigelserne med Barnetøjet, og Daaben og Fadder-værdigheden og alt det øvrige, der vækker Lyst til ogsaa at blive Moder.

Og nu endelig det intime Forhold til slige Ny-

gifte, til slige unge Hjem, hvor Parrene kærligt kredser om Barnets lille Vugge. Det var for Chérie, som om hun befandt sig i Huse, hvor Utugten traadte frem i stolt Skamløshed, hvor et af Loven tilladt Frilleliv overmodigt bredte sig, hvor en Mand og Kvinde i jublende Hoveren omarmede hinanden henover et lyslokket Barnehoved. Billeder, der til enkelte Øjeblikke mindede hende om gemene Tegninger, hun havde set henkradset paa en Mur.

XC.

Under den daglige Berøring med gifte Veninder forandredes den lette Sorg over et første fejlslaaet Parti meget hurtigt til et utaalmodigt Ønske efter at finde et andet, og denne Trang til at giftes traadte lidt efter lidt stærkere frem, var tilsidst bleven et vildt, næsten sygeligt Begær, hvor Sanseophidselse og krænket Forfængelighed smeltede sammen.

En Tilstand, under hvilken Chérie syntes at have mistet baade den kritiske Sans og den unge, smukke, sarte Kvindes kræsne Smag og syntes oplagt til at ægte lige meget hvem af »Selskabet«, uden at ænse Grimhed, simpelt Udseende, ikke en Gang Aldersforskkel, en Tilstand, i hvilken hun uforsigtigt stillede sit Formaal og Bedrøvelsen over sine Skuffelser tilskue.

Nu var det en Kval for hende, naar hun saa' sig tvungen til at kysse en Veninde, der kom for at

meddele hende sit nærforestaaende Ægteskab. Hun kunde gerne have bidt hende.

Lige overfor Mændene viste Chérie sig ogsaa helt løjerlig. Hun blev vred paa de Herrer, der agtede at gifte sig, men ikke tænkte paa at fri til hende. Hun tilbragte ofte flere Dage i Sengen, vuggende sig i fantastiske Drømme om, at der havde været Tale om et Ægteskab, men at det var strandet paa Bedstefaderens Modstand.

Hun pinte sin Hjerne med et Utal af Spekulationer for at tilvejebringe den Forbindelse, som hun attraaede, Spekulationer, der kunde have skaffet en Skakspiller Hovedpine.

For, under denne Jagt efter en Ægtemand, at kunne vedblive at udholde al Ballernes Anstrængelser lige til den lyse Morgen, levede hun i flere Maaneder kun af blodigt Kød og Bordeauxvin, en hidsende Kost, der gjorde hende meget syg.

Endelig gik det saa vidt, at hun hver Dag Klokken to indfandt sig hos Konditoren ved Indgangen til Tuilerierne, i Haab om her at vække en legitim Passion.

XCI.

Det var den første Fredag-Nat i Januar, en Hellig Trekongers Nat.

I fireogtyve Timer havde Chérie ikke nydt noget,

havde kun vædet sine Læber med lidt koldt Vand. Hun sad i en Lænestol henne ved Kaminen i Natkjole og stirrede med et besynderligt Udtryk hen paa Urviserne.

Da Klokken slog tolv, rejste hun sig op og tog et Par Silkestrømper, som hun lagde overkors over et Spejl. Disse korslagte sorte Strømper og dette Spejl lagde hun saa under sin Hovedpude tillige med et Kort, paa hvilket hun med en Pen, bunden til venstre Haands Ringfinger, havde ridset sit Fødselsaar, sin Fødselsdag og Fødselstime tillige med Maanekvarteret og Navnet paa den Stjerne, der om Morgenens havde staaet højest paa Himlen.

Og afklædt, med den ene Fod paa Sengetremmen, slyngede hun følgende Besværgelse ud i Mørket:

Jeg sætter Foden paa Trælisten,
Jeg lægger mig i de hellige tre Kongers Navn,
Og beder Kaspar, Melchior og Balthazar
Om i min Søvn at vise mig
Den Mand, jeg engang skal ægte.

Derpaa lagde hun sig paa venstre Side.

Ak! Fortidens Overtro hjemsøger ligesaa vel Kvinden i Samfundets højeste Kredse som Kvinden i dets laveste, og der er kun faa unge Piger af den fornemme Verden, som ikke paa visse Dage udspørger Fremtiden ved Hjælp af gamle Trylleformularer og magiske Paakaldelser.

Chérie faldt ikke i Søvn. Sultens Kvaler, et Slags Samvittighedsnag over de sorte Strømper, hvis

Korslæggelse syntes hende at være en Helligbrøde, og en udsigelig Rædsel, der rejste sig rundt omkring fra alle Krogene, holdt hende vaagen.

Tilslidst sank hun dog hen i en kort Søvn og vaagnede uden at have drømt. »Skulde hun da virkelig ikke blive gift?«

Efter en Times Forløb faldt hun atter isøvn, men var næsten lige straks igen vaagen, med Øjnene vidt aabne.

Fuldmaanen lyste udenfor med sit hvide skarpe Skær. Et af Gardinerne var gaaet lidt op, og det uhyggelige Lys bredte hen over Chéries Linned, der laa henslængt ved Fodenden af Sengen, lidt af det elektriske Lys, som hun havde set paa en Ligkiste i et Boulevard Drama.

Den Uro, der greb hende ved dette Syn forhindrede hende fra atter at faa Blund i Øjnene.

Hen ad Dag gry overvældedes hun imidlertid af Træthed. Hun sank hen i en tung Søvn, af hvilken hun vækkedes ved at Frøken Tony-Freneuse kom ind til hende. Den unge Dame var i Ridedragt, hun var nemlig paa Hjemveien fra en Morgentur til Hest i Boulogneskoven.

»Det var dog en forfærdelig Drøm,« stammede Chérie halvvaagen og gjorde en Bevægelse med de udstrakte Arme, som om hun vilde jage den langt bort fra sig.

»Fortæl mig din Drøm«.

»Aa nej, Du maa ikke bede mig derom . . . jeg vil ikke mere tænke paa den . . .«

Med et rask Spring sad Frøken Tony-Freneuse henne ved Fodenden af Chéries Seng og begyndte med sin sædvanlige lidt søgte Hjærteløshed paa nogle meget intime Meddelelser.

Juliette fortalte Chérie om en Bejler, der var paa Nippet til at blive hendes Mand.

»Moder . . . Moder . . .« svarede Frøken Tony-Freneuse paa Chéries Spørgsmaal, om Forældrene var stemt for Partiet . . . »Moder har slet ikke noget dermed at bestille . . . Aa, kære Chérie, er Du virkelig endnu ikke kommen ud over den Tid, hvor Forældrene giftede Børnene bort? . . . nu er det os, der gifter os selv . . . jeg har allerede i nogen Tid havt Fyren under Behandling . . . jeg har lovet mig selv, at han skal blive min Mand . . . jeg elsker ham ikke . . . men han er gyselig rig.«

»Og Du har været snild nok, skønt Du ikke elskede ham, til at overbevise ham om, at han var elsket.«

»Ja Herre Gud, kære søde Pige, hvad skulde vi da bruge det Hykleri til, hvormed Herren i sin faderlige Visdom har udrustet os saa rigeligt?« svarede den unge Pige og svippede med Ridepisken nedad Kjolen . . . »dette Hykleri, der bliver saa pikant ved alle de Ting, vi skal lade uvidende om . . . og som det indiskrete Tilfælde saa venskabeligt har belært os om . . . vor Overlegenhed bestaar jo netop i, at vi lyver ganske anderledes godt end Mandfolkene . . . vi forraades jo aldrig af den afskyelige Trækning med Munden eller den ækle Virren med Øjnene,

der saa tydelig fortæller os, naar en Herre, der taler med os, vil binde os noget paa Ærmet . . . men Du hører jo slet ikke hvad jeg siger . . . Du er langt borte . . . hvad gaar der dog af Dig? . . . er det virkelig endnu . . .«

»Ja ja . . . jeg vilde ikke fortælle Dig det. Men nu skal Du dog høre min Drøm . . . Jeg saa' en Ligkiste, bedækket med hvide Roser, køre forbi Huset.«

»Du er da ogsaa ligesaa overtroisk som en Portnerkone«, sagde Frøken Tony-Freneuse og sprang op fra Sengen. »Staa nu op og tag med hjem og spis Frokost med Moder og mig . . . vi skal gøre saadan Nar af Dig, at Du ikke mere skal understaa Dig til at tænke paa dine dumme Drømme.«

»Gifter Du Dig snart?« spurgte Chérie og stod op.

»Ja, om et Par Maaneder.«

»Saa er det altsaa mig, der bliver sidst tilbage af os allesammen.«

XCII.

Selskabslivet begyndte pludselig dette Aar at blive hende en Fornøjelse, der havde mistet alt hvad den kvindelige Fantasi udstyrer den med, en Fornøjelse, der nu var berøvet den higende Længsel efter den ubekendte, hun tidligere havde drømt om, hver Gang hun skulde i Selskab, en Fornøjelse, der havde

ophørt at fremtrylle de foregaaende Vintres Fata Morganaer.

Naar hun før skulde ud, fandt hun aldrig sin Kammerpiges Fingre rappe nok, eller sin Bedstefaders Heste hurtige nok; men nu . . . nej, Chérie mødte ikke længere med denne Stemmens og Bevægelsernes nervøse Febrilskhed, denne Legemets Ilterhed, der gør en sky ung Piges Indtrædelse i Balsalen til et saa kønt og kvikt Syn.

Selskabslivet var ikke mere for hende dette lykkelige, fortryllende Sted, hvor hun før (dengang anede hun ikke Grunden) gik op i lutter vellystig Ophidselse. Nu gjorde hun sig meget klart Rede for, at denne Ophidselse skyldtes Musiken, Lysene, Blomsterne, Spejlenes Billeder, de spøgende Samtaler, de fyldte Puncheglas.

Dansen havde ophørt at være den svinlende Lidenskab, den Nydelse, der fortumler Hovedet, den Rus, der bringer Kvinden helt ud af sig selv. Dansen blev nu for hende Dansen og intet andet.

Samtidig med at Dansen tabte sin fængslende Evne, tabte tillige Kavaleren, den unge Mand, den kønne Grønskolling, i den unge Piges Øjne sin be-
daarende Karakter. Hun fandt ham pludselig tung og støjende. Og efter at han havde mistet sin erotiske Glorie sank han i hendes Tanker ned til at blive . . . Dansehesten, ikke synderligt mere end et Stykke af Balsalens Møblement.

Selv hendes Veninders Sladder morede hende ikke synderligt mere, og hun forbavsedes over at opdage,

at hun mindre hurtigt opfattede de morsomme Hentydninger, hvoraf der gerne er saa mange i det elegante Pariserselskabs Konversationer.

Efter hendes eget Udtryk var hun »frossen fast«, havde mistet Evnen til at kunne kokettere med de unge Mennesker, havde knap Udholdenhed til at deltage i en almindelig Salonsamtale.

Hvad Chérie for Øjeblikket holdt mest af, naar hun var ude, var ikke at tænke paa noget, at lade Blikket dvæle ved de Lysreflekser, der spillede paa de tilstedeværendes Fysiognomier, adspredt lytte til den utydelige Summen af Samtalerne rundt om hende.

XCIII.

Stundom spurgte Marchallens Sønnedatter sig selv med en Slags Usikkerhed, med en morsom Tvivl, om hun nu virkelig ogsaa var samme Chérie som de foregaaende Aar. Naar hun vendte tilbage til sine tidligere Indtryk og Følelser, til hvad der dengang foregik i hendes lette Hjærne, kunde hun ikke mere finde sig selv igen. Det var, som om en anden ung Pige var bleven sat i hendes Sted.

Det var aldeles ikke hendes Maade at føle paa, at dømme og opfatte paa, uden at hun dog kunde gøre sig Rede for, hvorledes en saadan Forvandling havde fundet Sted og det saa hurtigt. Den nuværende Chérie var virkelig bleven en hel anden Kvinde.

En kold Fornuft havde nu vundet Overtaget over hende, og tillige med denne kolde Fornuft fik hun en Kritik og Smag tilfæelles med den modne Kvinde, der har tabt saa mangen løgnevern Illusion.

Ved Omgangen med nogle enkelte ironiske Kunstnere og Forfattere var hun kommet bort fra alle Modeverdenens taabelige Love, havde mistet Ærbødigheden for den flotte Optræden, der stod i saa høj Kurs i det højere Bourgeoisie og Embedsstanden, kastet langt bort fra sig dette Tankens Lapseri, der saa længe havde lagt Baand paa hendes medfødte gode Evner.

Selv hendes Aandrigthed ophørte at være Mode-dukkens nervøse, springende, epileptiske Kaglen. Nu havde hun de nydeligste naturlige Indfald, af den Slags Provinsdamen finder, naar hun har Aand.

Og hvad der var særligt mærkeligt. Nu kredse den unge Piges Drømme ikke længere om en stor parisisk Selskabssal. De søgte hen til en Plet i Lothringen, til et Hus, der skjulte sig mellem gamle Træer, til en Sværm Husdyr, der støjende flokkedes om hendes Skørter, til et Liv ude i det frie, i Naturens Skød.

Men denne aandelige Forandring fuldbyrdedes ikke i den Ro, der gerne indtræder samtidig med at den unge Pige taber Smagen for Selskabslivet. Den indtraadte under en urolig Melankoli og en fysisk Træthed, der var saa stærk, at den næsten var smertelig.

XCIV.

Hidtil ukendte ømme Følelser, og som stundom overraskede hende selv, vaagnede nu hos Chérie.

Den unge, rige, af Luksus omgivne Pige, hvis Trang og Ønsker lige straks tilfredsstilles, som ikke kender til Savn af nogen som helst Art, og som ikke træder i umiddelbar Berøring med de Fattige, mangler, hvor god hun end kan være, det rette Kendskab til hvad Ulykken er, og hendes Hjærte giver hende kun ufuldkommen Oplysning om Fattigdommens Kvaler. Hun ligner den Prinsesse, der ved Efterretningen om at Folket manglede Brød gav det Svar: »Saa kan de jo spise Kager.« Den unge, rige Pige giver Almisser uden videre Medfølelse med den Nød, hun lindrer, det staar jo paa Programmet over en ung, velopdragen Piges Pligter og Beskæftigelser.

Chérie havde længe givet Almisser paa denne Maade, men i den sidste Tid, hvor hun ikke længer var lykkelig, følte hun sig bevæget ved Synet af de Ulykker, hun afhjalp, og denne Bevægelse holdt sig i flere Dage.

XCV.

Lidt af denne fuldstændige Forvandling skyldtes dog maaske en Kærlighed, en virkelig Kærlighed, en

oprigtig Lidenskab, der nu havde afløst al denne kolde Koketteren, denne hjærteløse »Flirtation«, og som (hvad der stundom hændes i det parisiske Selskabsliv) flammede op og døde hen, uden at den hun elskede, nogensinde fik Kundskaab herom.

Et Par Bemærkninger nedskrevne i en lille Notebog, som Marchallen senere fandt i en af sin Sønnedatters Kjolelommer, var det eneste, der røbede denne ubekendte Elskov. Disse tvende Bemærkninger var følgende:

»Jeg er lykkelig, meget lykkelig. Jeg behøver Intet . . . kun at vide, at han er der, hvor jeg er.«

»Jeg havde saa meget at sige ham, men jeg kunde ikke sige ham noget af det, jeg saa gjerne vilde have sagt ham. Det var hverken morsomt eller behageligt dette Øjeblikks Samtale med ham . . . det var, som om jeg ikke længer følte noget, som om jeg ikke længer huskede noget.«

XCVI.

Det var nogle besynderlige Fornøjelsesture Chérie havde fundet paa. Hvem der det foregaaende Aar havde spaaet hende den Maade, paa hvilken hun nu skulde tilbringe de fleste af sine Aftener, medens Marchallen en Tid var borte for at inspicere det nordlige Frankrigs Fæstninger, vilde have forbavset den unge Pige i høj Grad.

Ligestraks efter Frokost gik hun ud, ledsaget af sin Kammerpige og styrede Kursen mod alle Byens fire Hjørner, hvor hun i Kræmmerbutiker, der laa saa langt som blot muligt fra hverandre, købte for et Par Sous Traad, Bomuld eller Snore. Hun, som for-dum ikke gik et Skridt i Paris, hun, som stadig var tilvogns, hun gik nu hele Tiden.

Hun gik af egen fri Vilje, som om Lægen havde befalet det, eller snarere som om hun havde indgaaet et Væddemaal med sig selv om at være en fem, seks Timer paa Benene. Og naar det regnede, naar det var taaget, naar det var et Vejr, der gjorde det besværligt at gaa paa den fedtede Stenbro, syntes Chéries Ansigt at røbe Tilfredshed over denne Tilvækst af Anstrængelse.

Kammerpigen, der var aldeles udaset, tænkte ved sig selv, hvad Fornøjelse Frøkenen vel kunde have af saaledes at traske om i Snavset. Chérie blev ved at gaa, i sidste Øjeblik mindedes hun gjerne et Ærinde hun havde glemt, og styrtede saa atter afsted midt imellem Boulevardernes Vogne og Fortougenes Paraplyer, midt imellem al den parisiske Gades Travlhed, den Stund, hvor i disse sidste Vinterdage Gassen tændtes og spejlede sig melankolsk i Vandpytterne.

Hun naaede hjem lige til Middag, lod sige til Guvernanten, at hun havde Hovedpine og at hun lagde sig. Et Øjeblik efter var hun afklædt og havde puttet sig ned i Sengen mellem de fine Lagener, der nu blev skiftet hver Dag af sarte, næsten

lidt sære Properhedshensyn. Hun puttede sig ned deri saa glad, som en Kvinde, der lægger sig Klokken seks om Morgenen efter at have danset hele Natten.

Slige Dage havde hun ladet Kokkepigen koge Suppekød, og lige saa snart hun var kommet i Seng, bragte Kammerpigen en Tallerken koghed Bouillon op til hende. Suppens Varme strømmede gennem hele hendes Legeme og bortjog den lette Kuldegysen, der indfinder sig, naar Lemmerne er sønderknust af Træthed.

De gætter næppe hvad hun lod sig bringe, naar hun havde spist sin Suppe: et Stykke Brød med Sennep. Og naar hun saa havde holdt dette besynderlige Maaltid, og Kammerpigen havde fjernet sig, borede hun sig ned i Sengen i denne første og velgørende Ro, hvor man kun hører sit Hjertes Banken, for ligestraks at sove uden at spille et Øjeblik. Sove — sove meget længe, sove tolv Timer i lyse, livlige Omgivelser, mellem kremfarvede Gardiner med store Blomsterbuketter, det var nu hendes største Vellyst, og sove en Søvn uden Drømme, en Søvn, i hvilken der var noget af Døden.

Og nu harmedes den unge smukke Pige paa Vogntummelen, der sinkede hendes Søvn nogle Minutter, hun, der de foregaaende Aar de første Dage, efterat hun var kommen ind fra Landet, gjorde sig al mulig Umage for at holde sig vaagen de to første Nætter, for at have den indre Tilfredsstillelse at høre Droskerne rulle hen over Stenbroen og fuldt nyde den

Vished, at hun virkelig var i Paris, i Hovedstaden med alle dens Nydelser og Fornøjelser.

XCVII.

Det var omtrent paa denne Tid, at følgende Samtale fandt Sted paa Blomstertorvet ved Madeleinekirken mellem tre elegante Damer, der var bleven staaende foran samme Udsalg.

»For en Timestid siden« sagde den ene, »mødte jeg Frøken Haudancourt . . . er det ikke ganske besynderligt! . . . hun, der tidligere, naar hun viste sig paa Gaden, var saa elegant klædt, saa elegant, at det formelig var absurd . . . hendes Toiletter mindede jo næsten om et holdt Fruentimmers, saa det var i Grunden løjerligt at Marchallen taalte det . . . kan De tænke Dem, nu besørger hun sine Ærinder i Morgenkjole . . . Ja bogstavelig talt i en Morgenkjole, over hvilken hun havde kastet et Langsjal.«

»Jeg har for nogen Tid siden gjort samme Iagttagelse,« svarede en af de andre Damer. »Jeg ser hende stadig for mig fra Ballet sidste Vinter hos Erlangers, hvor hun mødte i et Toilette, der forøvrigt var overordentligt smagfuldt, men som blev saa meget omtalt . . . en rosenrød Tylls Kjole, med et Slør af Brysseler Kniplinger ophæftet med Violbuketter . . . saa tænk Dem, forleden møder jeg hende i et Aften-

selskab og bliver ganske forbavset over at se hende paaklædt som alle andre, som en Kvinde der ikke mere bryder sig om Toilettet.«

»Ja, hvad der er sikkert og vist, det er, at Gentillat aldeles ikke kan forstaa det,« tilføjede den tredje Dame, »tænk Dem, han har slet ikke set noget til hende et helt Aar.«

Nogle Maaneder efter denne Samtale paa Madeinetorvet traf Andrée Cheylus og Lucie Préaudeau hinanden i et Selskab.

»Hvad siger Du til det?« sagde Lucie, »igaaar var jeg gaaet hen for at besøge Chérie . . . jeg saa' fra Gaden, at hun lukkede Vinduet . . . og saa paa- stod dog Portneren alligevel, at hun var gaaet ud . . . for et Par Uger siden gik det ikke Germaine Dangirard bedre . . . hun brød sig ikke om, hvad Portneren sagde, naaer op til Forværelset og tror at høre Chéries Stemme . . . saa vil hun ligefrem trænge ind med Magt . . . Du véd jo nok, hvordan Germaine er . . . men saa kommer Lina ud med saadan et løjerligt Ansigt og beder hende næsten grædefærdig om at gaa sin Vej . . . hendes Frøken var saa nervøs. Hun vilde ikke modtage nogen den Dag . . . det er løjerligt, hun, der for knap et Aar siden tilbad Fornøjelser, ikke forsømte et eneste Bal, et eneste Selskab . . . hun spiser ikke engang til Middag mere hos Fru Tony-Freneuse . . . kort sagt, for Øjeblikket ser man hende ingen Steder . . . Naar man spørger

hendes Bedstefader, saa svarer han saa løjerligt ubestemt . . . undertiden er der ikke sund Sans i hans Svar . . . Du véd nok den almindelige Mening er, at den stakkels Marchal er bleven meget affældig.«

»Ja, ja, der maa være noget ivejen,« gentog Andrée to, tre Gange. »Moder har allerede for flere Maaneder siden nødt mig for mit Helbreds Skyld til hver Dag at køre en Tur i Boulogneskoven, og jeg har endnu ikke en eneste Gang mødt hende paa Turen om Søerne.«

Det kunde vel være et Aars Tid efter, at en af de indbudne ved en stor Middag spurgte over Bordet, om Frøken Haudancourt var syg, som Rygtet vilde vide, og saa fik det Svar af en berømt Læge, en Specialist i Nervesygdomme: »Det er kun en let Upasselighed, der er ikke noget alvorligt paafærde.« Dette sagde Lægen ganske højt, men bøjede sig saa hen til en Videnskabsmand, som sad ved Siden af ham, og hviskede ham i Øret: »Æggeløsningen fordrer jo Befrugtelsen, ikke sandt! . . . som Følge deraf ser man, at unge, udviklede Kvinder, der ikke bliver gift . . . Forældrene er paa Ære højst løjerlige . . . de finder det besynderligt, at deres Døtre undertiden dør af det, men det er dog meget almindelig under saa sansepirrende Omgivelser som Pariserlivet.«

XCVIII.

»Et Brev til Frøkenen.«

Georgette de Suzange tog det Brev, Pigen rakte hende. Hun kendte Haandskriften, men aabnede det ikke. Længe blev hun staaende og saa' tankefuld paa Konvolutten.

Hvorfor skrev Chérie til hende? . . . Nu havde de ikke set hinanden i flere Aar . . . og i disse Aar syntes Chérie ikke at have bevaret den ringeste Erin- dring om sin lille Veninde fra den første Altergang, som dog havde holdt saa meget af hende . . . hun havde foretrukket Fru Malvezin og de andre, hun havde fundet dem morsommere.

Endelig aabnede hun Brevet.

Det var en Middagsindbydelse, som om de to Veninder havde set hinanden den foregaaende Dag, en Indbydelse, der dog var lidt besynderlig affattet, og sluttede med de Ord: »Pynt Dig, vi skal et Sted hen om Aftenen.«

Hvad kunde det nytte at gensés, tænkte Georgette. Var det Umagen værd atter at give sig til at holde af hinanden for nogle Uger . . . desuden var de nu saa fjernt fra hinanden de to . . . hendes gamle Venindes Omgangskreds, hendes Liv og Tanker, var nu saa forskellige fra hendes, at hun ikke følte ringeste Lyst til at modtage Indbydelsen . . . og dog var der i dette Brev noget uforklarligt kærligt og

melankolsk, der fik hende til at betænke sig paa at give et Afslag.

I denne Usikkerhed gik hun ind til sin Moder og lod hende læse Venindens Brev.

»Du kan ikke sige Nej til Frøken Haudancourts Indbydelse . . . tro Du Din gamle Moder,« bemærkede denne i en alvorlig Tone uden at give yderligere Forklaring.

Georgette blev lidt forundret, men Moderens Ord bestemte hende. Hun svarede med et Par venlige Linjer, at hun modtog Indbydelsen.

XCIX.

Tjeneren, der havde lukket op, førte Frøken de Suzange ned i Palæets Have, til en forfalden Kiosk, der brugtes til Opbevaringssted for Gartnerredskaberne.

En kvindelig Figur, en Lededukke, hvor Hovedet var erstattet af en lakeret Træknop, hvor Armene var skaaret bort og tilstoppet oppe ved Hulingerne af et Par runde, sorte Metalstykker, der lignede Kaminplader, hvor Barmen kun meget svagt var antydet i et graat Lærreds Kjøleliv, men hvis nederste Del dækkede over et levende Menneske. thi skjult inde under en brusende hvid Atlaskesnederdel, laa en Kammerpige og syede . . . i Begyndelsen kunde Frøken de Suzange ikke se andet i det skumrende Lys.

Men henne i Skyggen, som Lededukken kastede paa et tyrkisk Tæppe, der var bredt over det stam-pede Jordgulv, fik hun saa næsten ligestraks Øje paa Frøken Haudancourt, der laa og vred sig som en over-skaaren Orm.

Chérie løftede Hovedet, som hun havde holdt støttet i den flade Haand, og uden at sige noget, med feberglødende Øjne i det ligblege Ansigt, saa' hun længe paa al den Sundhed, alt det Liv, den rosenrøde Friskhed, der blussede paa hendes Venindes Ansigt. Og pludselig med et hurtigt Blik hen paa den Atlaskes Kjole henkastede hun:

»Vi skal i italiensk Opera, Du.«

»Ja saa.« Georgette kunde kun med Besvær skjule sin Forbavselse.

»Det undrer Dig!«

Chérie vendte sig om igen og strakte sig fladt ud paa Maven. Hun støttede Albuerne paa Gulvet, førte den hule Haand op til Munden og bed af et Stykke Ost, hvor Georgette syntes at se Forraad-nelsens vrimlende Kryb.

Af og til satte hun Tænderne i dette hæslege Stykke Ost. Hun svarede ikke paa Georgettes Spørgs-maal, men med sine hule Øjne vedblev hun næsten ondskafuld at stirre paa Veninden, der saa' saa rask ud.

C.

Det ringede tilbords.

Chérie rejste sig op, som skudt iveau af en Fjeder. De udstrakte Hænder gjorde en famlende Bevægelse ud i Rummet, som om de søgte efter et Støttepunkt, derpaa hang hun sig om Livet paa sin Veninde og gik gennem Haven, støttet til hende.

Marchallen stod henne ved den store Kamin og rakte med et stumt Nik Haanden til de indtrædende Gæster. Og naar en intim Ven, en gammel Kammerat fra Afrika, stillede sig op ved Siden af ham og ikke vilde vige fra denne Plads, saa' man Marchallen af og til tage en lille Papæske op af Lommen, og Pastillen, som han hver femte Minut med en mekanisk Haandbevægelse rakte sin Sidemand, var Husets Herres eneste Samtale. Hans Blik søgte ideligt hen til det stakkels blege Barnebarn.

Henne i en Vinduesforfybning sad en gammel Frøken, en fjern Slægtning, som Marchallen havde ladet komme fra Provinserne for at være i Moders Sted for den unge Patient. Hun bøjede sig halvt ud over Lænestolen og førte en hviskende Samtale med en af Husets Venner. Et Par smertelige Folder havde lejret sig om hendes Mund, og de matte Øjnes vage Blik svævede af og til op mod Loftet, som om de anraabte Himlen.

Blomster, der ikke havde faaet frisk Vand, stod og visnede hist og her i Krogene. Gæsterne smittedes

af Marchallens stumme Sorg, de sad hver for sig, en hist, en her, og saa' melankolsk paa Malerierne, der hang ganske skævt paa Væggene.

Da Tjeneren meldte, at der var rettet an, gik Marchallen fra Kaminen og bød sin Sønnedatter Armen. Han tog hendes magre Haand mellem sine og klappede den venlig, og paa Vejen fra Salonen ind til Spisesalen førte han den to tre Gange til sine Læber, med noget af en gammel Elskers galante Ømhed.

Middagen begyndte. En overordenlig lang Middag, hvor Skeer og Gaffer ikke hørtes paa Tallerkenerne, hvor de enkelte Ord, som veksledes, snarere hviskedes end taltes, hvor løjerligt udseende Tjenere, med et gaadefuldt Udtryk i Ansigtet, forsigtig listede sig omkring paa Taaspidserne, hvor Gæsternes triste Alvor, deres afmaalte dæmpede Bevægelser og ængstelige Tavshed mindede om, at man var i et Hjem, der havde den truende Udsigt til en Katastrofe.

I sin Bekymring for det højtelskede Barnebarn, han ikke et Sekund tabte af Syne, glemte Marchallen tidt at drikke af det Glas, han førte til sine Læber, og satte det adspredt ned igen paa Bordet.

Chérie rørte slet ikke ved Maden. Man følte paa hendes stive Holdning, at hun anvendte alle sine fysiske Kræfter, hele sin Energi, paa en hel Time at holde sig oprejst paa Stolen foran sin Tallerken.

Stundom naar Chérie mødte sin Bedstefaders Blik, stift heftet paa hende, prøvede den unge Pige at berolige ham med et stakkels tvungent Smil, der var hjærteskærende at se paa, det skulde ligesom for-

tælle ham hen over Bordet, »at det gik slet ikke saa galt,« men naar Marchallens Blik svarede hende, at hun ikke maatte overanstrenges sig, naar det bad hende om, at hun hellere nu skulde trække sig tilbage, svarede hun med at ryste paa Hovedet med melankolsk Stædighed.

Pludselig farer et Angstens Skær som et Lyn-
glimt gennem hendes Øjne, hun glider ned af Stolen,
falder og støder Hovedet mod Gulvet med en kna-
gende Lyd som en Dukke, der gaar itu.

De nærmest siddende skynder sig med at rejse hende op, men uden Forundring, uden Overraskelse, og som det var en daglig Begivenhed for dem.

Stiv over hele Legemet, med de udslukte Øjne vidt aabne, bæres Chérie paa Marchallens Skuldre hen paa en Kanapé, der i den sidste Tid var bleven anbragt i Spisesalen i Anledning af »Frøkenens Besvimelser.«

De lader hende lugte til Eddike. Efter nogle Øjeblikkes Forløb begynder Livet igen at vende tilbage. Hun kalder paa sin Kammerpige. Under den første ufuldstændige Opvaagnen tror hun, at den Travlhed, hun sporer om sig, er Linas Puslen i hendes Værelse, rundt om Sengen om Morgenens. Hun tror, at Lina aabner Skodderne, og at Frøken de Suzanges Aandepust paa hendes af Eau de Cologne fugtede Tindinger, er Morgenluften, der trænger ind gennem Vinduet.

Men nu er hun atter kommen helt til sig selv og sidder næsten lige straks strunk som før paa Stolen.

»Chérie,« siger hendes gamle Slægtning, »det er virkelig ikke fornuftig af Dig at ville i Teatret i aften.«

»Der er vel givet Befaling til at spænde for,« svarer den unge Pige med en fast Stemme og betoner skarpt hvert enkelt Ord. Og da den stakkels gamle Dame bønfaldende ser hen paa Marchallen for at bede ham om Hjælp, gør Bedstefaderen kun en vag Bevægelse ud i det tomme Rum. Man føler, at han mangler Mod til at stille sig i Vejen for en Dødsdømts Lune.

CI.

Da de stod fra Bordet, tog Chérie sin Veninde med op paa sit Værelse.

Paa Gulvet henne i en Krog højnede sig en Bunke hvide Atlaskes Sko, hun havde prøvet og kastet hen mellem hverandre. Der var Par, som ikke engang havde været taget ud af deres kokette graa Lærredshylster med de broderede Forbogstaver. Og alle disse Sko udbredte en stærk Duft af spansk Læder.

Ved Siden af den Kjole, der nylig var bleven syet nede i Kiosken, hang paa en Knage tvende andre Selskabskjoler, for at Chérie endnu i sidste Øjeblik kunde have noget at vælge imellem.

Gennem Døren til Toiletværelset ved Siden af,

øjnedes i de paa Klem staaende Skabes brede Rum, Stabler af Skørter med Piber og Garneringer paa et Underlag af store duftende Lugtepuder. Skufferne i de to Kommoder stod halvt aabnet, mellem de tykke Lag Potpourri, sammensat efter en gammel Opskrift af Madame Menjaud (Oldfrue hos Prinsesserne af det kongelige Hus) laa Silkestrømper, Kniplingslommelærklæder, hele Dusin Hansker, ligegyldigt henslængte hulter til bulter.

Paa en lille Stumtjener stod et firkantet Ibenholtskrin, paa hvis ovale Bund et Perlehalsbaand af reneste Vand bugtede sig.

Og mellem alt det elegante, rige og udsøgte i denne unge Pariserindes Værelse, henne ved Gardinerne om den lille Seng, der dækkedes af et Tæppe, hvor i hvidt Broderi paa hvid Bund ligesom paa Stolenes Piquésovertræk et Par hvide Svanehalse bøjede sig hen over et stort C, brændte en Natlampe foran et Madonnabillede af Gibs, et af dem man i Madrid finder i hver Sypiges lille Kammer.

Chérie, som nede i Spisesalen ikke syntes at have Kraft til at holde sig oprejst paa Stolen, gik nu, da hun var kommen op paa sit Værelse, frem og tilbage saa febrilsk som et saaret Dyr, der gaar op og ned i Buret. Lidt efter lidt hidsedes hun, æggedes op, irriteredes. Hendes Veninde kunde ikke forstaa denne pludselige, overraskende Heftighed; hver Gang hun kom forbi Georgette, hvislede hun Ord henimod hende, der rystede af undertrykt, hadefuld Forbittrelse.

»Du! Du er ingen elskovsfuld Natur... Du!...

hvad har vel Kærligheden at betyde for Dig! . . . Du Sanser! . . . Du, nej Du har ikke det derinde (og med det samme knugede hun begge Hænderne op mod Brystet) . . . nej, Du har ikke det derinde, som jeg dør af . . . Du er lykkelig, modbydelig lykkelig, Du og de andre Pariserinder, der er skabt i dit Billede.«

Og efterhaanden som Chérie lod sin Hemmelighed slippe fra sig i disse heftige Ord, knyttede hendes Hænder sig truende, og de hvide Tænder skurede foruroligende sammen mellem de blodløse Læber. Hendes sky Veninde blev bange, krøb sammen i Lænestolen, og spurgte sig selv, om hun ikke skulde ringe.

Men i samme Øjeblik kastede Chérie sig heftig hen over Georgette, bedækkede hende med Kys og brast i Taarer.

»Ja, din stakkels Veninde er meget syg . . . meget syg . . . Du maa ikke være vred paa hende . . . Du skal vide, det er saa haardt at skilles fra Livet, saa ung . . . uden nogensinde at have elsket.«

Hun stansede, saa' hen paa Perlehalsbaandet, der ligesom drog hende henimod sig, og hun trak Georgette med hen til Stumtjeneren.

Hun tog Perlerne et Øjeblik ud af deres mørke Gæmme, strøg dem kærtegnende op mod sit Ansigt, førte dem dvælende hen over Kinden, der hvor den drejer sig op mod Øret, der hvor Kødet er saa blødt, saa sart under den kyssende Mund,

»Finder Du ikke, at Perler, dem holder man

ganske anderledes af end af alle andre Ting, man ellers kan lide? . . . Se blot, ligner det ikke Mælk? men saa klart, aa saa klart . . . et rigtigt Lys, ikke sandt? . . . her imellem er der nogle, som jeg længe har set paa, dengang de laa i et Butiksvindue i Paixgaden, uden at vide om de nogensinde blev mine . . . stakkels Bedstefader, det endte dog altid med at han føjede mig . . . Først imorges fik jeg mit Halsbaand hjem fra den berømte . . . Du véd nok hende, der sidder hele Uger foran en Ibenholtstingest som denne og bytter dem om og bytter dem om, indtil . . . Perler finder jeg langt, langt kønnere end Diamanter, ikke sandt?«

Chérie stod hensunken i Beskuelse af sit Halsbaand, bøjet hen over den lille Stumtjener, under den lykkelige Fortryllelse, som Kvinden føler ved Synet af ædle Stene, og denne Beskuelse havde en mærkelig psykologisk Virkning. Den sænkede Fred og Mildhed i den unge Piges Sjæl.

»Er Klokken allerede saa mange!« udbrød Chérie pludselig og dukkede Hovedet ned i et meget stort Vandfad. Da hun saa et Par Gange havde rystet Draaberne af sig, som en lille Fugl, ringede hun paa Kammerpigen.

»Sørg for at jeg bliver køn, — men rigtig køn, hører Du.«

Kammerpigen begyndte at frisere hende. Og under den lange, trættende Tid, Friseringen tager, og under Kammenes og Hændernes Kildren, der saa tidt hos unge anæmiske Kvinder fremkalder en Besvimelse,

rakte Chérie ofte Haanden slapt hen over Hovedet og lagde den blødt paa Linas Arm med de Ord: »Vent lidt!«

Og Lina holdt op, indtil hendes unge Frøken med et sukkende Aandedrag sagde:

»Gaa nu videre.«

Et Øjeblik lukkede Chérie Øjnene, og Georgette troede, at hun havde mistet Bevidstheden, men saa bevægede den unge Piges Læber sig, og knapt hørligt, mens Pigen stadig vedblev at frisere hende, hvi-skede hun:

»Med Ansigtet mod Væggen . . . i Sengen . . . henne i en mørk Krog . . . nej, saadan vil jeg ikke dø . . . jeg kunde lide at skilles herfra, som en ung Kvinde ønskede det i nogle Memoirer, jeg en Gang har læst . . . Tilvogns . . . ude i Champs Elysées . . . midt i al Pariserlivets Støj og Livlighed. Synes Du ikke Georgette, (nu aabnede hun Øjnene, og hendes Stemme lød atter kraftig) at det var en mis-undelsesværdig Død for en Pariserinde?«

Frisingen var tilende. Nu skulde hun til at klæde sig paa, til at tage Kjole paa, nu var det Øjeblik kommet, da hun skulde staa op og længe holde sig oprejst paa Benene. Med et Vink kaldte hun Veninden hen til sig, støttede sig til hende med begge Hænderne og lod Kammerpigen hjælpe sig i Tøjet, dvask og træet som Barnet, der halvsovende klædes paa til et Maskebal.

Tilslidst rystede Chérie dog pludselig Trætheden af sig. Med hurtige Blikke passerede hun Revue over

sit Toilette fra øverst til nederst, af og til gav det et lille nervøst Sæt i hende, den afpillede Finger fik et Læg til at falde blødere, en Sløjfe til at flagre friere, lagde et koket Sving over en Bagatel af denne Paa-klædning, der paa engang var saa yndefuld og saa uhyggelig.

Da hun saa endelig var fiks og færdig og længe tavs havde beskuet sit gustne Ansigt i Spejlet, sagde hun med haard Stemme til Pigen:

»Naa, giv mig nu lidt rødt paa Kinderne, og gør Dig Umage . . . sørg for, at jeg for de andre ser levende ud . . . endnu i aften.

CII.

Frøken Haudancourts Indtrædelse i sin Loge i den italienske Opera vakte i Salen den nysgerrige Bevægelse, der hilser en parisisk Personlighed, som i nogen Tid har været forsvundet, og som nu pludselig atter viser sig, uden at nogen har haft Anelse derom.

»Gør jeg Folk bange?« undslap det Chérie. Hun generedes af disse Blikke, der rettede sig saa stivt paa hende og søgte at skjule sig bag sin Vifte. Det var en stor sort Kniplingsvifte, i hvis melankolske Flor Duer næbbedes.

Chérie hørte ikke Georgettes Svar. De elskovs-
svulmende Melodier ligesom rev hende bort fra sig selv.

Det var »Lucia«, der gik over Scenen den Aften, og Fraschini sang.

»Aa, jeg er saa lykkelig, saa lykkelig,« sagde Chérie efter nogle Øjeblikkes Forløb og greb sin Veninde om Haandlede. De magre Fingre klemte ind i Kødet, ledsagende Sangens snart bløde, snart ømme, snart fyrige Toner, tolkende al den døende Stakkels erotiske Bevægelse i deres samtidig kraftige og smægtende Tryk.

I den Afkræftelses-Tilstand, i hvilken Chérie befandt sig, var det som om »Lucia«s Musik berusede hende, og bleg, som hun var, med store stirrende Øjne og en smilende Mund med mørkefyldte Kroge, lignede hun en Døende, beruset af den stærke Alkohol, man for Tiden anvender i Brystsygdomme.

Et Øjeblik var hendes Opmærksomhed borte fra Scenen for at rettes mod Tilskuerpladsen.

»Saa' Du det Smil, Grevinde Fenilles sendte den unge Mand, der staar paa et af Trinene ved Indgangen til Parkettet? . . . nej se, Marquis de Chateaumorands Plads er tom i Hertuginde's Loge . . . Ej, ej, Gesandtinden har nok endnu ikke forladt Paris og den elskede da heller ikke . . . Du véd, hvilket Genistykke af Dristighed, Gesandtinden har indladt sig paa . . . hun skrev til sin Udenrigsministers Frue, som hun slet ikke kender, for at bede hende, om at Ministeren endelig ikke maatte forflytte hendes Mands Sekretær . . . Ja, ja, hun tilstod ligefrem i Brevet, at det var hendes Elsker . . . naa, det lader nok til at Hr. og Fru Montverdun, det unge, nygifte

Par allerede ser surt til hinanden . . . nej, hvor hun dog ser arrig ud, gamle Jonvin . . . det er hende, der sidder i den lille aabne Balkonloge . . . over at finde den sidste unge Mand, der var Tale om, at jeg skulde have ægtet, siddende ved Siden af Fru Honfroy.«

Chéries anspændte Blik søgte op til Logerne, til alle Logerne, hvor Kærligheden drev sit gækkende Spil, og hun hviskede til Georgette om de legitime og illegitime Kærlighedsforhold, der var samlet her i denne Sal.

Saa tav hun, faldt hen i Drømmerier. Pludselig var hun atter borte fra disse.

»Hvorfor besøgte Du os aldrig paa Muguet?« sagde hun saa . . . Du kan tro der er smukt paa vor Egn . . . Landsbyer med Huse af hvide Sten . . . alle med et Abrikostræ skyggende op mod sig . . . og udenfor hvert Hus en Flise, der dækker over det rindende Vand, som flyder forbi Porten. Og saa skulde Du se Indgangen hos os til Venstre, naar man er kommet gennem Gitteret . . . Tænk Dig et Gelænder af Klippesten, overtrukket med gult Mos, rosenrødt Mos, Mos hvis Farve det er saa vanskeligt at bestemme . . . og fuldt af smaa Blomster, som snarere ligner smaa Chenillefrynser end Blomster . . . Bedstefader kalder dem *sedum*, *plumbago* og Gud véd hvad mere . . . Nej, Du har ikke Ide om, hvor det tager sig sødt ud, Stenens tigerspættede Graa og Mossets nydelige Kulører og de smaa kødfulde Blomster og Himlens Blaa . . . vil Du tro, oppe over alt dette ser den endnu mere blaa ud end noget andet Sted.«

Hun stansede pludselig og gav sig til at rette Kikkerten paa en bekendt Dame, hvis gratiøse, iøjnefaldende Toilette bredte sig i en fremspringende Parketloge. Hun stirrede saa vedholdende paa hende, at Georgette tilsidst blev forundret derover.

»Men hvorfor har Du dog ikke Øjnene fra den kønne Fru Marcien?«

»Det er sandt, Du véd ikke . . . det gaar hende som din stakkels Veninde . . . vi har samme Læge . . . men se dog hen paa hende . . . er hun ikke saa fornøjet, koketterer hun ikke saa glad med Publikum? . . . og dog venter hun imorgen Velpeau . . . Velpeau, Du hørte rigtig, det er Kræftknuder (med det samme trykkede hun sin Vifte let ind til Barmen) hun skal have den ene skaaret bort . . . men Paris maa ikke ane det. Sygdom og Død maa skjules for det, naar man er en Dame paa Moden . . . Man maa altid være paa Scenen med en Danserindes Smil paa Læben, det er nødvendigt, ellers bliver man glemt . . . Du saa' jo nylig, at man næsten slet ikke kendte mig igen . . . Hvad tror Du hun ser, naar hun saadan holder Kikkerten for Øjnene? . . . Du kan være vis paa, det er ikke Sangerne hun ser . . . Du kan stole paa, at det, hun ser, er de kirurgiske Instrumenters kolde Staal . . . Kniven, der imorgen venter hende.«

T'amo ingrato, t'amo encor . . .

Det smertefulde, lidenskabelige Skrig kaldte atter Chérie tilbage til Donizettis Opera.

Med lukkede Øjne og med Hagen støttet paa de

korslagte Hænder, der holdt Viften for Ansigtet, lyttede den unge Pige som i Bøn.

»Du befinder Dig ilde,« hviskede Georgette, da hun saa' Chérie blive forfærdelig bleg.

»Nej, jeg vil ikke . . . jeg vil ikke,« sagde Chérie med kort Stemme og holdt en Flaske lugtende Salt op til Næseborene og sugede Lugten ind med al den Kraft, hun endnu havde tilbage.

Og Operaens Slutning, den fortvivlede Sang, Edgars bristende Stemme med den vuggende Hulken, Dødskampen med al dens Elskovslidelse, dette Nummer, som skaffede Mariani Tilnavnet *il tenore della morte*, hørte hun under en Række Halvbesvimelser, hvor Sminken, Lina havde lagt paa hendes Kinder, af og til paa den gustne Teint blev en brun Plet, en Plet, der var saa ængstelig at se.

»Paa snarligt Gensyn,« var Georgette de Suzanges sidste Ord, da hun steg ud af Vognen, der havde kørt hende hjem.

»Farvel,« svarede Chérie og støttede tungt paa Ordet.

CIII.

»Marchal Haudancourt, Storkors af Æreslegionen, forhenværende Krigsminister, har den sørgelige Pligt

at maatte meddele Dem det tunge Tab han har lidt ved at miste sin Sønnedatter:

Frøken Marie Chérie Haudancourt,

der er afgaaet ved Døden paa Godset Nonains-Le-Muguet den 20. Juni 1870, nitten Aar gammel, efter at have nydt Alterets Sakramente.

Bed til Gud for hende!«

